GUILLAUME
MUSSO
Angélique
CEL MAI CITIT AUTOR FRANCEZ
AL ULTIMULUI DECENIU
TRADUCERE DE LILIANA URIAN
TREI
FICTION
CONNECTION

Guillaume Musso

Angélique

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian
EDITURA TREI
2023

Autor: Guillaume Musso
Titlul original: Angélique
Copyright © Calmann-Lévy, 2022

eBook v1.0: noiembrie 2023

Pentru Nathan şi Flora

Mă interesează insatisfacţiile acelei părţi din noi înşine care este mereu frustrată, dar ar vrea să fie altfel, nu neapărat mai bună, ci pur şi simplu altfel.

Patricia HIGHSMITH

Caut un stil, nu doar neutru, ci şi unul care să se potrivească gândirii personajului meu în acel moment.
Stilul trebuie să se adapteze tot timpul, să se schimbe pe măsură ce eroul meu gândeşte.

Georges SIMENON

I.LOUISE COLLANGE

1
Fata cu violoncelul

Nu ne cunoaştem decât rănindu-ne unul pe altul (...).

Gustave FLAUBERT

1.

Paris
Spitalul Pompidou
Luni, 27 decembrie

O geană de lumină pe un cer tulbure. Aceasta este imaginea pe care muzica i-o trezea în minte. Lunga frază muzicală cântată la violoncel desena ondulaţii hipnotice care invitau la abandon. Într-o stare de semiconştienţă, Mathias simţi cum i se modifică respiraţia pentru a se adapta la ritmul melodiei. Purtat de note, se lăsă în voia acestei călătorii interioare, fiind cuprins de o stare de linişte pe care n-o mai cunoscuse de mult. Străfulgerări şi senzaţii ieşeau la suprafaţă. Albastrul Mediteranei, trupurile moleşite pe nisip, săruturile pe buzele sărate.

Dar fericirea asta era precară. O furtună mocnea nu departe. Sentimente contradictorii se împleteau, simbioză ciudată între nonşalanţă şi gravitate. Deodată, armonia se rupse, ca şi cum arcuşul derapase pe corzi, anihilând orice speranţă de voluptate.

Mathias Taillefer deschise ochii.

Era întins pe un pat de spital, îmbrăcat cu una dintre acele cămăşi oribile care lasă fesele dezgolite. Două perfuzii plecau din cateterul care îi era înfipt în braţ, în timp ce, la stânga lui, un electrocardioscop afişa traseul febril al bătăilor inimii. În patul vecin, colegul lui de cameră, de o vârstă respectabilă, nu se trezise şi îi dădea neplăcuta impresie că fusese internat mai degrabă în secţia de îngrijiri paliative decât în cea de cardiologie. Răpăiala deprimantă a ploii înlocuise vocea caldă a violoncelului.

În loc de Mediterana, cenuşiul parizian întuneca totul. Pentru o clipă, muzica din vis îl transportase departe de spital, dar escapada fusese de scurtă durată.

Ce viaţă câinoasă!

Mathias îşi aranjă cu dificultate perna pentru a se ridica pe jumătate. Şi atunci o văzu, cufundată parţial în întuneric: silueta unei fete, care stătea foarte dreaptă pe un scaun, cu violoncelul între picioare. Aşadar muzica existase şi în altă parte, nu doar în capul lui.

— Cine eşti? articulă el cu o voce cleioasă.

— Mă numesc Louise. Louise Collange.

Vocea juvenilă trăda sfârşitul adolescenţei, dar nu părea intimidată câtuşi de puţin.

— Şi ce... ce cauţi în camera mea, Louise Collange? Crezi că este un loc potrivit ca să repeţi pentru concertul liceului?

— Sunt voluntară în asociaţia „Un muzician la spital”, răspunse ea.

Mathias miji ochii ca s-o vadă mai bine în timp ce ea se apropia de el. Faţă ovală încadrată de păr blond, lung şi drept, gropiţă în bărbie, pulover cu guler rotund, fustă trapez din velur, botine din piele. O făclie care lumina umbrele în toropeala spitalului.

— Nu v-a plăcut?

— Bucata ta din Schubert? Nu, mi-a provocat dureri de dinţi şi... de cap.

— Exageraţi.

— ...Şi m-a trezit.

Vexată, Louise ridică din umeri.

— De obicei, oamenii apreciază.

— Pacienţii apreciază că vii să-i agasezi în camera lor de spital?

— Se numeşte contrastimulare senzorială, explică tânăra trăgând scaunul din scai roşu lângă patul lui, înainte de a se aşeza. Muzica îţi permite să aprinzi un contrafoc care va face ca bolnavul să simtă mai puţină durere.

— Asta e o tâmpenie, zise el scuturând din cap. Te crezi medic? Unde ai citit aşa ceva?

— În manualele de medicină. Sunt în al doilea an.

— Dar ce vârstă ai?

— Şaptesprezece ani. Am sărit două clase.

Dacă ea credea că-l impresionează... Taillefer rămase impasibil. Barele de sprijin din oţel cromat ale patului reflectau fragmente mişcătoare ale feţei lui obosite: păr încâlcit, tâmple grizonante, barbă de o săptămână, ochi albaştri umbriţi de extenuare.

— Bun, dacă ţi-ai terminat micul recital, poţi să ne laşi, Louise.

Cu un gest din bărbie, arătă spre patul vecinului său.

— Nu cred că muzica ta are vreo şansă să-l scoată pe Papy Brossard[1] din formol.

— Cum vreţi.

În timp ce fata îşi punea instrumentul în cutie, Taillefer se frecă la ochi epuizat. Fusese internat în spital cu o zi în urmă după o criză cardiacă, aparent lipsită de gravitate, dar care necesita o serie de analize, având în vedere antecedentele lui medicale şi statutul de pacient care suferise un transplant. Dacă rezultatele analizelor ar fi satisfăcătoare, poate că ar putea spera să fie externat a doua zi. Până atunci, trebuia să mai stea câteva ore în camera asta sinistră în care plutea o adiere de moarte.

Se gândea fără încetare la câinele lui, rămas singur acasă, şi la vremea rea care se abătea asupra Parisului la sfârşitul acestui an: săptămâni în şir de ploaie şi cer înnorat, un orizont închis de atâta timp, încât îi dădea impresia că primăvara nu va mai veni niciodată. Iar acum, puştoaica asta care nu voia să plece...

— Tot aici eşti? bombăni el.

— Două minute! Îmi strâng partiturile.

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să vii să cânţi prin spitale piesele interpretate de Jacqueline du Pré?

Louise ridică din umeri.

— Cine e Jacqueline du Pré?

— Caută şi vei găsi. Serios acum, pleacă din locul ăsta sinistru şi du-te să faci chestii de vârsta ta.

— Ce înseamnă „chestii de vârsta mea”, după dumneavoastră?

---

[1] Personaj celebru în anii 1980, un bătrânel cu chelie şi mustăcioară care apărea în reclamele la produsele de patiserie ale mărcii Brossard. (*n.t.*)

— Habar n-am: să ieşi cu prietenele, să umbli cu băieţi, să te matoleşti...

— Înălţător.

El îşi înăspri vocea:

— Bun, acum valea, afară. Du-te acasă dacă n-ai nici prieteni, nici prietene.

— Nu sunteţi prea amabil.

— Dar tu eşti aia care vine să mă calce pe nervi! se înfurie el, ridicând tonul.

O lungă chiorăială îi agită măruntaiele. Îşi puse mâna pe burtă strâmbându-se.

— Şi pe deasupra, mor de foame. Uite, dacă chiar vrei să te faci utilă, încearcă să-mi găseşti ceva de halit înainte de a pleca.

— O să le cer infirmierelor.

— Nu, nu, în niciun caz! Nu vreau compotul lor dubios. E o cafenea în holul mare al spitalului, Relais H. Ia-mi un sendviş cu şuncă şi unt sau unul cu pâine suedeză şi somon.

— Nu vreţi şi o bere? Sarea face rău la inimă.

— Ia ce-ţi cer, te rog. O să-mi facă mai multă plăcere decât Schubert ăla al tău.

Louise ezită, apoi zise:

— Staţi cu ochii pe violoncelul meu?

El încuviinţă din cap.

— Nu-ţi face griji.

2.

Rămas singur cu Papy Brossard, Taillefer se uită la ceas: nu era nici patru după-amiază şi aproape că se înnopta. Îşi duse mâna în dreptul cicatricii mari care îi împărţea toracele în două. De cinci ani şi jumătate trăia cu inima altuia. Cu timpul, cicatricea se atenuase, pe măsură ce creştea teama ca nu cumva, într-o bună zi, inima lui de împrumut să-l lase. Închise ochii. Ieri, în apropiere de stupii din parcul Montsouris, crezuse că-i sosise ceasul. Simţise brusc o arsură intensă în piept, apoi impresia că o menghină îi strângea inima. Durerea iradiase până în maxilar şi îl făcuse să se clatine, cuprins de greaţă, cu

răsuflarea tăiată, ca şi cum tocmai terminase o cursă de semifond.

Nu-şi revenise decât în ambulanţa care îl ducea la spitalul Pompidou. Chiar dacă primele examinări şi analize fuseseră destul de liniştitoare, frica nu-l părăsea. Spitalul îl îngrozea. Ambianţa sinistră, mâncarea scârboasă, infantilizarea pacienţilor, plosca din plastic în care trebuia să urinezi, riscul ridicat de a te căptuşi cu o infecţie nosocomială. Nu putea să scape de convingerea viscerală că uneori intrai în spital pentru un fleac şi ieşeai cu picioarele înainte.

— A venit gustarea!

Taillefer ieşi din toropeală. Louise Collange flutura o pungă de hârtie în faţa ei.

— V-am luat nişte crudităţi, sunt mai bune pentru sănătate, anunţă ea scoţând un ambalaj din plastic cu salată.

El sări ca ars:

— Îţi baţi joc de mine? De ce ai făcut asta? Îţi cerusem somon sau...

— Staţi calm, crudităţile sunt pentru mine. Iată sendvişul dumneavoastră!

El îi aruncă o privire mânioasă – nu era genul de glumă care să-l facă să râdă – şi scoase sendvişul din ambalaj bombănind.

— Nu te simţi obligată să-mi ţii companie, o avertiză, când fata se aşeză pe scaun lângă el.

— Este adevărat că sunteţi poliţist?

Se încruntă. Ziua avea să fie lungă.

— Cine ţi-a zis asta?

— Le-am auzit pe asistente vorbind. Ele zic că lucraţi la Omucideri.

Taillefer scutură din cap.

— Asta era într-o altă viaţă. Am ieşit din poliţie acum cinci ani.

— Ce vârstă aveţi?

— Patruzeci şi şapte.

— Sunteţi cam tânăr pentru a ieşi la pensie.

— Asta-i viaţa, răspunse el muşcând din pâinea suedeză.

Ea insistă:

— Ce vi s-a întâmplat? E din cauza problemelor cardiace?

— Nu te priveşte câtuşi de puţin.

— Şi acum ce faceţi?

— Te ascult pălăvrăgind, oftă el. Îţi suport interogatoriul, întrebându-mă ce-am făcut să merit asta.

— Nu sunteţi prea amabil.

— Aşa e, ai dreptate.

Îşi termină sendvişul în tăcere, apoi se arătă mai ferm.

— Ascultă, Louise, eşti fără îndoială o fată nemaipomenită, dar mie nu-mi place să mă toace cineva la cap. Cu siguranţă, voluntariatul tău poate să-i intereseze pe unii oameni de pe culoarul ăsta. Dar mie mi se rupe-n paişpe de stările tale sufleteşti şi de tot ce ai putea să-mi povesteşti. Şi contrar aparenţelor, nu sunt un tip drăguţ. Aşa că o să-ţi cer politicos pentru ultima oară să pleci din camera mea, altfel...

— Altfel ce? îi tăie ea vorba. O să chemaţi o asistentă?

— Dacă nu, o să mă ridic şi o să te dau eu însumi afară cu şuturi în fund, răspunse el calm. E clar?

— Dacă sunteţi şomer, poate că am ceva de lucru pentru dumneavoastră.

— Nu caut de lucru! strigă el. Caut să mă odihnesc!

— Aş putea să vă plătesc. Să ştiţi că am bani.

Siderat de îndrăzneala ei, Taillefer avu un moment de descurajare. Prin firea ei nesuferită şi inoportună, fata era un fel de François Pignon[2] în variantă feminină. O pacoste de care *chiar* trebuia să scape *cu forţa*.

— Aş vrea să anchetaţi moartea mamei mele.

— Asta mai lipsea...

— A murit acum trei luni.

— Îmi pare rău pentru tine.

Louise clătină din cap şi Taillefer se simţi obligat să continue:

— Cum a murit?

— Potrivit poliţiei, într-un accident.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că a fost asasinată.

În acel moment, o asistentă împinse uşa camerei pentru vizita de control. Îi verifică perfuziile, funcţiile vitale de pe monitor, saturaţia de oxigen pe pulsoximetru, făcând în acelaşi timp

[2] Nume dat mai multor personaje de ficţiune create de regizorul Francis Veber, care se remarcă prin naivitatea şi inconştienţa lor în situaţii-limită (*n.t.*).

conversaţie fără prea mare entuziasm. Taillefer ezită, neştiind dacă să profite de ocazie şi să-i ceară să-l scape de pisăloagă, dar până la urmă păstră tăcerea. Imediat ce asistenta dispăru, Louise începu din nou să vorbească:

— Aş vrea să aruncaţi o privire peste dosar, să daţi câteva telefoane, să...

— Despre ce dosar vorbeşti?

— Începeţi prin a citi articolele de presă referitoare la moartea ei. Tastaţi-i numele pe internet.

— Nici nu se pune problema.

— V-ar lua doar două ore. Şi puteţi să-mi cereţi orice în schimb.

O licărire de inteligenţă sclipea în ochii fetei. O lumină vie, plină de nelinişte.

— Chiar orice?

Îi veni dintr-odată o idee care avea meritul de a-i reduce îngrijorarea care-l chinuia de când fusese internat în spital.

— Te-ai duce să-mi hrăneşti câinele care a rămas singur la mine acasă?

— Şi în schimb o să reluaţi ancheta despre mama mea?

— Nu, nu. În schimb, o să-mi petrec două ore citind articole de presă despre moartea mamei tale, e cu totul altceva.

— S-a făcut. Ce câine aveţi?

— Un ciobănesc german. Îl cheamă Titus.

— E drăguţ?

— Deloc. Şi nu-i plac pisăloagele, aşa că fii atentă.

Taillefer îi dădu lui Louise cheile, codul alarmei şi adresa, scuarul Montsouris.

— Să ne înţelegem: intri, îl hrăneşti pe Titus şi pleci imediat, fără să atingi nimic din casă.

— Am înţeles, încuviinţă ea. Cum facem ca să vorbim?

— Lasă-mi numărul tău, te voi contacta eu. Cum o chema pe mama ta?

— Petrenko. Era celebra balerină Stella Petrenko.

2
Căderea balerinei Stella Petrenko

Când căutăm cu disperare ceva, nu găsim. Şi când ne străduim să evităm ceva, cu siguranţă că asta o să vină spre noi.
Haruki MURAKAMI

1.

Ora 19:00

Întins pe patul de spital, Mathias Taillefer îşi conectă laptopul la telefon. Conexiunea nu era prea grozavă, dar era mai bine decât nimic. În căşti, sunetul familiar al chitarei lui Pat Metheny. Pe fereastră, noaptea parizianã: neagră, ploioasă, fără speranţă. Taillefer atinse uşor clapele tastaturii în căutarea de informaţii despre mama lui Louise. Numele balerinei Stella Petrenko nu-i era necunoscut, dar ar fi fost incapabil să-i asocieze un chip. Cât despre anunţul morţii ei, îl ratase cu desăvârşire.

Descărcă vreo zece articole ale marilor cotidiene naţionale şi le citi în ordine cronologică, alegându-se cu un portret destul de cuprinzător al celebrei balerine.

Cu un metru şaptezeci şi doi, picioare de lăcustă şi un gât lung de lebădă, Stella Petrenko fusese una dintre vedetele franceze ale dansului clasic între anii 1990 şi 2000. Născută la Marsilia în 1969, într-o familie modestă originară din Lvov, Ucraina, ajunge în capitală la vârsta de doisprezece ani pentru a urma cursurile şcolii de dans din palatul Garnier. Produs pur al excelenţei Operei din Paris, Petrenko urcă treptele afirmării cu hotărâre. La şaptesprezece ani, intră în corpul de balet şi îşi continuă ascensiunea în următorii ani: cvadrilă, corifee, subiect. La

douăzeci şi doi de ani este prim-balerină în dublu rol – Odette şi Odile – în *Lacul lebedelor*. Dar în acelaşi an este lovită de un motociclist în plin centrul Parisului. Accidentul necesită operaţie şi o lungă refacere care o obligă să-şi întrerupă cariera. Stella rămâne cu o sensibilitate a spatelui şi a genunchiului pentru toată viaţa. În ciuda acestei lovituri a sorţii, se luptă pentru a reveni la cel mai înalt nivel şi graţie tenacităţii reuşeşte să urce din nou pe scenă. În cele din urmă, ajunge la statutul de stea a baletului destul de târziu, la vârsta de treizeci de ani.

Petrenko lucrase cu cei mai mari coregrafi ai epocii – Maurice Béjart, William Forsythe, Pina Bausch – şi dăduse câteva interpretări memorabile în *Ritualul Primăverii* şi în *Boleroul* lui Ravel. Apăruse în reclame elegante pentru Repetto, Hermès, AcquaAlta, dar nişte accidentări în serie îi stricaseră ultimii ani de carieră: tot spatele era de vină, în plus, ligamentele de la genunchi. Pensionarea obligatorie a stelelor baletului la patruzeci şi doi de ani o făcuse să părăsească scena cu regrete.

Avusese o fată, în 2004, cu Laurent Collange, partenerul ei din acea perioadă, prim-violonist al Orchestrei Filarmonice a Radio France.

Taillefer îşi scoase căştile şi desfăcu o doză de Cola Zero pe care o infirmieră mai puţin scrupuloasă se dusese să i-o cumpere în schimbul unei bancnote de zece euro. Intră pe Youtube şi vizionă un extras din baletul *Romeo şi Julieta* de Prokofiev în care Stella avea rolul principal. Pasajul îl tulbură.

Stella Petrenko n-avea nimic de-a face cu stereotipul balerinei filiforme cu faţă de porţelan. Originile ei ucrainene nu-ţi săreau în ochi. La prima vedere, corpul ei n-avea niciun fel de graţie. Un spate numai muşchi, picioare prea lungi sculptate de antrenamentul zilnic de opt ore, braţe care păreau osoase. Această singularitate se regăsea în faţa ei colţuroasă. Nişte obraji scofâlciţi, ochi extraordinari de mari şi expresivi, păr negru ca smoala strâns într-un coc din care ieşea adesea o şuviţă.

Dar când începea să se mişte, era o adevărată magie. Printr-o stranie alchimie, pe scenă, Petrenko nu era decât graţie şi feminitate. Şarmul ei deosebit, aura seducătoare îl ameţi pe Taillefer chiar şi prin ecranul interpus. Ca mireasma unui rachiu vechi.

Poliţistul îşi încheie cercetarea cu fotografiile de pe un site consacrat operei, care prezenta cariera dansatoarei. Citind articolele aflase multe lucruri şi, chiar dacă n-o cunoscuse niciodată, simţea simpatie faţă de mama lui Louise. Derulând pozele, îşi imagina foarte bine dificultatea drumului parcurs de ea. O fetiţă supradotată şi singuratică care se dedicase trup şi suflet dansului. O adolescenţă într-un mediu competitiv brutal unde numai fetele cele mai puternice supravieţuiau. O viaţă de lupte şi de sacrificii oprită din elanul ei de un accident, apoi dorinţa de a regăsi luminile rampei. Un parcurs exigent, în care adrenalina şi vertijul scenei fuseseră ca un drog pentru ea. O viaţă grea, plină de lovituri, făcută din suişuri şi coborâşuri, care trebuie să-i fi lăsat un gust amar de neîmplinire. Puţin cunoscută marelui public, Stella Petrenko fusese desigur numită stea a baletului, dar la sfârşitul carierei şi chiar în acea zi – cea mai frumoasă din viaţa ei, consacrare a mii de ore de muncă – soarta i-a fost din nou potrivnică, întrucât o grevă a lucrătorilor intermitenţi din lumea spectacolului îi obligase pe membrii trupei să dea o reprezentaţie fără decoruri şi fără costume.

Într-un interviu pentru *Journal du Dimanche,* dat cu ocazia retragerii de pe scena baletului, Stella afirma că are o mulţime de idei şi de proiecte pentru restul carierei: cinema, teatru, modă... Zece ani mai târziu, puţine se realizaseră. Balerina cunoscuse o lungă eclipsă mediatică şi nu se mai vorbise din nou despre ea decât pentru a i se anunţa moartea.

2.

Taillefer îşi termină doza de suc şi îşi frecă ochii obosiţi din cauza luminozităţii ecranului. Apoi îşi puse din nou ochelarii de vedere şi îşi continuă căutările.

Moartea Stellei Petrenko, la sfârşitul verii trecute, nu apăruse pe prima pagină a ziarelor. Ministrul Culturii abia catadicsise să dea un anunţ pe Twitter: *Aflu cu profundă durere de moartea fulgerătoare a Stellei Petrenko, una dintre cele mai mari stele ale baletului din ultimele două decenii. Devotată în întregime artei sale, această femeie liberă şi-a susţinut alegerile cu pasiune în interpretări pline de virtuozitate şi sensibilitate.*

Trebuie spus că balerina nu-şi alesese cel mai bun moment pentru a-şi lua rămas-bun de la lumea asta. Într-adevăr, ziua de 6 septembrie 2021 marca şi decesul lui Jean-Paul Belmondo. *Ghinion până la capăt*, gândi Taillefer strâmbându-se. Îşi amintea că ascultase o emisiune radio în care Jean d'Ormesson vorbise cu umor despre pericolul ca un artist să moară în acelaşi timp cu o celebritate mai mediatizată decât el. Scriitorul citase exemplul lui Jean Cocteau, a cărui moarte fusese eclipsată de cea a lui Edith Piaf, şi pe cel al lui Aldous Huxley decedat în ziua asasinării lui JFK. Cât despre Farrah Fawcett, unul dintre „Îngerii lui Charlie" de care Taillefer era îndrăgostit când avea doisprezece ani, ea avusese ghinionul să moară în aceeaşi zi cu Michael Jackson.

Pe scurt, moartea *Magnificului* o eliminase pe cea a dansatoarei din omagiile jurnalelor televizate şi ale paginilor culturale ale cotidienelor. Abia a doua zi, spre seară, Agenţia France-Presse se decide să-i anunţe dispariţia într-un comunicat care fusese prea puţin preluat de site-urile de presă.

Balerina Stella Petrenko a murit căzând de la etajul cinci
AFP

Fosta stea a baletului a căzut de la balconul apartamentului său din strada Bellechasse. Căderea i-a fost fatală. Balerina avea 52 de ani.

Ieri seară, în jurul orei 23:30, fosta stea a baletului a căzut de la balconul său aflat la penultimul etaj al unui imobil situat pe strada Bellechasse nr. 31, în arondismentul 7.

Alertaţi de vecini, pompierii au ajuns la faţa locului câteva momente mai târziu. Rănită foarte grav la cap şi la nivelul membrelor inferioare şi superioare, balerina era încă în viaţă la sosirea ambulanţei. Dar, în pofida încercărilor paramedicilor de a o reanima, după douăzeci de minute a fost declarat decesul. Circumstanţele accidentului rămân misterioase. *Cădere accidentală sau gest suicidar? Ancheta e cea care va scoate la iveală adevărul*, comentează o sursă judiciară, subliniind că ipoteza unei crime a fost înlăturată. De altfel, procurorul Republicii a anunţat că este în curs de realizare o autopsie pentru a se determina cauzele exacte ale morţii. [...]

Taillefer reciti articolul ca să nu-i scape nimic. Acesta ridica mai multe întrebări decât răspunsuri. Ca să afle mai multe, trebuia neapărat să intre în contact cu foştii lui colegi.

Dar la ce uşă să bată într-o seară de 27 decembrie? Îşi scărpină barba reflectând. Cine se ocupase de cazul ăsta? Cu siguranţă nu cei de la Omucideri, potrivit informaţiilor din articol. Ancheta trebuie că fusese încredinţată celor de la Direcţia Poliţiei Judiciare, care se ocupă de arondismentele de pe malul stâng al Senei. Conform ultimelor veşti, era condusă de Serge Cabrera. Imaginea căpitanului de la secţia 3 teritorială a DPJ îi apăru în minte: siluetă vânjoasă, gât ca de taur, cămăşi cu nasturi mereu gata să cedeze, o tunsoare chefal blocată în anii 1980. Supranumit tipul din Nisa, Cabrera era de asemenea cunoscut pentru duritatea, sexismul şi limbajul lui grosolan care se potriveau din ce în ce mai puţin cu vremurile de azi. Poate că nici nu mai era în funcţie, poate că fusese demis din cauza mişcării *#Metoo* sau pentru comportament neadecvat. Taillefer verifică dacă mai are numărul lui de telefon şi îi trimise un SMS pentru a tatona terenul, fără să facă prea multe aluzii. Între Crăciun şi Anul Nou, nimeni n-ar ridica un deget să-l ajute.

Şi acum?

Stinse veioza de lângă patul lui de spital şi puse pe laptop *Boleroul* lui Ravel în versiunea lui Maurice Béjart, una dintre coregrafiile care o făcuseră faimoasă pe Stella Petrenko.

3.

Arondismentul 14

Prin burniţă, maşinuţa care putea fi condusă fără permis semăna cu un pahar de iaurt. Un Danette cu caramel care se târa prin trafic. La volan, Louise regreta că o luase pe bulevardele care încercuiesc Parisul. Apăsă pe acceleraţie, dar motorul, care nu putea atinge decât patruzeci şi cinci de kilometri la oră, era deja la maximum. Aşezat culcat lângă ea, pe scaunul din plastic, violoncelul ocupa tot spaţiul. Din cauza umidităţii care se infiltra în habitaclu, avu brusc un sentiment de claustrofobie. Louise strănută. Pentru ca bateria maşinii să nu se

descarce prea repede, renunţase să dea drumul la căldură, deşi clănţănea din dinţi.

Ieşi de pe centură în dreptul porţii Vanves, pentru a traversa străzile eteroclite din cartierul Petit-Montrouge. Se lăsa noaptea, cenuşie şi rece. Valuri de ceaţă pluteau la poalele clădirilor, ceea ce se întâmpla rar în Paris.

La culoarea roşie a semaforului, tânăra introduse în telefon adresa pe care i-o dăduse Taillefer. Fixă mobilul pe parbriz şi se lăsă ghidată de GPS. Trecu pe lângă leul din piaţa Denfert-Rochereau încremenit în frigul unei savane fantomatice. În apropiere de campusul universitar internaţional, văzu apărând fortăreaţa cu gazon a rezervorului Montsouris care aproviziona cu apă potabilă o bună parte a capitalei. Până aici, era pe teren cunoscut, dar familiaritatea locurilor se estompă când sistemul de navigaţie îi indică să intre în scuarul Montsouris.

Maşinuţa îşi încetini viteza pe pavaj, într-atât de înclinat şi de alunecos era drumul privat. Străduţa făcea notă discordantă, dar emana un şarm bucolic. În spatele gardurilor din fier forjat se zăreau, în pofida întunericului, faţadele acoperite de iederă şi de glicină. Pavilioane frumoase în stil Art Deco alternau cu ateliere de artişti înecate în verdeaţă.

Louise parcă maşinuţa în faţa numărului pe care i-l spusese Taillefer. Agăţată de poartă, o tăbliţă avertiza: „Intrarea interzisă – câine rău”. De un roşu-aprins, pancarta era ornată cu imaginea unui ciobănesc german. Louise descuie poarta de la intrare cu teamă şi împinse una dintre batante, rămânând vigilentă. Nu era niciun câine în grădină, în spatele porţii. Un detector de mişcare aprinsese lumina exterioară. Clădirea semăna cu o casă de ţară în plin centrul Parisului: grinzi aparente, console, faţadă primitoare galben-pai. Louise îşi luă inima în dinţi şi deschise uşa de la intrarea principală. Imediat se porni alarma. Formă codul pentru a opri sistemul de protecţie şi văzu dând buzna spre ea... un căţeluş adorabil cu blana în alb şi maroniu şi cu urechi lungi. *Alarmă falsă*.

Poliţistul îşi bătuse joc de ea. În locul unui ciobănesc german, se afla în faţa unui beagle de vreo patruzeci de centimetri.

*

— Salut, Titus, zise ea mângâindu-l pe cap.

Uşurat să se vadă eliberat, animalul ţâşni în grădină şi se porni să-i facă turul de mai multe ori. Louise intră în casă. Interiorul era total diferit de ceea ce-şi imaginase. Credea că intră într-o locuinţă rustică şi dezordonată. O casă de poliţist mirosind a tutun, a transpiraţie, cu vesela nespălată lăsată în chiuvetă. Era exact invers. În mod evident, casa fusese renovată recent. Fuseseră dărâmaţi toţi pereţii posibili pentru ca spaţiul să fie aerisit. Decoraţiunile erau epurate: lemn brut, parchet lăcuit de culoare deschisă, lămpi industriale Jieldé de diferite mărimi, fotoliu Barcelona cu linii colţuroase. Toate elementele îşi răspundeau pentru a crea un tablou crem imaculat. Câinele o urmase în living şi chelălăia învârtindu-se jurul ei. Ea îl lăsă să o conducă până în bucătărie, unde găsi conservele pentru câini stivuite pe un raft. Umplu o farfurie cu bucăţele de carne, schimbă apa din bol, după care se întoarse în living.

De când părăsise spitalul, Louise simţea cum o cuprinde oboseala. Nu reuşea să se încălzească, ca şi cum purta în ea germenii unei boli. În şemineu, fuseseră aranjate un ghemotoc de hârtie de ziar, nişte surcele şi trei lemne frumoase aşezate în formă de cort indian. Tentaţia era prea mare. Scăpără un băţ lung de chibrit şi aprinse hârtia. În timp ce focul se înteţea şi contrar promisiunii făcute lui Taillefer, ea cotrobăi prin încăpere. Mai întâi prin biblioteca destul de mare. Poliţistul era pasionat de literatură străină, de artă şi filosofie. Pe perete, nişte pânze mari cu caligrafie chinezească, o litografie de Fabienne Verdier, iar pe măsuţa joasă o lucrare din bronz a lui Bernar Venet reprezentând două spirale metalice destructurate şi încâlcite. O altă sculptură, aşezată pe o bucată de lemn pietrificat, punea în scenă un personaj constituit dintr-o împletitură de litere albe: un Domn Alfabet în costum de dantelă care părea că stă de pază.

Totul era curat, aranjat cu gust, nimic împrăştiat. Cel sau cea care făcuse menajul suferea probabil de mania ordinii. Era un alt motiv pentru care Louise se simţise imediat în elementul ei. Dezordinea o tulburase întotdeauna. Avea obsesia exactităţii şi a simetriei. Îi plăcea ca lucrurile să fie la locul lor. Observă că nu existau nici fotografii, nici urme ale prezenţei vreunei femei sau

a copiilor în viaţa poliţaiului. Nu îndrăzni să urce la etaj. Taillefer era genul care să instaleze camere de supraveghere.

Fata rămase în picioare lângă foc până când pielea îi deveni fierbinte. Îi plăcea această senzaţie de a fi ea însăşi pe punctul de a se mistui.

Apoi se frecă la ochi şi se întinse un moment pe bancheta „divan” pe care o văzuse deja în cabinetul unui psihanalist. Titus o urmă şi se ghemui la picioarele ei. Îşi luă telefonul mobil şi tastă numele poliţistului pe un motor de căutare. Taillefer apăruse în presă în două rânduri: la începutul anilor 2000, în legătură cu o altercaţie la Gara de Nord care luase o întorsătură urâtă, şi în vara lui 2016 într-un ziar local din Sud-Est care realizase un dosar pentru promovarea donării de organe. În afară de aceste două circumstanţe, nu exista nicio informaţie despre poliţist. Louise închise ochii întrebându-se cine era cu adevărat Mathias Taillefer. De ce alesese să aibă încredere în ea în ciuda laturii lui irascibile şi asociale? Era oare o idee bună să-i vorbească despre mama ei? Dar la cine altcineva să apeleze? Se vedea rar cu tatăl ei de când închiriase o cameră de student la Maubert. Şi oricum lui Laurent Collange nu-i mai păsa de Stella Petrenko de mulţi ani.

4.

O spirală. Un vortex. Un vârtej de note repetitive care i se insinuau în minte. Din nou muzica îl trezi din somn pe Taillefer, dar de data asta notele soneriei telefonului său înlocuiau sunetele de vioară pe care dansa Louise Collange.

Număr necunoscut. Înghiţi în sec şi se întinse în întuneric. Era trecut de miezul nopţii. Adormise în faţa laptopului uitându-se la *Boleroul* lui Ravel dansat de Stella. Avea gâtul înţepenit, capul greu, gura uscată. Şi îi venea să urineze.

— Da? zise el răspunzând la telefon.

— Domnul comandant Taillefer? întrebă o voce feminină.

— Eu sunt. În fine, eram.

— Bună seara, sunt locotenent Fatoumata Diop de la secţia 3 a Poliţiei Judiciare. Comisarul Cabrera mi-a cerut să vă contactez.

Plăcut surprins de acest apel, Taillefer îşi aprinse veioza de pe noptieră. Contrar tuturor aşteptărilor, tipul din Nisa catadicsise aşadar să-i trimită un emisar, şi asta destul de rapid.

— Mulţumesc de telefon. După cum i-am spus şi lui Cabrera, aş vrea nişte detalii despre moartea balerinei Stella Petrenko.

— Ce anume vreţi să ştiţi?

— Echipa dumneavoastră e cea care s-a dus la faţa locului?

— Am ajuns la câteva minute după pompieri, da. Dacă vreţi vreo informaţie, daţi-i drumul. Am rezumatul dosarului în faţă.

— Aţi putea să mi-l trimiteţi pentru a câştiga timp?

Diop oftă.

— Nici vorbă. Uite, nu prea-mi place jocul ăsta, aşa că dacă...

— După părerea dumneavoastră, din ce cauză a murit Stella Petrenko? întrebă Taillefer pentru a reveni la subiect.

— A fost fără îndoială un accident. Sau sinucidere, dar asta e mai puţin probabil.

— Şi scenariul accidentului care ar fi?

— După toate probabilităţile, tipa s-a urcat pe un taburet ca să stropească florile din jardinierele agăţate sus, pe balcon. S-a găsit o stropitoare pe trotuar, lângă corpul ei.

— Am citit că a căzut cu puţin înainte de miezul nopţii, aşa este?

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Dumneavoastră vă stropiţi plantele la miezul nopţii?

— O fi fost o excepţie, era vreme frumoasă şi caldă la Paris la început de septembrie. Era încă vară. Soarele apune târziu, oamenii stau afară mai mult timp.

— Mda...

— Am văzut balustrada din metal, adăugă Diop. Era mâncată de rugină şi nu foarte înaltă. Balconul-terasă nu era conform normelor. Un copil ar fi putut cu uşurinţă să cadă. Dansatoarea s-a urcat pe o scăriţă ca să stropească florile din jardiniere. Băuse cam mult, a căzut şi asta-i tot. *Game over*.

Mathias îşi masă ceafa.

— Şi autopsia ce a scos la iveală?

— Nu mare lucru. Un gram de alcool în sânge totuşi. În acea seară, desfăcuse o sticlă de vin de Bourgogne din care băuse cam trei sferturi. Probabil că fumase şi un joint.

— Nicio urmă de agresiune?

— Nu.

— Nimic sub unghii? Urme de piele? Fibre textile?

— Nici.

— Şi asta a fost de ajuns pentru a exclude posibilitatea unei crime?

— Când spui crimă, spui mobil, răspunse agasată Diop. N-am găsit aşa ceva de la bun început.

— Nu s-a furat nimic din apartament?

— Erau bijuterii de valoare şi mulţi bani cash în portofelul lăsat la vedere. Nimeni nu s-a atins de ei.

— Şi teza sinuciderii?

— Nu prea cred în ea, dar m-am gândit şi la aşa ceva. Tipa n-o ducea prea grozav de când nu mai era în lumina reflectoarelor. Adeseori, seara, obişnuia să se îmbrace ca pentru un spectacol de gală, cu tutu, body, pantofi de balet şi toate cele.

— S-a întâmplat şi în seara morţii ei?

— Da, aşa a fost găsită. Ai fi zis că-i o lebădă moartă, eşuată pe trotuar.

Imaginea îi dădu fiori şi se miră că informaţia asta nu ajunsese în presă.

— Şi canabis, avea mult acasă la ea?

— Îl cultiva singură!

— Vindea?

— Nu, avea doar câteva plante pentru mica ei rezervă personală. Bun, uite ce e Taillefer, aş vrea să mă duc acasă, aşa că...

— Numai puţin, aţi zis că pompierii au ajuns primii la faţa locului şi am citit că Stella Petrenko n-a murit imediat.

— Mda, şi ce-i cu asta?

— N-a apucat să le spună ceva?

— Şi să scrie „OMAR M-A UCIDE”[3] cu sângele ei pe trotuar? Nu, n-a avut timp, fiindcă era deja bună de adunat cu făraşul. Vă imaginaţi scena?

---

[3] *Omar m’a tuer*, în original. Aluzie la mesajul scris greşit (corect: *Omar m’a tuée* – *Omar m-a ucis*) de victima unei crime foarte mediatizate în anii 1990 (*n.t.*).

— Un ultim lucru: sunteţi sigură că n-a pătruns nimeni în apartament?

— Şi cum să fi făcut-o? Uşa de la intrare era încuiată pe dinăuntru.

Taillefer deschise gura ca să meargă şi mai departe cu verificările lui, dar nu mai avea argumente.

Înainte de a închide, Fatoumata Diop îi mai aruncă o ultimă săgeată:

— Mi-ar fi plăcut şi mie să anchetez o crimă, dar aveţi încredere în noi: am căutat, am verificat totul, însă n-am găsit nimic. Stella Petrenko n-a fost asasinată.

3
Imposibila anchetă

Cine ar putea spune câte pasiuni şi câte gânduri duşmănoase pot coexista într-un om?

André GIDE

1.

28 decembrie

— Trezeşte-te! Hei, trezeşte-te!

Când Louise deschise ochii, era ziuă. Un câine beagle o lingea pe faţă în timp ce mâna enormă a lui Taillefer îi zgâlţâia umărul cu brutalitate. Avea impresia că iese dintr-un lung tunel, ca şi cum zăcuse inconştientă mai multe zile. De ce dormise atât de mult şi atât de adânc? Oboseala acumulată a studiilor, cenuşiul iernii, repercusiunea decesului mamei ei?

— Încetaţi, mă doare! O să-mi dislocaţi umărul!

Cu sprâncenele încruntate şi o privire ameninţătoare, fostul poliţist era foc şi pară.

— Ce faci aici?

— După cum vedeţi, dormeam!

Louise se eliberă din strânsoarea lui Taillefer. Afară apăruse din nou soarele. Perspectiva de a petrece ziua scăldată într-o lumină frumoasă îi dădu o stare de bună dispoziţie. Se ridică pentru a face câţiva paşi pe parchet. Ziua, casa era şi mai primitoare cu livingul ei care se prelungea printr-o terasă la acelaşi nivel, înconjurată de o grădiniţă.

— Cum v-aţi întors de la spital?

— Cu taxiul.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi, aş fi venit să vă iau.

— Cu maşinuţa ta cât o cutie de sardine? Nu mă urc în aşa ceva.

Printr-o mişcare din bărbie, arătă înspre violoncel, pe care-l pusese pe un fotoliu.

— Îţi semnalez că lăsaseşi cheile în contact şi instrumentul tău în interior. Foarte inteligent, într-adevăr. Pe ce lume trăieşti?

— Dar pare un cartier liniştit.

— Nu te încrede în aparenţe. Niciodată. Şi răspunde-mi la întrebare: de ce ai dormit aici?

— Pentru că îmi era somn.

Ea ridică din umeri şi el ridică vocea.

— De ce ai dormit *aici*? LA MINE!

— Nu-i nevoie să urlaţi. V-am hrănit câinele, aşa cum mi-aţi cerut şi am aţipit. N-o să facem o tragedie din asta.

— Locuieşti cu tatăl tău? Anunţă-l, o să se îngrijoreze.

Louise clătină din cap, înăbuşindu-şi un căscat.

— Am o cameră de student pe strada Carmes. Tatăl meu este la Val-d'Isère cu soţia şi cei doi copii ai lui. O să-i trimit un mesaj mai târziu.

Se întinse.

— N-am văzut că este deja amiază! N-aveţi ceva de ronţăit?

Poliţistul oftă, dar încercă să-şi stăpânească furia. În definitiv, şi lui îi era foame şi voia să-i pună două-trei întrebări lui Louise.

Fata îl urmă în bucătărie. Organizată în jurul unei mari insule centrale din corian, încăperea afişa aceleaşi tonuri de alb şi crem ca livingul, puse în valoare de nişte taburete de bar din stejar patinat.

— Ce-ai vrea să mănânci? întrebă el.

— Nişte paste, se poate? întrebă ea aşezându-se pe un taburet înalt.

— Carbonara îţi convine?

— OK!

2.

— Deci, aţi anchetat moartea mamei mele?

Taillefer puse apă la fiert într-o cratiţă mare şi aduse toate ingrediente lângă plita cu inducţie.

— Anchetat e prea mult spus. Am făcut ceea ce ţi-am promis: am citit tot ce am găsit, am cercetat serios faptele şi am vorbit cu poliţista care a condus echipa prezentă la faţa locului.

— Şi care-i rezultatul?

Taillefer luă un bol, sparse în el trei ouă, păstrând doar gălbenuşurile pe care le amestecă cu parmezan.

— De ce crezi că mama ta a fost asasinată?

Un pic derutată, Louise fu nevoită să admită că n-avea ce argumente să prezinte.

— E doar o intuiţie.

Taillefer ridică ochii la cer.

— O intuiţie n-are nicio valoare!

— Dacă doar asta puteţi să-mi spuneţi, mulţumesc de ajutor.

— O să-ţi spun altceva într-un mod cam brutal: mama ta avea mai mult de un gram de alcool în sânge şi îşi cultiva propria *iarbă* pe balcon.

— Şi ce-i cu asta?

— Asta înseamnă că nu era un model de stabilitate.

— Ei şi?

— Gândeşte-te cinci minute: cine are de câştigat de pe urma morţii ei?

Louise ridică din umeri, depărtându-şi mâinile.

— Ai aruncat vreo privire pe conturile ei din bancă? întrebă el.

— Erau aproape goale. În culmea carierei, o stea a dansului câştigă şapte mii de euro, dar mama era mai mult greiere decât furnică. Nici măcar nu-şi terminase de achitat ratele la apartament.

— Cine îl moşteneşte, tu?

— Da, printr-o procedură de emancipare. Cu condiţia ca tatăl meu să mă ajute să rambursez restul împrumutului.

— Tatăl tău, exact. Care erau relaţiile lui cu ea?

— Erau inexistente. Părinţii mei s-au despărţit la cinci ani după naşterea mea. Nu este uşor să trăieşti cu Stella Petrenko.

— De ce? întrebă el continuând să-şi bată energic mixtura.

— Tata spune adesea că o stea a dansului este o persoană care nu te ascultă decât dacă îi vorbeşti despre ea. Este fără îndoială o exagerare, dar, în cazul mamei mele, nu pot zice că greşea.

Poliţistul aruncă o mână de sare grunjoasă în apa care începuse să fiarbă şi puse în ea pastele în formă de panglică.

— O iubeam pe mama, continuă Louise, dornică să-şi clarifice spusele, dar era egoistă, nefericită şi făcea viaţa grea tuturor celor din jurul ei. Avea un temperament de luptătoare, dar cred că primise prea multe lovituri pentru a fi capabilă să-şi găsească liniştea.

— Când a murit, exista vreun tip în viaţa ei?

— Nu unul, ci zeci: se îndrăgostea o dată pe săptămână.

— Nu exagerezi?

— Nu, asta era o altă cauză a instabilităţii ei: plăcerea iubirii.

Şi, ca să spun adevărul, nevoia ei insaţiabilă de sex.

Taillefer vărsă o picătură de ulei de măsline într-o tigaie pentru a rumeni o bucată de *guanciale* tăiată cubuleţe.

— Ai luat în considerare ideea că ar fi putut să se sinucidă? reluă el.

Louise ridică din umeri:

— Mama era mult prea narcisistă pentru a se sinucide.

— Totuşi, poliţista mi-a zis că era îmbrăcată în ţinută de scenă: body, pantofi de balet, fustiţă. Nu seamănă a ceremonie de adio?

— Nu, este o obişnuinţă pe care o păstrase. Continua să se antreneze şi să poarte vechile ei tutu-uri chiar şi în timpul zilei.

— Bun, atunci care-i teoria ta?

— Ce teorie?

— Cum crezi că a putut fi asasinată mama ta din moment ce uşa apartamentului era încuiată pe dinăuntru?

— Acoperişul, răspunse Louise fără să ezite. Cineva s-a strecurat pe acoperiş şi a luat-o prin surprindere, sărind în balcon. Vara, îşi instala fotoliul Bergère pe micuţa ei terasă şi îşi petrecea ziua în el citind sau stând cu ochii în telefonul mobil.

— Admiţând că ar fi posibil, chestia asta tot nu spune nimic despre mobilul crimei.

— Credeam că aţi înţeles.

— Ce?

— Că tocmai acest lucru aş vrea să mă ajutaţi să descopăr!

3.

Louise îşi devoră farfuria cu paste în mai puţin de trei minute. Pentru a profita de vremea frumoasă, Taillefer aranjase totul pe masa de grădină şi aprinsese un brasero mare, asemănător cu cele pe care le găseai pe terasa cafenelelor.

— Nu pot spune că nu-mi apreciezi mâncarea.

El termină de mâncat în linişte în timp ce fata îşi continua tentativele de a-l convinge să continue ancheta:

— Veniţi *cel puţin* să vedeţi apartamentul mamei mele pentru a vă da seama singur. Vă conduc după ce mâncaţi.

— La trei luni după moartea ei, nu ne va ajuta prea mult. Şi am o întâlnire importantă în după-amiaza asta.

— Mâine atunci!

— Nici mâine, nici niciodată.

— Poimâine?

— Eşti cam tare de urechi...

Debarasă masa şi se întoarse cu două cafele espresso.

— O să-ţi dau un sfat, zise el aşezându-se pe scaun. Dă pagina şi mergi mai departe. Mama ta a murit, e un lucru trist, dar acceptă-l. Şi, crede-mă, un simulacru de anchetă n-o să ţi-o aducă înapoi.

Louise sări în picioare şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta pe terasă.

— N-o să mă opresc aici, îl asigură ea cu grandilocvenţă. Voi merge până la capăt, cu sau fără dumneavoastră. Există anchetatori particulari care...

— Aşa, toacă mica ta moştenire angajând un detectiv. Strălucită idee, n-am ce zice. Până la urmă, nu eşti chiar atât de isteaţă.

— Ajutaţi-mă, atunci! Ajutaţi-mă, fir-ar să fie!

Taillefer se mulţumi cu un oftat foarte lung. Întrucât era cu faţa la soare, îşi puse ochelarii fumurii, îşi ridică picioarele încrucişate pe masă şi îşi aprinse o ţigară.

— Sunteţi de-a dreptul inconştient dacă fumaţi, deşi sunteţi cardiac. Tutunul creşte presiunea arterială şi astupă arterele. Vă ucideţi încetul cu încetul, este dezgustător!

Niciun răspuns. Poliţistul se bucura de soare îmbâcsindu-şi plămânii cu voluptate. Îi venea să dea naibii totul. De câteva zile, era încordat. Cu moralul la pământ. Deznădăjduit. Şi ştia şi motivul: era 28 decembrie. O dată importantă în viaţa lui. O dată care îl ducea cu gândul la o perioadă sinonimă cu fericirea, comunicarea şi speranţa, dar pe care o vedea azi profilându-se cu o angoasă ce – trebuia s-o recunoască – îi strângea inima. Ziua avea să fie lungă. Va merge la întâlnirea de la 16:00. Va tărăgăna un pic lucrurile ca să nu se întoarcă prea devreme. Şi odată întors acasă, va goli o sticlă şi va înghiţi un diazepam ca să adoarmă cât mai repede posibil. Va fi la fel şi mâine. Şi în ziua următoare. Va încerca să fugă. În somn, în vis, în consumul de droguri. Cu atât mai rău dacă inima avea să-i cedeze. Sau poate chiar cu atât mai bine...

— Mergem, Mathias? Vă conduc la locul crimei?

Proţăpită în faţa lui, micuţa pisăloagă insista din nou. Nu exista decât un motiv pentru care nu o dăduse încă pe uşă afară. Într-un fel, ea îi distrăgea atenţia. Stimulându-i mintea, îl împiedica să cadă pradă disperării.

— Ai renunţat la ideea cu detectivul?

— Vreau să vă ocupaţi dumneavoastră. V-am repetat-o de o sută de ori.

— Ascultă, nu mă cunoşti. Ţi-am spus, nu sunt un tip drăguţ. Tu ai şaptesprezece ani. Ai trăit mereu într-un cocon şi nu ştii nimic despre pericolele vieţii. Nu trebuie să ai încredere în oameni doar fiindcă îi consideri simpatici.

— Staţi liniştit, nu vă consider deloc simpatic.

— Întrucât pari mai inteligentă decât media, o să-ţi spun pentru ultima oară cât se poate de clar: eşti în pericol dacă rămâi cu mine.

Ea îl privi cu o figură neîncrezătoare. Gândise imediat contrariul. Bărbatul ăsta nu-i inspira nici neîncredere, nici teama de jocuri murdare. Dimpotrivă, părea un scut capabil să oprească săgeţile şi loviturile dacă din întâmplare cineva încerca s-o rănească.

— Nu te încrede în intuiţiile tale, îi aminti el ca şi cum îi citea gândurile.

— Hai să lăsăm frazele bombastice... îl ironiză ea stingând focul din brasero.

— Dă drumul la căldură!

— Nici nu se pune problema, chestia asta este un nonsens ecologic.

— Dar cel puţin nu ne îngheaţă fundul.

— „Nu ne îngheaţă fundul”, dar distrugem planeta.

— Distrugem umanitatea cel mult.

— Şi nu vă pasă?

— Îmi face mai degrabă plăcere, dacă vrei să ştii. Planeta se va simţi foarte bine fără noi.

— Sunteţi patetic. Deci, mă ajutaţi sau nu? Ne învârtim în cerc.

O ultimă ezitare. Şi dacă tocmai destinul i-o scosese pe fata asta în cale ca un semn? Sau mai degrabă ca un instrument?

— Accept să merg să văd apartamentul mamei tale, dar în schimb vreau să faci ceva pentru mine.

— Iar? Ce mai este de data asta?

— Şi o s-o faci fără să pui întrebări.

— *We have a deal*.

4.

Arondismentul 7. Strada Saint-Thomas-d’Aquin. Louise îşi parcă maşinuţa între un magazin italian de mobilă şi noul sediul al casei de modă Yves Saint Laurent, în centrul abaţiei cisterciene Penthémont. Apartamentul balerinei Stella Petrenko era situat într-o frumoasă casă particulară haussmanniană, la colţul străzii Bellechasse cu strada Las Cases. Taillefer ridică ochii pentru a studia clădirea. Un imobil masiv din piatră cioplită alb-gălbuie: faimoasa piatră de calcar din carierele de la Saint-Maximim care, începând din secolul al XVIII-lea, îmbrăca unele dintre cele mai frumoase edificii ale capitalei. Târându-şi picioarele, căci oboseala provocată de boala lui cardiacă se făcea încă simţită, poliţistul o urmă pe Louise în holul cu dale mari din cuarţ, poleit cu aur şi decorat cu o lustră-felinar uriaşă. Trecură prin faţa gheretei portăresei care, în ciuda orarului afişat, nu era deschisă. Apoi urcară cu liftul până la etajul cinci.

— Am lăsat totul exact aşa cum era, îl avertiză Louise deschizând uşa.

Refugiul Stellei Petrenko era un mic apartament de colţ, pătrat, decorat în tonuri pastel. O oglindă mare în spatele unei bare de antrenament dădea un volum frumos încăperii principale. Cât despre priveliştea asupra acoperişurilor Parisului, aceasta desăvârşea tabloul unui cocon romantic.

Locul era aşa cum şi-l imaginase Taillefer. Bănuia că dansatoarea dorise să recreeze o ambianţă de lojă de operă. Nimic nu lipsea: colecţia de pantofi de balet legaţi cu panglici, manechinele îmbrăcate în bodyuri şi tutu-uri, fotoliul mare din velur scos parcă direct dintr-un tablou de François Boucher. În spatele unei măsuţe de toaletă din lemn marchetat, un perete întreg era acoperit cu cărţi poştale şi scrisori de la admiratori, ca şi cu fotografii ale unor maeştri de balet, pianişti şi celebrităţi. Poliţistul îi recunoscu pe Pina Bausch, Maurice Béjart, un Nuriev îmbătrânit şi pe fostul preşedinte Sarkozy înmânând o decoraţie.

Louise deschise cele două ferestre mari, invitându-l pe Taillefer să o urmeze acolo unde credea ea că este scena crimei. Balconul era atipic şi semăna mai mult cu o micuţă terasă situată jumătate în interior, jumătate în exterior. O configuraţie care nu exista la origini şi care fusese realizată adăugând o copertină din sticlă mată susţinută de nişte tije metalice în jurul cărora se înfăşurau cârcei de iederă. Erau ghivece de flori de-a lungul parapetului, dar din cauza frigului, totul se uscase. Nişte obloane înalte din lemn cu vopseaua scorojită susţineau un şir de jardiniere din lut ars. Aşezată într-un colţ, o veche scăriţă din lemn de tec cenuşiu, de grădină, dădea impresia că a fost pietrificată pe loc.

Taillefer se aplecă peste balustrada joasă şi ruginită aşa cum i-o descrisese Fatoumata Diop. Ridică privirea pentru a examina acoperişurile. Accesul la terasă era teoretic posibil, cu condiţia să fii suplu şi uşor, dar el nu credea în ipoteza asta. Ce hoţ şi-ar fi asumat atâtea riscuri ca să plece cu mâinile goale? Şi apoi o înfruntare cu dansatoarea ar fi lăsat urme de luptă. Toată chestia asta n-avea niciun sens. Scenariul cel mai probabil era cel reţinut de poliţiştii de la secţia 3 a DPJ-ului: bine îmbibată cu alcool, Petrenko se urcase pe scăriţă pentru a-şi uda plantele şi făcuse

un ultim salt necontrolat. Îi împărtăşi gândurile lui Louise care îi aruncă o privire reprobatoare.

O strălucire luminoasă îl izbi pe Taillefer în plină faţă. Pe partea cealaltă a străzii, cineva tocmai deschisese sau închisese o fereastră. Geamul reflectase razele soarelui printr-un efect de oglindă. Poliţistul îşi duse mâna streaşină la ochi. Imobilele din faţă – o serie de trei clădiri albe de şase etaje – erau o sursă de martori potenţiali, dar, din câte ştia el, niciunul nu se remarcase prin aducerea vreunei informaţii interesante.

Se întoarse înăuntru, lăsând uşa de sticlă întredeschisă şi aruncă o privire în baie, tot în căutarea vreunui indiciu neaşteptat. În trusa medicală, găsi nişte prezervative, ca şi pe cei doi prieteni ai ei antidepresie, Lexomil şi Zoloft. Fatalmente, culisele erau întotdeauna mai puţin fascinante decât spectacolul. Fu cuprins de greaţă. Ce naiba căuta aici băgându-şi nasul unde nu-i fierbe oala?

Se întoarse în living unde îl aştepta Louise. Ca să fie cu conştiinţa împăcată, aruncă o privire la lucrurile puse pe birou: un carneţel, un telefon, o culegere de poezii de Anna Ahmatova, o brichetă Zippo cu incrustaţii de sidef, un roman pe care-l deschise la o pagină unde figura o frază subliniată: „Nu există o vârstă anume la care să iubeşti. Ceea ce există şi trece este vârsta la care să fii iubit”. Răsfoi maşinal micuţa agendă din piele granulată în timp ce se plimba încolo şi-ncoace prin apartament, neştiind prea bine ce să creadă. Scana spaţiul, înregistra detalii, aşa cum făcuse de sute de ori când lucra în poliţie, sperând la o scânteie, la o conexiune cu o informaţie culeasă mai înainte. Ciuli urechile, pândind rumoarea care venea din stradă, zgomotul surd al ascensorului, un ipotetic zgomot de paşi pe culoar.

Când ridică privirea, un mic tablou agăţat pe perete îi atrase atenţia: portretul unui tânăr cu ochi argintii fără pupile, care se decupa pe un fond albastru-turcoaz. Trăsăturile fine şi graţioase ale modelului în combinaţie cu ochii lui goi de zombi aveau ceva pe cât de fascinant, pe atât de înspăimântător.

— Ştii de cine este acest tablou?

— Nu, răspunse Louise. Nu este aici de mult timp.

— Şi ăsta este telefonul mobil al mamei tale?

Ea încuviinţă.

— Îi ştii parola?

— Nu, tocmai asta-i problema, dar mă gândisem că poate aţi putea...

— Las-o baltă. Nu mă pricep deloc la telefoane. În privinţa asta, ştii cu siguranţă mai multe decât mine.

Sunetul soneriei le întrerupse conversaţia. Era portăreasa care îi văzuse trecând şi profita de prezenţa lui Louise pentru a-i da un vraf de scrisori. Taillefer rămase deoparte, nu se amestecă în discuţie. Pictura cu tânărul zombi exercita asupra lui o adevărată forţă de atracţie. Operele de artă pe care le deţineau oamenii spuneau multe despre ei. Să trăieşti ani de zile cu un tablou sau cu o pictură nu e ceva inocent. Alegerea unui tablou îţi dezvăluia înainte de toate personalitatea. Apoi, odată agăţat pe perete, te contamina încet zi după zi, difuzându-şi undele prin tine la bine şi la rău.

Întrucât pictura nu era semnată pe faţă, desprinse tabloul de pe perete pentru a citi eticheta lipită pe spate.

Marco SABATINI
Soldat #96
Galeria Bernard Benedick
Strada Faubourg-Saint-Honoré nr. 125

Notă informaţia şi, ridicând ochii, o interpelă pe portăreasă înainte ca aceasta să plece.

5.

— Bună ziua, doamnă, comandant Taillefer, Brigada Omucideri. Îmi puteţi acorda cinci minute?

Ea îl privi cu un aer neîncrezător, rostind tradiţionalul: „Am spus deja totul colegilor dumneavoastră acum trei luni”. Fostul poliţist simţea că portăreasa era pe punctul de a-i cere legitimaţia. Încercă să-şi compună o figură care să inspire încredere şi spuse cu cea mai amabilă voce pe care putea s-o aibă:

— Judecătorul a ordonat o anchetă suplimentară înainte de a închide dosarul. Nu va dura mult.

El îi zâmbi şi o invită printr-un gest să ia loc de cealaltă parte a biroului. Folosi metodele din trecut, scoase capacul unuia dintre stilourile de pe masa de lucru şi luă notiţe pe un blocnotes pe care dansatoarea îl adusese de la hotel Normandy.

— Cum vă numiţi?

— Myriam Morlino. Sunt portăreasă la trei imobile de pe stradă. Numerele 27, 29 şi 31.

— Ghereta dumneavoastră este în această clădire?

— Nu, în cea de alături. Erau două portărese înainte, dar proprietarii au vrut să facă economie, ştiţi cum este.

— Pe Stella Petrenko o cunoşteaţi bine?

— Destul de bine. Nu lucrez aici decât din ianuarie, dar doamna Petrenko vorbea mult cu mine. Aţi putea s-o întrebaţi şi pe doamna Mertens, fosta portăreasă.

— O s-o fac. În seara accidentului, n-aţi auzit nimic?

— Nu, eu mă culc devreme, dar am spus deja toate astea.

Myriam Morlino purta o tunică talie mare, pe care o vântura cu mâna ca pentru a-şi face aer, în ciuda frigului care domnea în încăpere.

— Cine a anunţat pompierii?

— Proprietarul de la 9 Thermidor, cafeneaua din colţul străzii. Era pe punctul de a-şi închide localul când a avut loc căderea.

— Cine sunt ultimele persoane care au văzut-o în viaţă?

— Nu ştiu exact, răspunse ea agasată. Aveam impresia că nu ieşea prea mult în ultima vreme. În ziua când s-a întâmplat nenorocirea, venisem să-i aduc corespondenţa pe la ora 11, ca în fiecare dimineaţă, şi mai trecuse o asistentă pe la sfârşitul după-amiezii.

— O asistentă?

— Ca să-i schimbe pansamentul după operaţie.

Taillefer se întoarse spre Louise încruntând din sprâncene.

— Ce operaţie?

Fata respinse întrebarea cu dosul mâinii.

— O intervenţie benignă, o să vă explic.

Poliţistul îşi amintea de o menţiune referitoare la un cabinet care oferea servicii de îngrijire medicală scrisă în agenda dansatoarei. Deschise din nou carneţelul şi găsi adresa pe care o căuta:

Cabinet asistent medical Nora Messaoud
Strada Bourgogne nr. 35
75000 Paris

Taillefer rupse pagina şi o băgă în buzunar, apoi îşi continuă interogatoriul:

— Din câte ştiţi, Stella Petrenko mai consuma şi altceva în afară de jocuri sau pastile? Veneau dealeri pe aici?

— Dar e aberant! îl întrerupse Louise.

— Nu ştiu nimic, răspunse portăreasa. Erau nişte bărbaţi care veneau, dar, după părerea mea, nu erau traficanţi de droguri.

— Atunci cine erau?

Morlino era un pic jenată:

— Vizite, relaţii...

— Amanţi? o bruscă poliţistul.

— Da, fără îndoială. Doamna Petrenko nu părea să-şi accepte cu uşurinţă vârsta. Faptul că mai plăcea încă bărbaţilor o liniştea, chiar dacă în ultima vreme, cu tot respectul, domnişoară dragă, cantitatea prima asupra calităţii.

— Cine locuieşte în imobil, doamnă Morlino?

Cu o figură contrariată, portăreasa scoase un lung oftat de exasperare, ca şi cum ceea ce îi cerea Taillefer presupunea un efort supraomenesc.

— La parter, este un cabinet de avocaţi care aparţine unui cuplu, familia Lambert, care mai deţine şi un duplex la primul şi al doilea etaj. La al treilea, este cabinetul medical al doctorului Rolland care are şi o locuinţă personală. La etajul patru sunt nişte americani, dar nu vin aici decât primăvara.

— Şi aici, la cinci?

— Doamna Petrenko şi un alt apartament mic folosit de pictorul de deasupra ca să-şi depoziteze materialele.

— Sunt camere şi la mansardă?

— Da, dar au fost reunite şi transformate într-un atelier mare.

— Care cui aparţine?

— Lui Marco Sabatini, un tânăr artist italian. El a pictat tabloul ăsta, zise ea arătând pictura pe care Taillefer o dăduse jos de pe perete.

O luminiţă se aprinse în ochii poliţistului.

— Este în atelierul lui în acest moment? Tare aş vrea să-l interoghez.

— O să vă fie greu s-o faceţi.

— De ce?

— Pentru că a murit.

— Când?

— Astă-vară, de COVID. În fine, aşa s-a spus, dar...

Ea lăsă tăcerea să planeze îndelung.

— Dar ce? o presă Taillefer.

— Părerea mea este că mai degrabă vaccinul l-a ucis.

— Vaccinul împotriva COVID-ului?

— Dumneavoastră ştiţi ce conţine vaccinul? Nişte ouă microscopice de oxid de grafen. Şi ştiţi de ce? Pentru a controla de la distanţă persoanele, prin tehnologia 5G.

Pentru o clipă, Taillefer se gândi că Myriam Morlino glumeşte, dar ea nu numai că era serioasă, dar insistă şi mai mult:

— Grafenul serveşte la magnetizarea noastră pentru a ne fi controlată voinţa. Sângele se încheagă şi nu mai irigă nici inima, nici creierul. Cumnata mea ştie pe cineva care a murit din cauza asta. I-au dereglat câmpul magnetic.

— Debitaţi tot felul de bazaconii, protestă Louise. Sunt studentă la medicină şi pot să vă spun că asemenea afirmaţii sunt periculoase.

— Nu, deloc. Suntem consideraţi complotişti, dar noi suntem cei cu simţurile treze. Odată ce majoritatea oamenilor vor fi vaccinaţi, se vor declanşa nişte unde prin telefoane şi ouăle vor începe să se dezvolte pentru a da naştere unei CHESTII. Un soi de alien care va prelua controlul corpului lor.

Louise renunţă să mai aducă argumente şi o privi pe Myriam Morlino cu consternare. Taillefer nu o mai asculta. Odată cu vârsta, devenise alergic şi intolerant la prostie. Se uită la ceasul de la mână. Nici nu se punea problema să întârzie la întâlnire.

— Gluma a durat destul, îi zise el lui Louise. Plecăm.

Înainte de a pleca, băgă tabloul lui Marco Sabatini într-o traistă din pânză Repetto, pe care o descoperise sub birou.

— De ce luaţi pictura? întrebă Louise.

— Pentru că este o probă. Şi pentru că îmi place.

4
Vremuri absurde

Trăiam vremuri absurde
Cu morţii la masă

Louis ARAGON

1.
Piaţa Concordiei

Maşinuţa făcea slalom prin trafic. Aşezat pe scaunul pasagerului, Taillefer se ghemuise în habitaclu, având impresia că este înghesuit într-un hârdău din plastic dur. Louise trecu de Fântâna Mărilor, de obelisc şi aprinse luminile de semnalizare înainte de a opri în faţa marii roţi pariziene. Abia oprise vehiculul, că Taillefer şi deschise uşa ca să iasă cât putea de repede din închisoarea lui, scuturându-şi picioarele pentru a şi le dezmorţi. Louise îl urmă în faţa intrării uriaşului carusel care fusese reinstalat în Paris la sfârşitul lui noiembrie.

— Întotdeauna am detestat chestia asta, zise ea arătând spre roata mare.

— Nu eu am ales acest loc de întâlnire.

— Cu cine aveţi întâlnire? Cu un copil de opt ani?

El clătină uşor din cap.

— Am ajuns mai devreme. Îţi ofer o gofră?

— Nu fac decât să mănânc când suntem împreună, Taillefer. La sfârşitul anchetei, o să fiu mai grasă cu zece kile.

Poliţistul se îndreptă spre rulota cu gofre de unde venea un miros îmbietor de vin fiert, neezitând să îmbrâncească un adolescent nehotărât ca să-i ia locul şi să comande un cornet de *churros*. Louise se lăsă tentată până la urmă de o clătită. În timp ce li se pregătea comanda, el se dădu mai în lături şi scoase pagina pe care o smulsese din agenda Stellei Petrenko. O netezi

ca să poată descifra numărul de telefon scris nu prea citeţ de balerină. Voia să verifice povestea cu asistenta medicală. Sună la cabinetul Norei Messaoud şi, întrucât intră mesageria vocală, ceru să fie contactat de urgenţă.

— Să ne repartizăm sarcinile, îi propuse el fetei care se întorcea cu clătita comandată. După întâlnirea mea, o să fac în aşa fel ca să o interoghez pe asistentă până la sfârşitul zilei. Între timp, aş vrea ca tu să te duci să vizitezi galeria unde sunt expuse lucrările lui Marco Sabatini.

— De ce? întrebă ea, stând cu ochii pe maşinuţa parcată în grabă.

— Mă intrigă povestea asta cu pictorul decedat de COVID.

— Ce legătură are cu moartea mamei mele?

— E o intuiţie.

— Credeam că intuiţiile n-au nicio valoare.

— Fă ce-ţi cer şi mai scuteşte-mă de insolenţa ta. Doi morţi în acelaşi imobil la interval de câteva zile merită efortul de a verifica.

— Tot nu mi-aţi explicat ce aşteptaţi de la mine în schimbul faptului că participaţi la anchetă.

— O să ajung şi acolo, dar lucrurile să fie clare: eu îţi explic şi tu execuţi. Nu pui întrebări şi nu faci comentarii, OK?

Ea dădu din cap. Taillefer continuă:

— În apropiere de piaţa Furstemberg, este un restaurant italian care se numeşte Numéro 6.

— Cred că ştiu unde este.

— Te duci acolo diseară, la ora 19, te aşezi la bar şi îţi comanzi ceva de băut. O chestie fără alcool, nu intra în belele. De acolo, vei putea să vezi toată sala.

— Şi după aceea?

— Observi oamenii şi încerci să reperezi o femeie în jur de patruzeci de ani, drăguţă, de origine libaneză.

— Cine este?

— Parcă stabilisem că nu pui întrebări.

Louise ar fi fost tentată să facă o glumă, dar ceva îi spunea că era mai bine să se abţină.

— Dacă o vezi, îi faci o fotografie cu iPhone-ul tău şi mi-o trimiţi.

— Asta-i tot?
— Asta-i tot.
— Va fi singură?
— Dacă vine, da.
— Cât aştept?
— Trei sferturi de oră. O oră maximum.
— Am înţeles.
— Ţinem legătura, zise Taillefer agitându-şi telefonul.

În timp ce poliţistul începea să se îndepărteze, Louise alergă după el.

— Staţi puţin, ce îl întreb pe galerist despre Marco Sabatini?

Mathias se întoarse şi din nou fu frapat de privirea intensă, strălucitoare şi totodată îngrijorată a fetei.

— Nu ştiu, dar eşti suficient de isteaţă pentru a-ţi da seama şi singură.

Poliţistul făcu stânga-mprejur, lăsând-o cu întrebarea pe buze. Louise mai rămase un moment să se uite după el, în timp ce se îndepărta, şi văzu cum i se alătură imediat o siluetă purtând o geacă parka roşie cu o glugă cu blăniţă pe margine. Miji ochii pentru a încerca să-l vadă mai bine pe necunoscut, dar într-o secundă, cei doi bărbaţi fură înghiţiţi de mulţime.

2.

Galeria Bernard Benedick era situată într-un spaţiu mare din strada Faubourg-Saint-Honoré. În ciuda luminii aprinse, Louise crezu mai întâi că galeria este închisă. Nicio prezenţă umană nu era vizibilă prin geamuri. Apăsă totuşi pe sonerie şi, după câteva secunde, uşa se deschise. O tânără cu păr scurt, piercing, tatuaje la vedere, tricou negru cu alb inscripţionat cu „Dreptate pentru Adama” înaintă spre ea:

— Pot să vă ajut?

— Aş dori să vorbesc cu domnul Bernard Benedick.

Galerista clipi din ochi în spatele ochelarilor ei de vedere cu rame groase.

— Despre ce să vorbiţi? întrebă ea cu o uşoară aroganţă.

— Despre acest tablou, răspunse Louise scoţând din traista de pânză micuţul tablou pe care Taillefer îl luase din apartamentul mamei ei.

Atitudinea fetei se schimbă imediat.

— Oh, un Sabatini! Al dumneavoastră este foarte frumos. Fundalul albastru luminos e cel mai cerut, la fel şi cel roz. O să-l anunţ pe domnul Benedick. Aveţi noroc: s-a întors azi-dimineaţă de la New York şi pleacă din nou mâine la San José.

Rămasă singură, Louise se întrebă ce caută acolo, nereuşind să scape de o oarecare indispoziţie. Chiar dacă era mulţumită de începutul implicării lui Taillefer, pista asta i se părea foarte departe de problema care o preocupa şi n-avea nicio idee despre cum ar putea ea să ajute ancheta.

„Eşti suficient de isteaţă pentru a-ţi da seama şi singură.”

Mă calci pe nervi, Taillefer!

Aşteptându-l pe Bernard Benedick, Louise se plimbă prin galerie. Primele două săli mari prezentau o expoziţie intitulată „Zgomot alb”. Era o expoziţie temporară colectivă având ca temă culoarea albă. Monocromii albe, sculpturi în marmură, tapiserii din in înălbit ilustrând un peisaj de iarnă liniştit, cu zăpadă plutind în văzduh. Un neon mare, alb, clipea pe unul dintre pereţi. Lumina lui palidă proclama: „Răul alb trebuie să dispară”. Louise simţi o uşoară greaţă. Expoziţia, în ansamblul ei, o făcea să se gândească la o imensă piscină de lapte condensat îngheţat. O chestie sinistră şi greţoasă.

Găsi refugiu în ultima încăpere mult mai interesantă. Sub titlul „Armata morţilor”, expoziţia aduna vreo douăzeci de portrete pictate de Marco Sabatini. Tablourile semănau între ele. Toate puneau în scenă acelaşi personaj, un tânăr cu pupile goale argintii care te fixa cu o privire de zombi. Numai fundalurile erau diferite. Unele, foarte texturate, reprezentau dune, jungla, munţii, în timp ce altele erau nişte suprafeţe uniforme în culori intense. Nici lumina nu era niciodată aceeaşi, acoperind un evantai de culori, care mergea de la crepuscul la paloarea dimineţilor de iarnă. O tensiune străbătea fiecare reprezentare, ca şi cum o dramă mocnea în aceste picturi misterioase. Lupta, sângele, moartea nu erau niciodată prea departe.

— Extraordinară treabă, nu-i aşa?

Întrebarea o scoase pe Louise din gândurile ei. Se întoarse pentru a-l saluta pe Bernard Benedick. Pulover portocaliu, jeanşi skinny, sneakers coloraţi: sexagenarul alesese să joace cartea tinereţii.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Louise îi arătă tabloul şi îi spuse că îl găsise acasă la mama ei, balerina Stella Petrenko.

— Da, bineînţeles, noi l-am înrămat şi l-am livrat. În arondismentul 7, nu-i aşa?

Louise încuviinţă.

— Era vorba de un cadou al artistului pentru mama dumneavoastră. Din câte am înţeles, erau vecini şi se împăcau bine.

Ochii rotunzi şi plini de căldură ai galeristului străluceau în spatele unor ochelari cu rame groase Le Corbusier.

— Dacă mama dumneavoastră doreşte să vândă tabloul, sunt gata să o ajut.

— Mama mea a murit.

— Oh, îmi... îmi pare sincer rău. Am făcut o gafă oribilă. Sunt deseori plecat în străinătate şi informaţia mi-a...

— Nu vă faceţi probleme, îl întrerupse ea.

— Doriţi o cafea? Sau altceva?

— Un pic de apă dacă aveţi.

Benedick îi propuse să îl urmeze în biroul său de la mezanin unde se ajungea pe o scară industrială metalică. Acolo, galeristul amenajase un mic salon sumar constituit dintr-o masă din plexiglas şi două fotolii scunde.

— Apă plată sau carbogazoasă?

— Plată, vă rog. Îmi puteţi spune mai multe despre pictura lui Marco Sabatini?

— Cu plăcere, răspunse galeristul, încă jenat de gafa lui. Când a murit, Marco tocmai împlinise treizeci şi unu de ani. S-a format la Milano, la Academia de Arte Frumoase Brera. Era ceea ce noi numim un artist emergent, adică promiţător: am început să-l expunem acum doi ani. Mai întâi în expoziţii temporare de grup unde s-a făcut remarcat. Anul acesta, am făcut pasul hotărâtor şi am organizat un *solo show* consacrat autoportretelor sale. Un grupaj pe care el însuşi îl numea „Armata morţilor”.

— Îl cunoşteaţi bine?

— Nu chiar. Era un artist foarte discret şi izolat care ieşea puţin din casă. Nu era disponibil pentru niciun fel de promovare, era foarte rupt de chestiunile materiale. Aveam puţine contacte cu el, chiar dacă i-am vândut foarte bine operele la Art Paris, Fiac şi Art Basel. Din punct de vedere comercial, pentru noi, moartea lui este o lovitură.

— Am impresia că reface tot timpul acelaşi tablou, nu?

— Da, aşa este, mereu acelaşi personaj în suferinţă, cu excepţia câtorva variaţii care fac deliciul colecţionarilor.

— Există vreun mesaj dincolo de toate astea?

— Nu ştiu. Nu era genul care să-şi comenteze lucrările, dar... (Galeristul se ridică pentru a lua un catalog de pe un raft.)... am editat o broşură despre ultima lui expoziţie. Conservatorul patrimoniului care a redactat textele face o paralelă cu procesul de zombificare din tradiţia vaudou aşa cum se practică ea încă în Haiti. Citiţi textul, este interesant. Poftiţi, vi-l ofer.

— Mulţumesc, răspunse Louise, un pic confuză.

— Mă întreb dacă Sabatini ar fi fost capabil să picteze şi altceva. Din păcate, n-o să ştim niciodată.

— Chiar a murit de COVID?

— Da, asta s-a spus în presă. Logodnica lui mi-a confirmat-o când a venit să-mi aducă trei tablouri pe care Marco le terminase chiar înainte de a muri. E incredibil, atât de tânăr...

— Ştiaţi ce relaţii avea cu mama mea?

Bernard Benedick făcu o grimasă.

— Chiar mi-ar fi plăcut să vă ajut, dar nu ştiu nimic mai mult.

3.

Piaţa Contrescarpe
Arondismentul 5

Tocmai am ajuns în cafenea, anunţă SMS-ul.

Taillefer ridică ochii spre intrarea barului şi o zări pe Nora Messaoud. Asistenta era elegantă: trenci gri-bej pe talie, păr negru, lung şi netezit, roşu de buze aprins. Poliţistul îi făcu un semn cu mâna pentru a o chema la masa lui, în fundul încăperii.

— Mulţumesc că aţi venit. Doriţi ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, punându-şi geanta pe colţul mesei. Mai am încă de lucru cel puţin două ore. Dacă încep să beau cocktailuri Moscow Mule acum, risc să pun vieţile unor oameni în pericol.

Mai multe fulgere luminară cafeneaua, urmate de un bubuit greu de tunet. Nora se lăsă să cadă pe scaun, se uită la ceas şi îşi schimbă parţial părerea.

— Vreau un Perrier cu mentă, cuburi de gheaţă şi două rondele de lămâie, cu condiţia să nu dureze trei ceasuri.

Taillefer îl opri brutal pe chelner din cursa lui pentru a-i da comanda.

— N-am înţeles nimic din ce mi-aţi spus la telefon, domnule inspector Taillefer.

— Comandant, o corectă el.

— Dacă asta vă face plăcere, *el commandante*!

— Brigada Omucideri a reluat ancheta asupra morţii balerinei Stella Petrenko.

— Omuciderile, pe bune?

— Nişte verificări de rutină înainte de a închide dosarul definitiv.

— Şi ce legătură are cu mine?

— Aţi văzut-o în ziua morţii, nu-i aşa?

— Da, i-am schimbat pansamentele timp de mai bine de o lună.

— De ce anume suferea mai exact?

— De boala Dupuytren, ştiţi ce este?

— Nu, nicidecum.

— Este o afecţiune care atinge ţesuturile palmei mâinii şi ale degetelor.

Ca să-şi demonstreze spusele, Nora Messaoud îi arătă articulaţiile de la propria-i mână. Avea nişte unghii exagerat de lungi, date cu lac roşu-stacojiu, ale căror vârfuri erau tăiate precum tocul unui pantof.

— Este o maladie benignă la început, dar care se agravează odată cu vârsta. Încet-încet, ţesuturile bolnave se vor solidifica şi vor forma nişte noduli în palma mâinii şi nişte aderenţe foarte dure care se vor contracta şi vor împiedica treptat extensia degetelor.

— Din ce cauză apare?

Ea ridică din umeri şi luă o gură din băutura ei.

— Nu se ştie prea bine. Este fără îndoială ceva genetic, fiindcă sunt afectaţi deseori mai mulţi membri ai aceleiaşi familii. Alcoolul şi tutunul par să fie totodată factori de risc.

Taillefer nu reuşea să-şi ia ochii de la mâinile asistentei. Fiecare unghie era unică, decorată cu grijă cu mici desene: stea, floare, fluture, corn de lună. Nişte gheare tăioase care îl fascinau.

— Este ceva dureros? întrebă el.

— Nu prea, dar, după o vreme, devine handicapant şi e nevoie de operaţie.

— E ceea ce s-a întâmplat în cazul Stellei Petrenko?

— Da, a fost supusă unei operaţii de extirpare totală a ţesuturilor bolnave: aderenţele calcifiate de care v-am vorbit.

— La ambele mâini.

Asistenta se gândi un moment.

— Nu, doar la mâna dreaptă. Din fericire pentru ea, Stella era stângace.

— Sunteţi sigură?

— Sigură.

— Deci ar fi putut să ţină o stropitoare plină cu apă în mâna validă.

— Da. Ia spuneţi, vă deranjează dacă o să fumez o ţigară?

Ieşiră amândoi din cafenea şi rămaseră sub micuţa copertină pe care şi-o împărţeau dependenţii de nicotină. Piaţa Contrescarpe strălucea în ploaie. Taillefer nu mai călcase prin Cartierul Latin de luni de zile. Avea amintiri îndepărtate, de astă primăvară, cu acest loc. Imagini bucolice de piaţă din centrul unui sat, care contrastau cu tristeţea din această zi de 28 decembrie. Locul părea jumulit. Primăria tăiase doi din cei patru copaci uriaşi din jurul fântânii centrale. Pentru a umple golul, municipalitatea instalase un con din lemn reciclat care trebuia pasămite să fie pe post de alternativă ecologică la tradiţionalul brad de Crăciun. O amărâtă de ghirlandă electrică agăţată în grabă pe paleţii din placaj difuza o lumină alburie dezgustătoare.

— M-am întrebat mereu de ce acceptă oamenii să le fie desfigurat oraşul în halul ăsta, remarcă Nora.

Poliţistul era de aceeaşi părere, dar evită discuţia ca să nu piardă din vedere ancheta lui.

— Aşadar, sarcina dumneavoastră era să aveţi grijă de urmările postoperatorii ale intervenţiei suferite de Stella Petrenko?

— Da, dar nu era foarte complicat. Stella a purtat o atelă timp de cincisprezece zile şi după aceea trebuia să i se schimbe pansamentul în mod regulat.

— În fiecare zi?

— Da, pentru a evita infecţiile.

— Şi aţi vizitat-o zilnic timp de aproximativ o lună.

— Aşa este, zise ea suflând un fum lung de ţigară.

— Despre ce vă vorbea?

— Nu despre mare lucru. Ştiţi, genul acesta de pansament se schimbă rapid. Adeseori, nu stăteam mai mult de zece minute.

— Ce impresie vă lăsa?

— Fata mea face dans clasic, deci personajul mă interesa fără doar şi poate. Stella mi-a dat pentru ea una dintre genţile ei de dans. A fost un gest drăguţ.

— Am găsit Lexomil şi Zoloft în baie. Era deprimată?

— Toată lumea este un pic, nu? îi răspunse ea cu un zâmbet.

El se încruntă:

— Înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da, cred că nu era într-o formă grozavă. O îngrijora faptul că îmbătrânea, că nu mai era starul care fusese.

— Avea amanţi?

— După părerea mea, se culca cu cine apuca.

— V-a vorbit despre acest lucru?

— Nu chiar, ceea ce am spus este o răutate complet gratuită, zise ea uitându-se la ceasul de la mână. Bun, mă întorc la muncă dacă nu mai aveţi nevoie de mine, comandante. Mulţumesc pentru aperitiv.

Nora Messaoud îşi aruncă chiştocul în rigolă şi plecă ca din puşcă, dând din mână în semn de rămas-bun.

4.

Taillefer se întoarse pentru câteva secunde în bar, lăsă o bancnotă pe tejghea şi ieşi fără să mai aştepte restul. Merse prin ploaie până în staţia de taxi din piaţa Monge, urcă într-o maşină, dădu adresa şi îi ceru şoferului să închidă radioul care urla în habitaclu.

Odată cu întoarcerea ploii şi a întunericului, poliţistul se izolase, se închisese în sine, anticipând deja calvarul şi singurătatea serii care avea să vină. Privea, absent, pe fereastră, peisajul fantomatic care-i defila prin faţa ochilor când îi sună telefonul.

Era Louise Collange care îl apela pe Facetime.

Răspunse cu oarecare teamă. Lumină difuză şi imagine tremurătoare a tinerei aşezată la barul restaurantului Numéro 6.

— Nu ţi-a venit prietena. Mai stau un pic şi mă car, OK?

Mathias rămase tăcut. Ceea ce vedea pe ecran îi trezea reminiscenţe dureroase. Îşi amintea decorul: pardoseală din teracotă, ziduri din cărămidă roşie, grinzi aparente din stejar. O ambianţă liniştită, dar călduroasă. Şi nişte ravioli „ca la bunica acasă”, superdelicioase.

Louise îi povesti vizita nu prea fructuoasă la galeria Benedick şi poliţistul făcu la fel în privinţa întâlnirii lui cu asistenta medicală. Constatarea era indiscutabilă: se împotmoliseră chiar de la începutul anchetei.

— Ţi-am spus eu, începu el, mama ta...

— Mă călcaţi pe nervi! îi aruncă ea şi îi închise telefonul în nas.

Oftat lung. Pavelele scuarului Montsouris. Casa. Prezenţa reconfortantă a lui Titus. Mathias încuie uşa, dar nu se obosi nici măcar să aprindă lumina. Îşi scoase pantofii pe întuneric şi repetă aceleaşi gesturi, mecanice şi cotidiene, pentru a-şi hrăni câinele. Când se întoarse în living, căută aproape pe bâjbâite sticla de Karuizawa şi se lăsă să cadă pe canapea. Trase o primă duşcă zdravănă. Faptul că nu ţinea la alcool îl împiedicase probabil să devină alcoolic, aşa că whiskyul japonez îl făcu repede KO.

Haos.

Închise ochii şi se lăsă să plutească în derivă depănând evenimentele zilei. Haloul de lumină pală care strălucea în jurul feţei lui Louise Collange. Ochii de zombi ai picturii lui Marco Sabatini. Cei bulbucaţi ai portăresei şi faţa ei deformată de logoreea complotistă. Misterioasa discuţie pe care o avusese în roata mare din Piaţa Concordiei. Lena care nu venise la întâlnire în restaurantul Numéro 6. Unghiile stilleto ale Norei Messaoud.

Acum Taillefer rupsese legăturile cu realitatea. În coşmarul lui, degetele lungi ale asistentei îi sfârtecau gâtul. El se golea de sânge, dar nu suferea. Era întins pe un câmp de luptă, între două tranşee. Vedea nişte corbi descriind cercuri pe cer. Aşezată călare pe el, asistenta continua să-şi înfigă unghile, de data asta în măruntaiele lui. Uitându-se mai de aproape, îşi dădu seama că nu era Nora, ci Myriam Morlino, portăreasa din strada Bellechasse.

— Feriţi-vă de grafen! Vor să preia controlul asupra minţii voastre!

Era plin de sânge peste tot, îl durea capul şi avea senzaţia că o andrea de tricotat îi străpunge urechile. Morlino îl apucă de păr şi îi scutură capul.

— Îţi sună telefonul, tâmpitule! Este CHESTIA! urlă ea.

Taillefer se trezi lac de sudoare. *Fir-ar al dracu'*... Inima îi bătea cu putere. Titus îi sărise la faţă şi balele lui îi curgeau pe nas şi pe gură. Se şterse cu mâneca înainte de a răspunde la telefon. Nu era Chestia. Era Nora Messaoud.

— Vă simţiţi bine, comandante? După cum răsuflaţi, am impresia că vă deranjez în plină şedinţă de sport. Sau în plină partidă de sex.

— Nu fac nici una, nici alta, închipuiţi-vă. Eram în plin coşmar, o corectă el.

— Sunteţi deja în pat la ora 21? Se poate spune că aveţi o viaţă liniştită!

El scărpină capul câinelui şi se ridică în picioare.

— Pe scurt, vă sun pentru că m-am gândit la ceva, continuă asistenta. Fără îndoială, e un detaliu fără importanţă.

Taillefer ciuli urechea.

— Spuneţi-mi.

— V-am spus că am văzut-o zilnic pe Stella Petrenko timp de o lună. Dar nu este întru totul exact. La sfârşitul lui august, cu vreo zece zile înainte de moartea ei, am plecat o săptămână în vacanţă şi, aşa cum se întâmplă adeseori, cabinetul a recrutat o înlocuitoare prin intermediul unei platforme rezervate profesioniştilor din domeniul sănătăţii.

Poliţistul îşi masă tâmplele, nefiind foarte sigur că a înţeles bine.

— Deci, în această perioadă, o altă asistentă a venit să-i schimbe pansamentul dansatoarei, aşa este?

— Da, din 25 august până la 1 septembrie.

— Puteţi să-mi faceţi rost de numele ei?

— L-am căutat deja, închipuiţi-vă.

Taillefer luă un stilou pentru a nota.

— O cheamă Charvet, zise Nora. Angélique Charvet.

Asistenta lăsă să se scurgă un moment de tăcere, apoi îndrăzni:

— Mi-am terminat ziua de lucru. Ce-aţi zice să mă invitaţi să mâncăm sushi? Cunosc un *haiten* simpatic în arondismentul 8...

II.
ANGÉLIQUE CHARVET

5
De o parte şi de alta a barierei

Când se topeşte zăpada, albul unde se duce?
William SHAKESPEARE

Cu patru luni înainte
Suburbia pariziană
28 august

1.

Mă numesc Angélique Charvet.
Am treizeci şi patru de ani.
Sunt aşezată pe colacul unui vas de toaletă.
Cu un test de sarcină în mână.
Pozitiv.

2.

Cele două liniuţe de pe testul din plastic par să mă ia în derâdere. Totuşi, avusesem niscaiva semne: întârzierea menstruaţiei, o tensiune la nivelul sânilor, mai multe episoade de greaţă. Mă ridic, arunc testul în chiuvetă şi intru la duş.

Nemişcată sub apa fierbinte, încerc să mă întorc în timp pentru a identifica „tatăl”. În mintea mea, număr invers săptămânile şi zilele... până ajung la Corentin Lelièvre. O întâlnire Tinder sinistră de la începutul lui august pe care aproape că mi-o ştersesem din memorie. Un ziarist independent uns cu toate alifiile, care se definea el însuşi drept un „jurnalist militant”, făcâdu-şi veacul la periferia activismului şi a presei. Un

cap rotund ca al lui Gaston Lagaffe[4], un barbişon de capră şi o chelie de care îi era ruşine şi pe care încerca să o ascundă sub o şapcă cu cozoroc mare. Era un eufemism să spui că nu semăna cu cel din fotografiile postate pe pagina lui de profil de pe Tinder.

Mă dusese la Enfants Terribles, un bar de pe cheiul Jemmapes. Îmi amintesc că purta un tricou ecologist ridicol, inscripţionat cu sloganul „Avem nevoie de un Pământ Happy”. Tipul avea păreri categorice despre orice. Îi plăcea atât de mult să se asculte vorbind, încât îmi debranşasem creierul după un sfert de oră. Şi băusem pahar după pahar de Lemon Drop. Probabil că dădusem pe gât o cantitate exagerat de mare. Altfel, n-aş fi acceptat să merg în apartamentul lui din strada Eugène-Varlin. În privinţa sexului, acesta fusese la fel de mediocru. Atunci se rupsese probabil prezervativul. Şi totuşi nu mărimea sculei lui îl făcuse să plesnească.

Ies de la duş şi mă îmbrac rapid. Nu trebuie să mă mai gândesc la mizerabilul ăsta care îmi aminteşte de propriile-mi rătăciri. O să rezolv problema cum am făcut-o şi ultima oară. Un avort medicamentos la cabinetul moaşei Sophie Charbonnier din strada Cherche-Midi. Sophie a fost colegă cu mine în primul an de medicină, la Bordeaux. Este super îngâmfată, dar mă va scuti de tot bla-bla-ul psihosocial. Un comprimat de mifepristonă pentru a întrerupe sarcina şi unul de misoprostol treizeci şi şase de ore mai târziu. Voi trece printr-o perioadă dificilă, dar, începând de weekendul viitor, problema asta va fi de domeniul trecutului.

3.

Aulnay-sous-Bois
Ora opt dimineaţa

Părăsesc pe ploaie căsuţa bătrânicioasă din piatră în care locuiesc de la venirea mea la Paris, în urmă cu opt ani. Suntem în 28 august. Este vară peste tot în Hexagon, mai puţin în blestemata asta de Île-de-France. Piaţa Général-Leclerc, bulevardul Strasbourg şi şoseaua Bondy până la gară. Ce este

[4] Personaj de benzi desenate realizat în 1957 de desenatorul belgian André Franquin (*n.t.*).

mai deprimant decât Seine-Saint-Denis? Seine-Saint-Denis pe ploaie.

Haosul obişnuit ca să prind RER-ul, linia B. Trenul este lac de sudoare. Literalmente. O umiditate tropicală impregnează vagoanele, făcând drumul spre Paris şi mai dificil. Arunc o privire pe Instagram. Fetele sunt în Corsica, la Saint-Tropez, în Toscana, în frumoasele hoteluri de pe coasta Adriaticii. Am un *timeline* pictat în culorile Mediteranei. Peste tot marea, ochelarii de soare, nisipul fierbinte, paharele de şpriţ, colacele flamingo roz în piscine. *#summer #goodvibes #sun #love #holidays #naturelover #hotsummernight #summerbliss #protectyourskin #beachbabe #bikiniseason.* Hashtagurilor vesele care defilează pe ecranul meu le răspund denumirile staţiilor care defilează la fereastra mea. Drancy, La Courneuve, Gare-du-Nord, Châtelet-les-Halles. Schimb la Saint-Michel-Notre-Dame înainte de destinaţia finală.

Când ajung în staţia Musée d'Orsay, răsuflu uşurată. Aer, în sfârşit. Sena, pescăruşii, cele două orologii, arcurile eterne ale Podului Regal. Centrul vechi al Parisului este o altă lume. Până şi vremea pare mai blândă. Ploaia s-a oprit, o bucăţică de cer albastru răzbate printre nori. În timp ce traversez cartierul Saint-Thomas-d'Aquin, respir din nou. Nu mă mai simt navetistă, ci pariziancă. Furtuna a spălat oraşul. Imobilele din strada Bellechasse strălucesc de curate ce sunt.

Hai, curaj!

Zilele de lucru mi se par mai uşoare în cartierele frumoase. Mai ales că programul de dimineaţă începe cu pacienta mea preferată.

Sun la interfon şi iau ascensorul până la etajul cinci.

— Bună, Angélique. Ce mai faci în dimineaţa asta?

Este a patra mea vizită la Stella Petrenko şi e un moment la fel de plăcut. Avem obiceiurile noastre. Eu îi schimb pansamentul, ea mă serveşte cu un ceai negru cu citrice, apoi sporovăim cinci minute despre impozantul samovar din argint. Îmi place apartamentul ei, felul în care este decorat, priveliştea degajată asupra acoperişurilor, parchetul vechi, ceruit. Fosta stea a dansului e bună de gură. Este spirituală şi are umor. Îmi recomandă cărţi, filme, îmi povesteşte anecdote interesante

despre cariera ei şi, preţ de o clipă, am impresia că sunt în sfârşit *la locul meu*. Îmi spun că şi eu aş putea să aparţin acestui mediu unde viaţa pare mai vastă. Să mă smulg din cotidianul deprimant. Să părăsesc suburbia şi orizontul ei limitat.

Am încercat mereu să mă ridic: prin studii, întâlniri, intrigi amoroase, seducţie, manipulare. Ştiu să fiu cameleonică. Mult timp, am crezut cu tărie că într-o bună zi voi reuşi să trec acea frontieră invizibilă care mă ţine de partea greşită a barierei sociale. Dar anii care s-au scurs şi dezamăgirile au zdruncinat această certitudine. Am învăţat să-mi cunosc atuurile şi slăbiciunile. Ştiu că în mine coabitează două forţe. Lupta dintre înger şi demon. În zilele bune, chiar reuşesc să mă iluzionez, să-mi uit angoasele, frustrările, furia, să canalizez haosul care domneşte în capul meu. Atunci, oamenii mă pot găsi încântătoare, chibzuită, afectuoasă. De altfel, e ceea ce crede fără îndoială în acest moment Stella Petrenko.

— Aţi auzit? întreabă ea punând brusc ceaşca de ceai pe masă.

Tocmai a răsunat o bubuitură îngrijorătoare provenind de la etajul superior. Ca şi cum cineva ar fi răsturnat un dulap foarte greu plin cu veselă. Şi apoi nimic.

— Vine de la apartamentul lui Marco. E ciudat, fiindcă el nu face niciodată zgomot.

— Poate c-ar fi mai bine să mergem să vedem.

Ea încuviinţează din cap. O urmez pe palier. Cum ascensorul nu merge mai sus de etajul cinci, urcăm amândouă pe scări.

— Cine este Marco?

— Marco Sabatini, un tânăr care pictează. Un italian cam ciudat, dar foarte drăguţ. A venit ieri după-amiază să-mi ceară paracetamol. Îşi scuipa plămânii şi abia se ţinea pe picioare. I-am propus să cheme ambulanţa, dar n-a vrut.

Bat de mai multe ori la uşă:

— Domnule Sabatini?

Niciun răspuns.

— Sunteţi acolo, domnule Sabatini?

Încerc să deschid, dar uşa este încuiată.

— Portăreasa are un rând de chei?

Stella încuviinţează:

— Fără îndoială, dar... este în concediu.

— Asta ce este?

— Fosta scară de serviciu.

Împing uşa metalică şi dau de un mic spaţiu închis, dotat cu o scară care duce la o gură de evacuare a fumului. În ciuda punctelor mele slabe, am şi calităţi. Ştiu să-mi păstrez calmul şi să fac faţă situaţiilor de criză. Mă caţăr pe scară, împing fereastra pivotantă şi mă ridic la exterior.

— Atenţie, este periculos! îmi strigă Stella.

Vocea ei îmi parvine deformată de ecou, diluată de vânt. Ghemuită pe acoperiş, am impresia că sunt în altă lume. Priveliştea este uluitoare. Un ocean ameţitor de ardezie şi de zinc. Mă ridic pe jumătate, încercând să nu-mi pierd echilibrul. Vântul suflă atât de tare, încât am nevoie de un moment ca să găsesc punctele de reper şi să mă orientez. Orbită de reflexii, duc mâna streaşină la ochi şi localizez o serie de ferestruici care dau probabil în apartamentul lui Sabatini. În timp ce alunec uşor de-a lungul jgheabului de streaşină, o rafală de vânt este cât pe ce să mă dezechilibreze. Tremur, sunt excitată, izbucnesc în râs ca să alung frica. Îmi plac asemenea momente care ies din obişnuit, care te fac să spui că nu va fi o zi ca oricare alta. Una dintre ferestre este larg deschisă. Doar câţiva metri şi reuşesc să mă strecor prin deschiderea îngustă fără să-mi rup oasele.

4.

Scot un oftat de uşurare şi intru în apartament. Locul este uimitor. Toate camerele de la etajul şase au fost unite pentru a crea un mare atelier de pictor, de cel puţin o sută cincizeci de metri pătraţi. Etajul este mansardat şi are mai multe ferestre în acoperiş care luminează spaţiul.

În ciuda aerisirii, un puternic miros de terebentină pluteşte în aer. Parcurg încăperea cu privirea şi văd corpul lui Marco Sabatini întins pe parchet între două şevalete. În jurul lui, recipiente de vopsea, borcane din sticlă sparte şi o masă de lucru pe care a răsturnat-o probabil în cădere.

Îmi scot din buzunar masca chirurgicală, pe care mi-o dădusem jos ca să mă caţăr pe acoperiş.

— Domnule Sabatini? Mă auziţi? Cum vă simţiţi? întreb eu îngenunchind alături de el.

Are în jur de treizeci de ani, un păr de lungime medie lipit din cauza transpiraţiei, o barbă nerasă de câteva zile. Şi chipul unui înger care tocmai şi-ar fi injectat heroină.

Mă aplec asupra lui şi îi pun mâna pe frunte. Arde. Încearcă să bolborosească ceva, dar vocea îi este imperceptibilă, într-atât de greu respiră.

— Sunt asistentă medicală. O să vă acord primul ajutor.

Mă ridic pentru a descuia uşa de la intrare.

— Vecinul tău nu se simte deloc bine, Stella. Vrei să te duci să-mi aduci geanta pe care am lăsat-o la tine în apartament?

— Bineînţeles.

Mă întorc spre pacientul meu. Poartă o cămaşă din in alb pătată cu vopsea. Mânecile suflecate dezvăluie mai multe tatuaje: steaua cu cinci colţuri a Brigăzilor Roşii, porumbelul libertăţii, inscripţia *Wish You Were Here*, un pumn ridicat, un cuţit din care picură sânge, un citat anticapitalist în franceză: „Din iadul celor săraci se face paradisul bogaţilor”.

— Sunteţi vaccinat anti-COVID, domnule Sabatini?

Îmi arată degetul mijlociu, deci îmi închipui că asta vrea să însemne nu.

Corpul lui este în poziţie fetală. Mâna stângă îi este înţepenită pe piept. Pantalonii de pijama sunt murdari de dâre de fecale lichide. Este cuprins de un acces de tuse care îl face să se sufoce. Când Stella se întoarce cu geanta mea, îi cer să nu intre:

— E posibil să fie contagios.

Pun pulsoximetrul pe degetul arătător al lui Sabatini. Aşa cum mă temeam, saturaţia de oxigen în sânge este sub 90%, necesitând spitalizare de urgenţă.

Sun la centrul medical de urgenţă şi explic motivele apelului meu. Tipului de la celălalt capăt al firului îi ia o groază de timp să deschidă un fişier pe calculatorul lui. Problema obişnuită a celor două luni de vară în care Serviciul de Ajutor Medical de Urgenţă este dezorganizat din cauza vacanţei. Îi spun că sunt asistentă medicală şi că pacientul meu are insuficienţă respiratorie. Întrucât idiotul ăsta îmi vorbeşte de sus, îl presez să transfere apelul medicului de la urgenţe. Acesta confirmă diagnosticul meu

– un caz de COVID probabil în stare critică – şi trimite la faţa locului o echipă SMUR[5].

Zece minute mai târziu, un medic, un asistent medical şi un ambulanţier descind la etajul şase. Mănuşi, halate, ochelari, agitaţie, echipa medicală se grăbeşte să-i dea primele îngrijiri de urgenţă lui Sabatini. Îmi ofer ajutorul, dar cei trei tipi preferă să rămână între ei. Până la urmă, aleg să-l pună pe pictor pe o targă şi să termine îngrijirile direct în ambulanţă.

Pentru un moment, rămân singură în apartamentul gol. Sunt trei tablouri pe şevalete. Nişte picturi ciudate care reproduc, pe fonduri diferite, acelaşi chip cu privire de mercur. Sabatini s-a reprezentat în ele pe sine însuşi. Un prinţ italian din epoca Renaşterii. Un Lorenzo de Medici cu ochii scoşi.

Apartamentul mă fascinează şi mă înspăimântă în acelaşi timp. Încui uşa cu intenţia de a restitui legătura de chei, dar, când ajung la parter, îmi dau seama că portcheiul nu intră în fanta cutiei poştale de la ghereta portăresei.

— Ah, Angélique, avem nevoie de tine!

Mă întorc. Este asistentul medical care mă interpelează de pe trotuar. Are o figură ciudată: ras în cap, un ochi de sticlă înfundat în orbită, sprâncene de albinos.

— Încă mai sunteţi aici? întreb eu, constatând că ambulanţa staţionează în rândul doi, lângă altă maşină. Cum se simte pacientul?

— Nu prea grozav. L-am intubat şi ventilat.

Cu un gest din bărbie, arată spre medicul care vorbeşte la telefon un pic mai departe, pe trotuar.

— Doctorul încearcă să-i găsească un loc la reanimare, dar e dificil. E mereu aceeaşi nebunie în timpul vacanţei.

— Mie-mi spui?

— Mă numesc Esteban.

Dau din cap. L-am reperat încă de când a venit din cauza fizicului său neobişnuit. Nu pare tipul cel mai inteligent din lume, dar are ceva emoţionant. Ţine în mână tableta digitală pe care trebuie să fi completat procesul-verbal de intervenţie.

— Doctorul mi-a cerut să completez chestia asta, dar nu mă descurc. Ştii numele pacientului?

[5] Serviciu mobil de urgenţă şi reanimare, echivalent al SMURD-ului românesc (*n.t.*).

— Marco Sabatini.
— Cum se scrie?
— Uită-te pe aplicaţia DRM. Sincronizarea se va face automat.
— Poţi să-mi dai o mână de ajutor?

Arunc o privire pe ecran şi îl ajut să completeze câteva elemente ale dosarului SMUR. Unul dintre itemii care se referă la interlocutorii pacientului te invită să alegi o „persoană care să fie anunţată”. Fără să mă gândesc prea mult, las numele meu: „Angélique Charvet, prietenă”.

6
Cam nebună

Am preferat întotdeauna nebunia pasiunilor, în locul înţelepciunii indiferenţei. Dar fiindcă pasiunile mele nu sunt dintre acelea care izbucnesc violent, devastează şi ucid, vulgul nu le vede.

Anatole FRANCE

1.

Ora 20:00

Am terminat şi cu ultima programare: o injecţie anticoagulantă făcută unui bătrânel pisălog din strada Assas. Ziua a trecut pe nesimţite. Mi-am alungat toate gândurile negative: testul de sarcină, apropiatul avort, figura de idiot a lui Corentin Lelièvre. E vreme bună. Cerul este roz, plin de promisiuni. N-am niciun chef să suport RER-ul jegos pentru a mă întoarce la Aulnay. Hotărâtă să mai profit de câteva ore în Paris, merg pe jos pe bulevardul Raspail, cu mâinile în buzunarele impermeabilului. Şi îmi dau seama că nu am înapoiat cheile de la apartamentul lui Marco Sabatini.

Cum strada Bellechasse este foarte aproape, mă întorc cu intenţia de a le lăsa la Stella Petrenko. Formez codul dublu pentru a pătrunde în imobil, iau ascensorul până la etajul cinci, mă pregătesc să apăs cu degetul pe sonerie. Apoi ezit. Mă cuprinde brusc o dorinţă pe care n-o anticipasem. Aceea de a revedea apartamentul de deasupra. Singură. Urc scara fără să fac zgomot, bag cheia în broască şi dau nas în nas cu seria de trei portrete a lui Sabatini.

— Salut, băieţi. Vegheaţi un mort sau ce?

Perechile de ochi argintii mă privesc fără să mă vadă. Scândurile din lemn scârţâie sub paşii mei. Mirosul ameţitor de

esenţă de terebentină îmi aminteşte de atelierul de tâmplărie al bunicului meu.

Ridic jaluzelele pentru a lăsa lumina să intre. Cu proporţiile şi cu grinzile lui aparente, loftul te copleşeşte prin grandoare. Spaţiul este aerisit, dar auster, consacrat aproape în întregime creaţiei. Şevaletele şi caprele din lemn au înlocuit piesele de mobilier. Parchetul este acoperit cu mii de pete colorate. Peste tot, borcănele de vopsea, palete, cârpe, carnete de crochiuri rămase deschise, borcane de pensule şi perii.

Scotocesc peste tot, deschid frigiderul, sertarele, dulapurile, ca şi cum aş fi la mine acasă. Mi-e foame, ronţăi nişte biscuiţi Chamonix, mănânc un măr roşu şi un iaurt expirat. În baie, dau peste rezerva de droguri pe care medicul de pe ambulanţă a descoperit-o probabil înaintea mea. Sabatini nu este nicidecum un novice în acest domeniu: cocaină, pilule de ecstasy, un recipient de Oxycontin, pliculeţe din plastic de Spice[6]. Mă uit la droguri cu dezgust. Întotdeauna am avut grijă să stau departe de lumea asta. Himerele din mintea mea n-au nevoie de adjuvant ca să-mi dea viaţa peste cap. În schimb, nu rezist la două shoturi de vodcă cu miere, am găsit o sticlă în congelator.

Sub o piesă de mobilier, descopăr telefonul mobil al lui Sabatini care a alunecat probabil când pictorul s-a prăbuşit la pământ azi-dimineaţă. Fără îndoială, a încercat să sune el însuşi la urgenţă înainte de a-şi pierde cunoştinţa. O sonerie. Care nu provine de la mobilul artistului, ci de la al meu.

— Angélique Charvet?

— Eu sunt.

— Serviciul de reanimare al spitalului Pompidou. Vă sun pentru a vă da veşti despre iubitul dumneavoastră, domnul Marco Sabatini.

— Poftim?

Pentru o clipă, rămân mută de uimire, apoi înţeleg confuzia. Dosarul SMUR a fost transmis spitalului şi asistenta crede că eu sunt partenera bolnavului ei. *Prietena lui,* adică iubita, nu doar *o prietenă*.

---

[6] Canabis de sinteză, supranumit şi „drogul care te transformă în zombi” datorită puternicului său efect halucinogen (*n.t.*).

Veştile nu sunt bune. După cum intuisem, boala a atins plămânii şi stafful medical n-a avut altă soluţie decât să-l plaseze pe pictor în comă artificială. Din ceea ce îmi spune interlocutoarea mea, înţeleg că spitalul caută informaţii despre antecedentele şi tratamentele urmate de acest pacient de naţionalitate italiană. Mă întreabă dacă este monitorizat de vreun medic sau de vreun centru de îngrijire. Promit să mă interesez, apoi închid telefonul.

2.

Iau cu mine, pe balcon, vodca cu miere. Mă las să cad pe un scaun-balansoar din ratan cam scâlciat, pe care pictorul l-a scos afară pentru a profita de soare. Culorile pastelate ale cerului au căpătat o tentă portocalie asemănătoare culorii sticlei mele de vodcă Krupnik.

Telefonul pe care l-am găsit pe jos este un model foarte vechi de iPhone, cu ecranul spart. Cioburi mici de sticlă ameninţă să se desprindă şi să-mi rămână printre degete, dar aparatul funcţionează încă şi nu este protejat de nicio parolă. Sabatini nu este un dependent de telefon. La prima vedere, iPhone-ul nu conţine nimic interesant. Pictorul îşi foloseşte mobilul pentru două lucruri: să-şi comande droguri de la dealerul lui şi să schimbe sute de mesaje cu maică-sa, o oarecare Bianca.

SMS-urile sunt trimise în rafale, în perioadele de criză. Momente dificile în care băiatul pare asaltat de frică şi bântuit de coşmaruri îngrozitoare. Momente în care pretinde că este urmărit de ceea ce numeşte în mai multe rânduri „armata morţilor”. Apoi mesajele încetează imediat ce calmul revine în viaţa lui Marco. Uneori sunt pauze de mai multe luni. Din câte pot citi pe ecran, mama şi fiul n-au mai discutat de anul trecut, de Crăciun. Întorcându-mă şi mai mult înapoi, constat că italianul se pricepe de minune s-o îmbrobodească pe *mamma* şi s-o facă să creadă că nu mai are probleme cu dependenţa de droguri. Şi aceasta este suficient de naivă ca să-l creadă.

Sau mai degrabă preferă să închidă ochii?

Citind schimbul de mesaje, îţi dai seama că nu se văd decât foarte rar. Bianca Sabatini face naveta între Torino şi Veneţia şi

călătoreşte mult, când în Statele Unite, când în Asia sau în capitalele europene. Denumirea unei firme revine de mai multe ori în mesaje: AcquaAlta. Cunosc marca asta de haine de pe Instagram şi pentru că am trecut deja prin faţa magazinului lor de pe bulevardul Montaigne. Un butic de lux cu articole din caşmir care pot costa cât două salarii de-ale mele.

Mă întorc la telefonul meu, nevoită să aflu mai multe. Google: „familia Sabatini” + „Acquaalta”. Rezultatele căutării sunt interesante şi lămuritoare: Marco Sabatini este moştenitorul unei dinastii italiene prestigioase. Istoria firmei se conturează progresiv, pe măsură ce intru pe diferite linkuri.

Originară din Piemont, familia Sabatini lucrează în comerţul cu ţesături şi lână de la jumătatea secolului al XIX-lea. Fondată după Primul Război Mondial, firma AcquaAlta construieşte mai întâi mai multe filaturi în nordul Italiei. În perioada Anilor Nebuni[7], manufacturile lor se dezvoltă şi furnizează material textil de calitate marilor case de modă ale epocii: Paul Poiret, Lanvin, Vionnet, Chanel.

Între 1945 şi 1975, în timpul celor treizeci de ani glorioşi, întreprinderea se internaţionalizează şi exportă în Asia şi în Statele Unite, dar îşi schimbă dimensiunea în anii 1990. În această perioadă Lisandro Sabatini – tatăl lui Marco, pe care toată lumea îl supranumeşte l*’Ingegnere* – ia în mână frâiele întreprinderii. El urmăreşte sporirea calităţii dezvoltând producerea unei lâni foarte fine prin creşterea de lame chilihueque, o specie foarte rară care nu se găseşte decât în munţii chilieni. După căderea lui Pinochet, AcquaAlta îşi sporeşte investiţiile în acord cu guvernele chiliene care se succed pentru a extinde creşterea acestui animal aflat atunci pe cale de dispariţie.

În scurt timp, marile mărci de lux se bat pe această lână mai scumpă şi mai fină decât caşmirul şi care are reputaţia de a fi una dintre cele mai plăcute la purtat. Ultima etapă a acestei dezvoltări: AcquaAlta îşi lansează propria linie de prêt-à-porter pe care o distribuie prin intermediul unei reţele de magazine de lux. O reuşită economică fabuloasă care a aţâţat multe pofte. În

[7] *Les années folles* în original: perioadă de intensă activitate economică şi culturală cuprinsă între 1920 – 1929 (*n.t.*).

ultimii ani, companiile LVMH, Kering şi Richemont au încercat să pună mâna pe această bijuterie, calificată uneori drept „Hermès italian”. Dar asalturile companiilor de lux au fost respinse de familia Sabatini. În timpul rarelor sale apariţii publice, *l’Ingegnere* nu rata ocazia de a repeta că AcquaAlta va rămâne o afacere artizanală de familie şi nu va cădea niciodată „în punga fără suflet a grupurilor mondializate”.

3.

După cursul de economie, vine rândul presei de senzaţie. La începutul anilor 2000, revistele *Oggi* şi *Gente* (variantele transalpine ale *Paris Match*) publicaseră mai multe reportaje foto cu familia Sabatini. Marco şi sora lui geamănă aveau pe atunci în jur de zece ani. Sabatinii afişau imaginea unei familii fericite. Plimbări în bărci Riva pe apele lacului Como, ski în Cortina d’Ampezzo, sejur în casa lor de vacanţă din Cap d’Antibes. Dar Livia a murit la nouăsprezece ani, în timpul unei drumeţii în Munţii Dolomiţi. De atunci, comportamentul lui Marco a devenit instabil, oscilând între consumul de heroină, rebeliunea anticapitalistă şi escapadele de tot felul. Un articol apărut în 2015 în *Corriere della Sera* rezuma rătăcirea lui:

Marco Sabatini, copilul teribil al imperiului Acquaalta, spitalizat în urma unei supradoze

Fiul lui Lisandro Sabatini, acţionarul principal al companiei AcquaAlta, a fost găsit ieri dimineaţă inconştient într-un imobil ocupat ilegal din cartierul Quarto Oggiaro în Milano. Cel care a avut reflexul de a suna la urgenţă este un prieten cu care se droga, acesta afirmând că fiul lui *l’Ingegnere* ar fi consumat echivalentul a 5 grame de cocaină, după ce-şi injectase heroină. Marco Sabatini a fost dus la spitalul Niguarda. Viaţa lui nu pare să mai fie în pericol.

Absolvent al Academiei de Arte Frumoase Brera, tânărul de 25 de ani este unicul moştenitor al dinastiei Sabatini după moartea sorei lui Livia. A repetat adesea că nu doreşte să joace niciun rol în companie. În timpul studiilor universitare, a creat un site web studenţesc legat de mişcarea antiliberală şi ecologică, pe care a scris: *Capitalismul este sursa tuturor relelor societăţii. Este*

incompatibil cu umanitatea. Pe termen lung, el va sfârşi prin a se autodistruge, dar noi nu avem timp să aşteptăm. De aceea eradicarea burgheziei trebuie să înceapă de astăzi şi violenţa este singurul mijloc de a o face.

Când ridic capul din ecranul telefonului, constat că s-a făcut deja noapte. Încăperea este cufundată într-o lumină neagră cu reflexii albăstrii. De partea cealaltă a străzii, zăresc un adolescent, cu căşti pe urechi, care se joacă pe un ecran uriaş. Zgomote îndepărtate ajung până la mine. Cele ale unui Paris în luna august pe trei sferturi gol care, pentru câteva săptămâni, redevine un pic provincial. O briză uşoară răcoreşte atmosfera. Am terminat sticla de vodcă. Este o senzaţie bizară. Mă simt ameţită, dar în acelaşi timp incredibil de lucidă.

Boarea nopţii mă liniştеşte dintotdeauna. Frustrarea mi se diluează, ideile mi se fixează, mai frapante şi mai constructive, chiar dacă îmi revine în valuri aceeaşi durere. Aceea că mi-am irosit viaţa. Că sunt străină de existenţa mea. O simplă spectatoare incapabilă să-şi scrie propria-i partitură. Durerea de a mă târî pe un drum de triaj unde sunt surghiunite trenurile care nu merg nicăieri. Durerea de a mă gândi că merit mai mult. Ca şi cum Dumnezeu s-ar fi înşelat când a distribuit cărţile care ne permit să ne jucăm viaţa.

Dar, vorba cântecului, „cum fac ceilalţi de reuşesc în toate”?[8] Eu una nu reuşesc să intru în angrenajul lumii şi să ţin pasul cu rotiţele care se învârt. Eu sunt în decalaj, străbătând un drum paralel care se împotmoleşte şi se repetă. După o vreme, m-am rătăcit. Nu mai ştiu nici eu cine sunt cu adevărat. Nu mai ştiu nici eu ce anume *caut* cu adevărat.

Sunt cam nebună.

Da, expresia asta revine din când în când.

Eşti cam nebună, Angélique!

În gura mamei mele. În gura celor care au fost pentru o vreme prietenele mele. În gura celor câţiva tipi din viaţa mea.

Eşti cam nebună, fetiţo!

Sunt cam nebună fiindcă mă îngreţoşează mediocritatea din jurul meu şi mă simt prizoniera ei. Sunt cam nebună fiindcă eu

[8] Aluzie la cântecul „S’il sufisait d’aimer” (*Dacă ar fi de ajuns să iubeşti*) interpretat de Céline Dion (*n.t.*).

cred că viaţa este mai bogată de partea cealaltă a barierei. Sunt cam nebună fiindcă nu înghit povestea cu fericirile mărunte ale existenţei care ar trebui să dea toată savoarea vieţii. Cam nebună, fiindcă vreau să fug, fiindcă îmi spun că este posibilă o altă viaţă. Cam nebună fiindcă prefer întotdeauna „nebunia pasiunilor în locul înţelepciunii indiferenţei”. Sunt cam nebună fiindcă îmi doresc mai mult decât nişte tipi *low cost* care te agaţă fără entuziasm din faţa calculatorului, între o partidă de jocuri online şi o masturbare pe Pornhub.

4.

Deschid ochii. Tocmai mi-a venit o idee. O idee „cam nebunească” evident. Deschid din nou mobilul lui Marco şi formez numărul... mamei lui. Durează ceva timp până se stabileşte legătura. Tremur, sunt cât pe ce să închid. Recunosc tonul de apel specific Americii de Nord, apoi:

— *Marco, mi amore, va bene?*

— Bună ziua, doamnă Sabatini, îmi permit să vă contactez de pe telefonul fiului dumneavoastră, dar...

— Cine sunteţi? mă întreabă ea în franceză.

— Mă numesc Angélique Charvet, voiam să vă anunţ că Marco a avut o problemă de sănătate.

— *O, Dio mio!* Este grav? Unde este?

— La spitalul Georges Pompidou.

Îi explic pe îndelete situaţia. Îi simt disperarea la celălalt capăt al firului, dar şi dorinţa de a nu se lăsa doborâtă de emoţie şi de a lua cele mai bune decizii.

— Sunt la New York, îmi explică ea. Este ora trei după-amiază. O să încerc să prind un avion spre Paris în seara asta. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat.

— Aşa mi s-a părut normal.

— Aveţi cumva numărul spitalului?

I-l spun şi îi propun:

— Doriţi să vin să vă aştept la aeroport?

— Dar... de ce?

— Am putea merge împreună direct la spitalul Pompidou ca să-l vedem pe Marco.

După un moment foarte lung de tăcere, adaug:

— Bănuiam eu: Marco nu v-a vorbit niciodată de mine, nu-i aşa?

— Nu... Nu cred, aşa este.

— Sunt Angélique, iubita lui.

7
În locul altcuiva

Între responsabilitate şi iresponsabilitate, există o zonă neclară, un tărâm al umbrelor unde este periculos să te aventurezi.

Georges SIMENON

1.

Şase zile mai târziu
4 septembrie 2021
Bulevardul Montaigne

În acest sfârşit de vară, curtea interioară a hotelului Plaza Athénée era plină de viaţă. Protejată de zgomotul traficului, oferea o oază de linişte şi de răcoare. Iedera şi viţa-de-vie acopereau faţada până la ultimele etaje. La balcoane atârnau muşcate înflorite a căror culoare se asorta cu roşul-aprins al umbrelelor de soare.

Un preludiu al vieţii adevărate aşa cum mi-o imaginasem eu. Da, de partea cealaltă a barierei, totul avea mai multă culoare, forţă, intensitate. În sfârşit jucam într-un film în care aveam rolul principal. Un film în care decorurile nu erau făcute din carton şi în care cei care îmi dădeau replica erau ieşiţi mai degrabă din Juillard School decât din trupa de amatori a căminului cultural din vreun cătun amărât.

De când Bianca Sabatini era în Franţa, acolo, pe terasa restaurantului hotelului, căpătasem obişnuinţa să ne vedem în fiecare zi, ea şi cu mine, pentru a lua un prânz uşor. Soţul ei, *l'Ingegnere,* rămăsese la Milano pentru a se ocupa de afacerile familiei. Mai întâi, încercase să-l transfere pe fiul lui la spitalul american din Neuilly, dar renunţase după ce se asigurase că este excelent tratat la Pompidou.

Bianca mă adora. Pentru că ştiam să o liniştesc, pentru că nu se îndoia de dragostea mea pentru *bambino* al ei. Şi pentru că aveam o poveste frumoasă pe care să i-o spun.

Îl întâlnisem pe Marco în urmă cu doi ani, pe cheiul Voltaire. El ieşea de la Sennelier de unde cumpărase nişte borcănele de culori, eu de la un pacient la care mă dusesem să-i iau sânge pentru analize. Ne ciocnisem unul de altul şi simpatizasem imediat. Marco îmi propusese să-i vizitez atelierul, apoi mă invitase la cină la restaurantul Septime. Din păcate, pe atunci, se reapucase de droguri, dar cum iubirea face miracole, îl ajutasem să scape de dependenţă şi ne mutasem împreună. Îl încurajasem să-şi continue seria de picturi şi să i le arate galeristului Bernard Benedick. Seara, ne plăcea să comandăm curry cu creveţi de la Petit Cambodge şi să ne uităm la seriale pe Netflix. Duminica, ne duceam să alergăm în Grădina Luxemburg, mergeam cu bicicleta de-a lungul canalului Ourcq şi uneori petreceam un weekend la mama mea, la Trouville. În timpul următoarei vacanţe, Marco îmi promisese că mă duce să văd aurora borealã în Islanda. Eram un cuplu drăguţ de burghezi boemi în oraşul primăriţei Hidalgo.

Pentru Bianca, eram îngerul păzitor pe care sperase întotdeauna că-l va trimite Dumnezeu fiului ei pentru a-l aduce pe calea cea bună. Elementul stabil care reuşise să construiască un zid de apărare în jurul odorului său. Mă găsea liniştitoare: nu eram ambiţioasă ca o soţie de fotbalist, nu aveam vulgaritatea unei piţipoance şi nici aviditatea unei prostituate de ocazie din cluburile de pe Champs-Élysées. Eram o asistentă medicală drăguţă, care luptase „în linia întâi” în timpul crizei sanitare şi pe care COVID-ul o transformase în eroina cotidianului. Eram altruistă, îmi păsa de soarta celorlalţi. Fusesem voluntară în centrul de acces la îngrijiri al organizaţiei Médecins du Monde, în cartierul Plaine-Saint-Denis (ceea ce era adevărat, chiar dacă chestia asta nu durase mult timp). Părinţii mei erau profesori. Puteam să particip la o discuţie despre pictura Renaşterii, văzusem filmele lui Antonioni şi ale lui Nanni Moretti, ştiam cine sunt Mario Draghi şi Matteo Renzi. Eram o fată bună din popor, aşa cum şi le imaginează bogătanii.

Şi dacă Biancă mă iubea, trebuie să mărturisesc că sentimentul era reciproc. Italianca mă fascina. Prin gentileţea ei

neprefăcută, prin amestecul de simplitate şi de distincţie. Chiar şi când era greu încercată, nu renunţa niciodată la alura ei de aristocrată. Avea în jur de şaizeci de ani, faţa regulată şi odihnită, părul de un blond uşor cenuşiu, strâns într-un coc. Ţinutele ei reflectau o eleganţă discretă şi controlată şi, în orice loc se aşeza, întotdeauna se nimerea ca o rază de soare să-i pună în valoare aura de madonă.

Vorbea o franceză impecabilă, dar în înflăcărarea discuţiei, îi scăpau frecvent cuvinte în italiană. Îi plăcea să-şi povestească acţiunile filantropice pe care le realiza prin intermediul vasului amiral pe care-l reprezenta fundaţia ei. Interesată de educaţie, arte şi de lupta împotriva sărăciei graţie dezvoltării de microcredite, AcquaAlta Foundation avea birouri în Manhattan şi Torino şi rula milioane de euro.

Dar subiectul ei preferat rămânea evident Marco, pentru care îşi făcea atâtea griji. La fiecare din conversaţiile noastre, ea completa prin tuşe mici portretul fiului ei. Pentru mine, era povestea banală a unui băiat de bani gata. Pentru ea, era traiectoria unui „băiat formidabil, inteligent şi sensibil" care *ha molto sofferto.*

— *Non so se te l'ho detto, Angelica, ma* moartea sorei lui a dat totul peste cap. Livia şi Marco erau foarte apropiaţi, aproape inseparabili. Invincibili. Dar când Livia ne-a părăsit, Marco a vrut fără îndoială să i se alăture. *Inconsciamente.* A început să-şi distrugă viaţa, să ne conteste autoritatea, să refuze ideea de a lucra în firma familiei şi să ţină discursuri de stânga.

— *Per attirare l'attenzione di suo padre?* am întrebat eu încercând să-mi amintesc italiana făcută în liceu.

— *Probabilmente! Ma* Lisandro n-a suportat acest lucru. Îşi iubeşte fiul, dar preferă AcquaAlta, rodul a şase generaţii de Sabatini.

— Soţul dumneavoastră dorea ca Livia să preia firma?

— *Si*. Marco a fost întotdeauna prea blând, prea artist. Nu s-a ridicat niciodată la înălţimea aşteptărilor tatălui său. Ceea ce a cauzat ruptura lor în urmă cu nouă ani. Soţul meu a mers până acolo încât i-a tăiat alocaţia, chiar dacă bănuieşte că eu sunt cea care i-a plătit atelierul din strada Bellechasse şi care...

Fraza rămase în aer, întreruptă de soneria telefonului mobil. Bianca răspunse şi, din sclipirea privirii ei, am înţeles imediat că era de la spital.

Pentru prima oară, veştile despre sănătatea lui Marco erau bune. Suprainfecţia pulmonară începea să se resoarbă, starea generală i se ameliora şi stafful medical credea că respiraţia putea să-i redevină autonomă. Italianca se lumină la faţă. În frenezia momentului, mă strânse de antebraţ şi puse telefonul pe speaker ca să ne bucurăm împreună.

— Am început deja să-i micşorăm cantitatea de medicamente şi o să-i reducem şi sedativele, anunţă medicul.

— È una notizia eccezionale! Una grande speranza!

— O să vedem cum reacţionează fiul dumneavoastră, dar o să dureze ceva timp pentru a-l trezi din comă. Am prefera să fiţi aici, dumneavoastră şi domnişoara Charvet. Trezirea decurge deseori mai bine când sunt de faţă persoane cunoscute. Pacienţii sunt mai puţin dezorientaţi.

2.

Bianca dorea să meargă imediat la spitalul Pompidou, dar din fericire doctorul a descurajat-o: trezirea va fi progresivă şi se va întinde pe parcursul a una sau două zile. Era mai bine să ne păstrăm energia pentru a doua zi, când prezenţa noastră ar fi fost mult mai utilă. Bianca era în al nouălea cer şi prea entuziasmată ca să nu facă nimic. Între timp, se hotărî să-şi petreacă după-amiaza amenajând mai confortabil apartamentul lui Marco al ei, pentru a face din el un locşor plăcut în care el va putea să-şi recapete forţele odată ce se va întoarce acasă.

Loftul era punctul slab al planului meu. Înainte de prima vizită a italiencei, dusesem în grabă câteva din lucrurile mele în strada Bellechasse pentru a da iluzia unei vieţi comune cu fiul ei, dar văzusem bine că nu era chiar ceea ce-şi imaginase. Aşa că însăilasem o explicaţie: eu şi Marco ne împărţeam timpul între apartamentul meu şi loft.

După o excursie prin magazinele de decoraţiuni din bulevardul Saint-Germain, ne-am petrecut restul zilei făcând curăţenie şi reorganizând spaţiul atelierului. Bianca şi cardul ei de credit au

făcut minuni. Aflând identitatea clientei lui, magazinul Knoll îi făcu propunerea să-i împrumute şi să-i livreze chiar a doua zi nişte piese de mobilier de expoziţie: masă Saarinen, scaune Chandigarh, fotoliu Eames cu suport pentru picioare, covor cu fir lung de culoare deschisă. Apartamentul ar fi putut figura pe coperta *AD Magazine*.

Eram surescitată. O rafală de vânt inexorabilă avea să-mi năruie castelul din cărţi de joc. Totuşi, simţeam în mine o forţă necunoscută. Un foc care, în loc să mă consume, scotea la iveală resurse inepuizabile. Îmi plăcea povestea pe i-o servisem Biancăi. Îmi plăcea noua mea viaţă. Chiar dacă se baza în întregime pe minciună, oare nu era posibil să se ajusteze realitatea pentru a o face să se suprapună cu ficţiunile mele? Când zânele se aplecaseră asupra leagănului meu, nu zăboviseră prea mult, dar îmi dăduseră un pic de minte şi un dram de nebunie care mă incita astăzi să-mi asum orice risc.

Seara, când a venit momentul să ne despărţim, eu şi Bianca am căzut una în braţele celeilalte. Am coborât cu ea în stradă pentru a o conduce la taxi. M-a strâns din nou în braţe, m-a sărutat pe obraji, şi-a trecut mâna prin părul meu, convinsă că ne aflam în ajunul unor zile mai bune. *Grazie Angelica, grazie figlia mia.*

Chiar şi după ce s-a urcat în maşină, italianca a coborât geamul şi a continuat să-mi vorbească. Viaţa lui Marco avea să revină pe făgaşul cel bun. La urma urmei, această experienţă dureroasă va avea un efect pozitiv. *I momenti belli e quelli difficili non durano per sempre*[9]*.*

În cele din urmă, şoferul a demarat. Am răspuns gesturilor de rămas-bun ale Biancăi, făcându-i la rându-mi semne cu mâna şi, după ce maşina a dispărut din câmpul meu vizual, am mai rămas aproape un minut pe trotuar, simţind un mare gol în suflet. Apoi am urcat înapoi în apartament ca să-mi iau geanta.

Ca de fiecare dată, mă temeam să nu dau cu ochii de portăreasă care se întorsese din concediu. Dar ghereta principală era în cealaltă clădire şi portăreasa – n-o întâlnisem decât o dată şi nu-mi adresase niciun cuvânt – îmi dădea impresia că are o viziune minimalistă asupra meseriei ei.

---

[9] Nici momentele bune, nici cele proaste nu durează o veşnicie (în it.) (*n.a.*).

Am închis uşa în linişte şi, în timp ce înaintam în încăpere, am văzut fotoliul din piele bej, proaspăt achiziţionat, rotindu-se pe axul lui. Surprinsă, am scos un mic ţipăt.

Stella Petrenko era aşezată în noul *lounge chair*, cu picioarele încrucişate, şi mă privea cu un zâmbet ironic pe buze.

3.

— Crezi că n-am înţeles micul tău joc? zise fosta stea a baletului pe un ton răutăcios.

— Nu e bine să trageţi cu urechea pe la uşi, doamnă Petrenko.

Am încercat să nu-mi arăt tulburarea, dar în seara asta dansatoarea mă speria cu turbanul ei, cu ghetuţele din fetru de culoare închisă şi cu imensul şal negru care o înfăşura în întregime.

— S-o păcăleşti pe mama lui Sabatini făcând-o să creadă că eşti logodnica lui Marco, ăsta-i planul tău, nu-i aşa?

— Cred că nu vă priveşte chestia asta.

— Ba da, fiindcă eu ţin mult la Marco.

Faţa i se descompuse. Nu mai găseai pe ea nicio urmă de amabilitate sau de bunăvoinţă. Doar un zâmbet înţepenit care o făcea să semene cu o vrăjitoare malefică.

— Cunoşti conceptul de *Schadenfreude*, Angélique?

— Luminaţi-mă.

— Este un cuvânt german care desemnează sentimentul de bucurie pe care îl simţi contemplând nenorocirea altora.

Stella Petrenko făcu să apară în mâna ei o ţigară şi o aprinse cu o brichetă Zippo ciudată, ornată cu sidef.

— Ştii, genul acela de plăcere vinovată pe care o simţi când femeile mai frumoase decât tine, mai tinere, mai bogate, mai solare sunt dintr-odată într-o mare belea.

— Nu e suficient să fii fericit, mai trebuie ca ceilalţi să fie nefericiţi, nu-i aşa?

— Ai înţeles foarte bine.

Trase cu nesaţ din ţigară, apoi continuă:

— Vezi tu, când ţi se adâncesc ridurile din jurul ochilor, când nu mai reuşeşti să dai jos kilogramele pe care le ai în plus, când sânii ţi se lasă, când partea de jos a feţei ţi se prăbuşeşte ca şi

când ar vrea s-o ia la sănătoasa, când tipii nu te mai observă pe stradă...

Se opri în mijlocul frazei pentru a mai trage un fum din ţigară.

— ...Se întâmplă rapid, crede-mă, şi este brutal – pe scurt, când înţelegi că cei mai frumoşi ani ţi s-au dus şi că în viaţa ta nu va mai fi prea multă pasiune, devii acră şi rea. Şi într-o bună zi îţi dai seama că cele mai mari bucurii ale tale sunt de acum înainte nefericirile altora.

— Nu e prea grozav.

— E adevărat, dar aşa stau lucrurile. Nu mai ai nici compasiune, nici milă. Dimpotrivă, jubilezi, simţi o bucurie răutăcioasă. Îţi spui că nu eşti singura care are o viaţă de rahat. Asta te consolează.

— De ce îmi povestiţi toate astea?

— Pentru că te-am citit imediat, în ciuda figurii simpatice şi a fandoselilor tale. Şi ştii ceva? Cred că eşti *ca mine*, stăpânită de furie şi de resentimente teribile. Şi acum îţi spui că poate ai găsit o portiţă de scăpare din neînsemnata ta viaţă de rahat care îţi va permite să intri în lumea barosanilor.

— Dar dumneavoastră, de ce sunteţi furioasă?

Stella Petrenko pufni într-un râs nervos.

— Pentru că am fost în lumina reflectoarelor şi nu mai sunt. Odată ce ai gustat din asta, tot restul îţi pare fad. Este îngrozitor să părăseşti scena. Artiştii nu sunt făcuţi ca să trăiască în umbră.

Ca un ecou al veninului acestor vorbe, înfăţişarea ei îmi aminti de personajul întruchipat de Gloria Swanson în *Sunset Boulevard*: faţă decrepită, gene date cu mascara, bale în colţul buzelor, sprâncene arcuite ca nişte semilune.

— O s-o găsesc eu pe mama lui Sabatini, ameninţă ea. Şi pot să te asigur de un lucru: minciuna ta o s-o înfurie foarte tare. O mamă *detestă* ca cineva să se folosească de fiul ei, crede-mă.

— Bateţi câmpii, doamnă Petrenko. Cred că putem ajunge la o înţelegere.

— Nu prea văd cum.

Mi-am băgat mâna în geanta de pânză pusă pe măsuţa joasă. Am scos din ea un plic gros, alb pe care i l-am întins Stellei Petrenko.

Fosta dansatoare l-a deschis şi a rămas pentru un moment cu gura căscată în faţa teancurilor de bancnote de cincizeci de euro. A început să le numere: unul, două, trei, cinci, nouă, zece...

— Sunt zece mii de euro. Cred că e o înţelegere bună, nu?

A luat teancurile cu amândouă mâinile, privindu-le ca pe o bijuterie preţioasă, apropiindu-şi nasul pentru a le mirosi.

— Unde ai găsit tot bănetul ăsta? întrebă ea înţelegând că mă subestimase.

Ridică apoi capul, se uită prin apartament şi privirea i se lumină brusc în timp ce izbucnea într-un hohot de râs.

— Ai vândut tablourile, nu-i aşa? Ai vândut deja cele trei tablouri ale lui Marco, imbecilo!

8
Pasul hotărâtor

Omul este uman cam în aceeaşi măsură în care găina zboară.
Louis-Ferdinand CÉLINE

1.

După ce Stella Petrenko a plecat, am rămas mult timp singură în apartament, sprijinită cu coatele de balustrada balconului, cu toate luminile stinse.

Mirosurile tari de vopsea şi de lipici mă ameţeau. Aşadar, în seara asta va fi momentul adevărului. N-avea rost să mă mint, obstacolul era mai mare decât crezusem. Şi totodată venea mai repede, dar, dacă intram în panică, totul avea să se năruie. Trebuia să rămân cu orice preţ în starea de excitaţie şi de dinamism pozitiv din ultimele zile. Acea deşteptare a capacităţilor neexploatate pe care le simţisem în mine şi care îmi deschidea perspective noi. Trebuia să rezolv fiecare problemă pe rând. Să acţionez. *Acum*.

Am coborât pe scări. Noaptea era caldă şi apăsătoare. N-aveam niciun chef să intru în cuptorul încins al metroului. Era o staţie de închiriat biciclete un pic mai departe, pe strada Casimir-Périer. În aparenţă, erau disponibile biciclete pe alese – cele albastre, electrice, şi unele verzi, mecanice – doar că, aşa cum se întâmplă de fiecare dată, niciuna nu funcţiona. „Oraşul liniştit”, campion al „mobilităţii uşoare” atât de lăudat de municipalitate era în realitate un oraş pe cale de a deveni zonă protejată, dar în care totul era stricat. Eşecul gestionării bicicletelor de închiriat era un bun exemplu: pneuri sparte, roţi furate, baterii consumate, lanţuri rupte. În disperare de cauză, am urcat pe o bicicletă cu o roată deformată. Frânele făceau un

zgomot infernal şi o pedală ameninţa să se desprindă, dar era asta sau nimic.

Hai, pedalează, fetiţo!

Aerul proaspăt mi-a făcut bine şi efortul m-a mai liniştit. Strada Universităţii, apoi Solférino până la Sena. După aceea, era suficient să merg de-a lungul malului spre vest. Era sâmbătă seara. Cheiurile erau negre de lume. Într-o ambianţă de sfârşit de vară, parizienii sărbătoreau, având ca fundal localul Rosa Bonheur, Turnul Eiffel sau podul Mirabeau. Alcoolul, muzica, drogurile, pentru a uita pandemia, măştile, testele şi ameninţările de izolare ale acestei crize sanitare care nu se mai termina.

După ce am trecut de parcul André-Citroën, am lăsat bicicleta la staţia din piaţa Moulin-de-Javel şi m-am îndreptat spre clădirile spitalului.

2.

Spitalul Pompidou este o îngrămădire de blocuri din piatră care dă impresia că a fost construit din cărămizi de Lego uriaşe de către un copil nu foarte dotat. Mi-am pus geanta pe banca dintr-o staţie de autobuz şi mi-am scos ţinuta de asistentă medicală pe care mi-am pus-o pe deasupra blugilor şi a tricoului: o bluză cu nasturi şi o pereche de pantaloni medicali cu elastic în talie.

Acoperişul din sticlă al holului central avea acelaşi efect impresionant. Era ora 22:00. Întrucât intrarea pentru urgenţe era pe partea cealaltă, prin strada Delbarre, spitalul era destul de calm. Prin acoperişul de sticlă pătrundea o lumină albastră aproape ireală care dădea locului o atmosferă de navă spaţială.

O însoţeam pe Bianca aici în fiecare zi, de o săptămână încoace. Avusesem aşadar timpul să prospectez terenul şi aveam în minte toate ungherele holului. Erau gardieni, dar erau obsedaţi de regulile administrative legate de COVID. Erau camere de supraveghere, dar ele nu mă îngrijorau. N-avea rost să-mi plec ochii. Era de ajuns să adopt aerul obişnuit al asistentei care intră de gardă sau care este chemată în ajutor.

Tergiversez, încă ezit să merg mai departe. Planul meu se bazează pe un calcul căruia nu-i stăpânesc toţi parametrii. Sunt conştientă totuşi că nimic nu se va schimba dacă nu sunt capabilă să-mi asum nişte riscuri. De douăzeci de ani pândesc acest moment. De douăzeci de ani aştept să se deschidă o fereastră. Întotdeauna am crezut că toţi avem o dată în viaţă ocazia de a ne schimba soarta. În Antichitate, grecii numeau asta *kairos*: clipa decisivă care putea să dea totul peste cap. Clipa fugitivă în care trebuia *să acţionezi*, altfel lăsai să-ţi scape şansa pentru totdeauna.

Să acţionez.

Înainte ca fereastra să se închidă la loc. Direcţia: primul etaj. Tremur din toate oasele. Mai este încă posibil să dau înapoi. E ca şi cum toate deciziile pe care le-am luat până în prezent, şi bune, şi rele, n-au servit la altceva decât să mă aducă aici. La această răscruce de drumuri unde se joacă a doua parte a vieţii mele şi unde pot să câştig totul sau să pierd totul.

Uşile se deschid spre culoarele secţiei de reanimare.

Mirosul agresiv de dezinfectant şi de mâncare prost reîncălzită îmi provoacă greaţă, amintindu-mi de embrionul din pântecul meu care-mi complică planul. Ca teleghidată, înaintez în mijlocul labirintului printre cărucioare metalice, tărgi şi scaune din plastic, până la salonul în care se află moştenitorul. Graţie relaţiilor lui tăticu', Sabatini beneficiază de o rezervă. Trebuie s-o fac foarte repede. Un medic, o infirmieră, un asistent pot apărea în orice moment. Îmi privesc „logodnicul" întins pe spate, cu pleoapele acoperite de benzi adezive subţiri. Barba şi părul lung îl fac să semene cu Hristos, cu încâlceala de perfuzii şi catetere în chip de coroană de spini. Pe ecranul monitorului ondulează şi sclipesc funcţiile vitale – frecvenţa cardiacă şi respiratorie, presiunea arterială, saturaţia oxigenului – care dovedesc că iubitul meu şi-a recăpătat sănătatea.

3.

Dacă voi ajunge într-o zi în faţa unei instanţe de judecată, nu voi putea pretinde că gestul meu n-a fost premeditat. Mi-am făcut bine temele, am întors problema pe toate părţile în capul

meu, am făcut cercetări, am apelat chiar la un coleg care lucrează la reanimare, fiindcă am vrut să nu pară că am vreun amestec. Prima idee care mi-a venit a fost să-i injectez lui Sabatini potasiu intravenos rapid. O banală seringă de clorură de potasiu de cinci grame injectată în general lent pentru a trata hipokaliemia. Injectând-o dintr-odată, concentraţia plasmatică ar putea provoca o bradicardie şi o asistolie. Dar potasiul este dozat într-o ionogramă standard şi se va remarca în caz de biologie *post mortem*. Aşadar, ipoteză respinsă.

Îmi simt pieptul strâns ca într-o menghină. Îmi înghit saliva şi respir adânc. Oare planul pe care l-am elaborat pe îndelete va funcţiona? Şi mai ales, voi avea curajul să-l duc la bun sfârşit?

Scot o trusă medicală din rucsac. În interior, o seringă de unică folosinţă, cu acul protejat de un capac steril. Calciul funcţionează pe un alt principiu decât potasiul. O injectare rapidă de şase-şapte grame de clorură de calciu va declanşa o creştere a excitabilităţii cardiace cu o tahicardie ventriculară, urmată de o fibrilaţie care poate duce la oprirea inimii. Avantajul: calciul nu figurează în ionograma standard. Nu va fi descoperit decât dacă este căutat în mod special.

Poţi sau nu poţi?

Numai să nu-mi spun că am luat-o razna. Să-mi spun că este acum ori niciodată. Să-mi spun că înţeleg foarte bine gravitatea a ceea ce sunt pe cale să fac. Şi că mi-o asum. Nu poţi să-ţi oferi un nou început decât prin efracţie.

Înfig acul.

Şi scot un ţipăt.

La dracu'!

Sabatini tocmai a deschis ochii în ciuda plasturilor adezivi! Mă apucă de braţ cu toate puterile lui slăbite şi se uită fix la mine, pe jumătate dezorientat, pe jumătate îngrozit. Mă abţin să nu urlu, găsesc în mine curajul de a-i susţine privirea şi apăs pe piston.

Sunt conştientă de faptul că va exista un înainte şi un după.

Că tocmai am depăşit un prag şi că nu mai pot da înapoi.

Dar că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru a-mi redobândi viaţa.

9
O fată din familie

Ceea ce este groaznic pe lumea asta e faptul că toţi au motivele lor.

Jean RENOIR

1.

Moartea lui Marco Sabatini,
răpus de COVID-19
La Stampa şi *AFP*

Pictorul Marco Sabatini, fiul lui Lisandro şi al Biancăi Sabatini, a decedat la Paris ca urmare a unor complicaţii legate de COVID-19.

Starea tânărului internat de mai multe zile în secţia de reanimare a spitalului european Georges-Pompidou s-a degradat rapid în noaptea de sâmbătă spre duminică.

Unic moştenitor al grupului de lux AcquaAlta, după moartea sorei lui Livia, în 2009, Marco Sabatini a stat întotdeauna departe de afacerile familiei sale şi s-a stabilit la Paris de mai mulţi ani. Tablourile lui au fost expuse începând din 2019 de prestigioasa galerie Bernard Benedick.

Fiul nostru Marco a plecat s-o reîntâlnească pe sora lui Livia, arată într-un comunicat mama şi tatăl lui. *În ciuda îngrijirilor şi a mobilizării impecabile a echipelor de medici, în ciuda curajului de care Marco a dat dovadă, el n-a avut energia necesară pentru a câştiga această bătălie.*

Ca toţi membrii familiei sale, Marco Sabatini va fi înhumat la Tortona (Piemont), fieful istoric al dinastiei de două secole.

Avea 31 de ani.

2.

6 septembrie 2021

Lisandro Sabatini îmi dăduse întâlnire la Chez Luca, un restaurant italian din strada Boccador. Nu era decât ora zece dimineaţa, dar restaurantul deschisese special pentru el. O *trattoria* şic, toată numai lambriuri de culoare închisă, cu pereţi patinaţi verde-migdală şi cu pardoseală în stil tablă de şah roşu cu alb.

Ploua în ziua aceea. O şapă de plumb şi de umezeală împiedica Parisul să respire. Lumina localului era atât de difuză, încât îţi sporea şi mai mult sentimentul de claustrofobie. *L'Ingegnere* era aşezat în fundul sălii, pe o banchetă din piele neagră, la o măsuţă opalescentă din marmură. De o eleganţă sobră şi rafinată, omul de afaceri era aidoma fotografiilor lui pe care le văzusem pe internet. Siluetă înaltă şi zveltă, costum cu revere mari tăiate pe lângă corp, mocasini Richelieu, ceas-cronometru cu rezonanţă F.P. Journe purtat pe deasupra mânecii de la cămaşă, în stilul lui Gianni Agnelli.

Cu un gest al mâinii m-a invitat să iau loc pe scaunul din faţa lui. M-a măsurat din priviri câteva secunde, dar fără să mă facă să mă simt stânjenită.

— Mi-ar fi plăcut să te cunosc în alte condiţii, Angélique, dar aşa e viaţa. Bianca mi-a spus cât de mult ai susţinut-o în ultimele zile, lucru pentru care îţi mulţumesc.

Am dat din cap, încercând să-mi păstrez calmul, cu ochii fixaţi pe peretele din spatele lui unde erau agăţate nişte fotografii alb-negru cu nişte peisaje aride din Apulia şi Sicilia.

Sabatini reluă, fatalist:

— Nu pot să-ţi spun că sunt surprins de acest deznodământ. Mă pregătisem de mult să fiu anunţat într-o zi sau alta de moartea fiului meu. Aş fi pariat mai degrabă pe o supradoză, o sinucidere sau o lovitură de cuţit dată de un dealer. Dar nu, până la urmă, avea să fie nenorocitul ăsta de COVID…

Scoase din buzunar o fotografie cu Marco şi sora lui pe când aveau zece ani, în epoca de glorie a inocenţei lor. Numai zâmbet, cei doi copii se amuzau într-o piscină cu mingiuţe multicolore. Inestimabila bucurie de a trăi a copilăriei.

— Nu mai vorbeam cu Marco de ani de zile, dar păstram în inima mea toate momentele fericite pe care le-am împărtăşit când era copil.

Cum nu ziceam nimic, Lisandro se enervă.

— Marco ţi-a povestit probabil cele mai urâte lucruri despre mine, dar nimic nu este adevărat. În ciuda afacerilor mele, nu eram un tată distant şi nici absent. În fiecare dimineaţă, îi duceam la şcoală, pe el şi pe sora lui. Le verificam zilnic temele şi mă întorceam acasă seara pentru a le spune o poveste, după care plecam din nou la birou. Eu şi Bianca nu ne-am crescut copiii ca pe nişte prinţi, noi...

— Marco n-a povestit nimic oribil despre dumneavoastră, l-am întrerupt eu. Vă reproşa pur şi simplu că nu l-aţi lăsat să facă propriile alegeri în viaţă.

— Să facă propriile alegeri în viaţă? Dar de când facem propriile alegeri în viaţa noastră? Tu ai făcut propriile alegeri în viaţa ta?

Sabatini îşi desfăcu nodul de la cravată.

— Să fim cinstiţi: Marco îşi petrecea timpul pictând nişte zombi cu ochi bulbucaţi! Crezi că este mai bine decât să conduci o firmă cu două mii cinci sute de angajaţi?

— Nu încercaţi inutil să mă convingeţi, am zis eu.

Răspunsul meu l-a surprins. Sabatini n-avea nimic din bătrânul patriarh centenar. În puterea vârstei, arbora un uşor bronz mediteraneean, nişte tâmple abia încărunţite, o privire clară şi ageră şi manifesta o seducţie austeră şi gravă. Ar fi putut perfect să facă el însuşi reclamă pentru hainele de lux vândute de AcquaAlta.

— Am dezvoltat firma asta aşa cum au făcut-o tata şi bunicul înaintea mea. Şi aşa cum o făcuseră cinci generaţii înaintea lor. Şi eram îndreptăţit să aştept ca Marco să participe şi el.

— Dar mai erau şi alţii care puteau prelua ştafeta, nu? Bianca mi-a zis că aveţi doi fraţi şi o soră care au ei înşişi copii.

— Nu este acelaşi lucru, zise el. Nu sunt copiii *mei*. Am sperat că Marco se va întoarce până la urmă în sânul familiei. Că se va da pe brazdă. Că, odată cu vârsta, ar fi devenit mândru de dinastia noastră.

— Dar Marco nu era capabil de o asemenea transformare. Am înfrumuseţat un pic lucrurile faţă de Bianca. Adevărul este că Marco nu renunţase la droguri. Avea nevoie de un înger păzitor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

L'Ingegnere se frecă la ochi.

— Ai meritul de a spune lucrurilor pe nume şi îţi mulţumesc că ai jucat acest rol. Înmormântarea lui Marco va avea loc la Tortona, pe proprietatea familiei. Dacă doreşti să vii, vei fi binevenită.

— Voi veni, bineînţeles.

Am făcut o pauză înainte de a juca cea mai importantă carte din planul meu.

— Fiul dumneavoastră avea şi calităţi, domnule Sabatini. În ciuda dezacordurilor pe care le aveaţi, vă admira mult şi suferea din cauza îndepărtării dumneavoastră faţă de el. În ciuda problemelor, nu totul era negru în viaţa lui.

La rândul meu, am scos din geantă o fotografie pe care o prelucrasem mai multe zile în Photoshop. O poză alb-negru care ne reprezenta pe mine şi pe Marco pe o plajă pustie.

I-am întins fotografia lui Sabatini.

— A fost făcută acum trei săptămâni în Normandia. Eram atât de fericiţi.

El a privit-o îndelung, nemişcat, remarcând cu siguranţă mâna fiului său pusă pe pântecul meu.

— Aştept copilul lui Marco, am zis eu.

Anunţul îl înmărmuri pe omul de afaceri. Era ca şi cum intrasem în restaurant cu o grenadă ascunsă în geantă şi tocmai îi scosesem cuiul.

— Staţi liniştit, nu cer absolut nimic de la familia dumneavoastră. N-o să pretind niciodată bani. Voi creşte acest copil singură şi...

— Stai puţin, zise el punându-şi mâna pe antebraţul meu.

Ştiu că Sabatini procesează rapid. Că s-a sculat azi-dimineaţă cu certitudinea că zilele ce vor veni vor fi dificile. Că *anii* care vor veni vor fi dificili. Fără nicio bucurie. Crepusculari. Dar că o schimbare a direcţiei vântului va aduce un pic de senin pe cerul amar. *Buon tempo e mal tempo non dura tutto il tempo*[10].

[10] Vremea frumoasă şi vremea urâtă nu durează la nesfârşit (în it.) (*n.a.*).

Ştiu că Sabatini, ca şi mine, a auzit de *kairos*. Ca şi mine, îşi spune că viaţa îi oferă o ocazie neaşteptată de a răsturna situaţia. O soluţie simplă pentru toate problemele lui: o reconciliere postumă cu fiul său şi un moştenitor care să-i succeadă într-o bună zi la conducerea societăţii AcquaAlta. Cu condiţia să ştie să profite de această şansă. Acum ori niciodată.

— Asta este o veste nemaipomenită, Angelica!

Schiţez un zâmbet.

— O să facem lucrurile aşa cum trebuie. Am influenţă, ştii bine. La Torino, voi obţine pentru Marco o recunoaştere postumă a paternităţii. Dacă eşti de acord, evident.

În timp ce încuviinţez, *l'Ingegnere* se ridică de pe banchetă şi mă îmbrăţişează.

— Faci parte din familie acum.

3.

În aceeaşi zi
Ora 23:30

Mă gândeam cu naivitate că doar prima crimă te afectează cu adevărat. Cea care te-a aruncat pe teritoriul asasinilor. Şi că, dacă ar trebui să ucizi din nou, te-ai mulţumi să adaugi o crestătură pe răbojul vânătorii.

Evident, nu e nicidecum aşa. Dar nu am de ales. Am împins prima piesă de domino care a antrenat şi altele în căderea ei. Ca să rămân stăpână pe destinul meu, trebuie să ucid din nou. În seara asta, o am în vizor pe Stella Petrenko. Graţie ei a început totul. Dar din cauza ei, totul ar putea să se oprească.

În mai puţin de zece zile, am reuşit imposibilul. Am descoperit o breşă şi m-am repezit în ea. Am profitat de şansa mea. Mi-am încercat norocul într-un mod insolent şi riscant. Am mizat totul pe o carte şi sunt pe punctul de a câştiga. Petrenko este ultimul obstacol care îmi stă în cale.

Ştiu ce întorsătură vor lua lucrurile dacă nu fac nimic. Fosta stea a dansului va deveni din ce în ce mai ameninţătoare pe măsură ce îşi va da seama de reuşita planului meu. Îmi va cere mereu mai mulţi bani. Orice aş face, oriunde m-aş duce, această sabie a lui Damocles va atârna deasupra capului meu.

Stând ghemuită pe acoperişul de tablă, îmi spun totuşi că moartea Stellei Petrenko este ultima etapă de care trebuie să trec pentru a mă elibera. Am luat-o pe scara de serviciu pentru ca ea să nu ştie că m-am întors. După ce am ajuns în apartamentul lui Marco, am ieşit pe una dintre ferestruici şi a fost cât pe ce să-mi rup oasele. Apoi m-am strecurat de-a lungul streşinii. Şi de trei sferturi de oră stau şi aştept.

La început, tremuram din toate încheieturile. Mi-era teamă să nu-mi rup oasele. Acum, am furnicături în picioare. Zborul unor pescăruşi ieşiţi de nu ştiu unde a fost cât pe ce să mă facă să cad în gol şase etaje, dar mi-am recăpătat echilibrul în ultimul moment. Contrar a ceea ce mă înspăimânta, nu sunt foarte expusă. Nu e nici pe departe ca în filmul lui Hitchcock, „În spatele ferestrei”. În blocul din faţă, doar la etajul doi este lumină. E ceva ce m-a frapat întotdeauna: numărul apartamentelor neocupate din Paris. Cu atât mai rău pentru cei care dorm afară, cu atât mai bine pentru mine. Se face târziu şi, cu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii, arondismentul 7 nu este cartierul cel mai animat al capitalei. Fără să-l văd, îl aud pe patronul cafenelei din colţul străzii care aranjează scaunele de pe terasă, fluierând.

Cocoţată în observatorul meu din ardezie şi tablă, am o privelişte de sus asupra balconului Stellei Petrenko. În colanţi, fustiţă şi body, bătrâna dansatoare este prăbuşită în fotoliul ei. Şi-a rulat un joint pe care l-a savurat chicotind, apoi a dat pe gât trei pahare de Bourgogne, după care a aţipit douăzeci de minute. În sfârşit, se ridică, îşi masează ceafa, se sprijină în coate de balustrada balconului şi fredonează o arie de operă:

Era în Thule, departe,
Un rege lăudat,
Şi căruia iubita, la moarte,
O cupă de aur i-a dat.[11]

Inima îmi bubuie în piept. Un nod mi se pune în gât.
Acum!

[11] *Regele din Thule*, Johann Wolfgang von Goethe – traducere de Şt. O. Iosif, *Lumina literară*, 17 martie 1913 (*n.r.*).

Sar. Un salt de la mai bine de doi metri, dar pe care încă nu mi-e greu să-l fac. Aterizez pe balcon, cu amândouă palmele lipite de pardoseală. Mă ridic imediat.

Stella încearcă să se întoarcă, dar o apuc de picioare din dreptul genunchilor şi o ridic cu toate puterile ca s-o arunc peste balustradă. Strigătul de protest îi rămâne înţepenit în gât.

Prea târziu.

S-a strivit deja pe trotuar.

Arunc stropitoarea în stradă şi părăsesc balconul escaladând balustrada pentru a ajunge înapoi pe acoperiş.

Până la urmă, n-a fost chiar atât de greu.

III.
MATHIAS TAILLEFER

10
Fără să laşi urme

Lucrurile mărunte au importanţa lor; întotdeauna ele sunt cauza pierzaniei noastre.

Feodor DOSTOIEVSKI

1.

Miercuri, 29 decembrie

Mathias Taillefer îşi ridică gulerul paltonului când ieşi din gară. În ciuda mahmurelii, poliţaiul făcuse un efort să se scoale devreme, să se bărbierească, să-şi ia o cămaşă curată şi o haină. Luase RER-ul B de la staţia Cité-Universitaire, nu departe de casa lui. Îi luase o jumătate de oră bună ca să traverseze Parisul şi să ajungă până la Aulnay-sous-Bois.

Se opri pe peron ca să-şi aprindă o ţigară şi să introducă în iPhone adresa lui Angélique Charvet pe care o obţinuse de la Nora Messaoud. Trase câteva fumuri anxioase, ca şi cum tutunul ar fi fost carburant, apoi examină traseul propus de GPS.

Ora zece dimineaţa. Cerul era clar precum cristalul, dar frigul polar înţepenea totul. În această perioadă a vacanţei de Crăciun, aglomeraţia urbană din jurul Parisului îşi pierduse o bună parte din locuitori. Sub soarele şi gheaţa iernii, centrul oraşului Aulnay-sous-Bois oferea viziuni contrastante, între arondismentul 14 al lui Michel Audiard şi suburbia lui Mathieu Kassovitz.

Fostul poliţist recunoscu încet-încet locurile. Fusese deja aici cu zece-cincisprezece ani în urmă, în timpul unei anchete. Nimic nu se schimbase cu adevărat. Comercianţii de preparate asiatice îşi deschideau magazinele de pe strada Bondy, nişte gardieni fumau în faţă la Monoprix, un grup de tipi fără ocupaţie sprijineau zidurile unei asociaţii de cartier. Pe bulevardul Strasbourg era zi de piaţă. În perspectiva Revelionului, locuitorii din Aulnay-sous-Bois se îngrămădeau în jurul tarabelor într-o

atmosferă încordată. Măşti, gel dezinfectant, distanţare: o nouă variantă a virusului bulversa Franţa. Cu o seară în urmă, numărul contaminărilor depăşise pentru prima oară pragul de două sute de mii. Cu două zile înainte de Anul Nou, varianta Omicron dezbina familiile: izolări forţate, discuţii în contradictoriu între cei pro şi cei contra vaccinării, restricţii din ce în ce mai dure în privinţa deplasărilor.

Gâfâind, Taillefer se opri la o farmacie pentru a cumpăra nişte comprimate de esomeprazol şi aspirină cu vitamina C. De când se trezise, suferea de nişte arsuri cumplite la stomac. Avea capul greu, dureri cervicale şi era cu moralul la pământ. Mai neobişnuit era faptul că nu-şi putea concentra atenţia. Gândurile i se dilatau, se împrăştiau, fugeau. Avea şi ameţeli: realitatea îşi pierdea detaliile, lumea părea că pluteşte în jurul lui. Şi inima îi bătea mai accelerat, în timp ce era chinuit de o întrebare: *Nu m-oi fi căptuşit şi eu cu nenorocitul ăsta de virus?*

Ca persoană cu transplant cardiac, fusese printre primii care primiseră o doză de vaccin. Pentru cei ca el, riscul de mortalitate era sporit de faptul că lua medicamente imunosupresoare. Convins că frica de epidemie era mai periculoasă decât epidemia în sine, se străduise până acum să nu se îngrijoreze prea tare, dar evoluţia situaţiei sanitare schimba lucrurile.

Ieşind din farmacie, se opri la o cafenea în aer liber din piaţă ca să cumpere două croasante şi o sticluţă cu apă. Avea chef de o cafea, dar stomacul lui nu era de aceeaşi părere şi părea să-i spună: „Nici să nu te gândeşti”. În timp ce-şi înghiţea medicamentele, îi vibră telefonul. *Louise Collange*. Se feri să răspundă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca puştoaica asta să-i stea pe cap.

Îşi continuă drumul până la un mic imobil din piatră, situat la colţul dintre piaţa General-Leclerc şi strada Jacques-Chirac. Două etaje nu prea atrăgătoare cu fronton în trepte şi cu faţada înnegrită de poluare.

Mathias nu ezită mult timp. Împinse poarta scârţâitoare şi urcă şirul de trepte până la o uşă din lemn ornată cu feronerie învechită. Erau două sonerii. Prima cu numele lui Angélique Charvet, a doua cu cel al unei oarecare Beatriz Barros. Locul era calm, dar instinctul lui de poliţist îl preveni de un posibil pericol.

Pentru a se linişti, simţi nevoia să-şi atingă pistolul SIG Sauer ascuns în tocul cu bandă velcro. Chiar înainte de a apăsa pe butonul soneriei, uşa se deschise şi în prag apăru un extraterestru. O namilă blondă de aproape doi metri cu părul ondulat. O faţă buhăită pe care o ghiceai în spatele unei sinistre măşti respiratorii cu filtru dublu.

— Pe cine căutaţi? întrebă mătăhălosul.

Vocea destul de ascuţită şi nazală de personaj de desene animate nu se potrivea cu fizicul său. Ca şi cum tipul tocmai se drogase cu gaz ilariant.

— Mathias Taillefer, Brigada Omucideri. Dumneavoastră cine sunteţi?

— József Vigazs, proprietarul.

În spatele lui, îşi făcu apariţia o femeiuşcă. Un metru patruzeci, păr foarte negru. Un cap de şoricel ţâfnos.

— Cere-i legitimaţia, József.

Taillefer se impacientă:

— Cine sunteţi, doamnă?

— Mónika Vigazs, mama lui.

Poliţistul îşi masă pleoapele. Cei doi n-aveau să-i uşureze sarcina, o simţea.

— O caut pe Angélique Charvet.

— Nu mai locuieşte aici.

— Să discutăm înăuntru, insistă el. E frig.

Dar He-Man[12] şi babaca lui stăteau înţepeniţi în faţa uşii, foarte hotărâţi să nu cedeze nicio palmă de teren.

Taillefer îşi descheie haina pentru a face vizibil tocul în care se afla pistolul lui semiautomat şi perechea de cătuşe agăţate la curea.

— Putem să mergem la sediul poliţiei dacă preferaţi. În strada Bastion din cartierul Batignolles. Clădirea este nouă, aveţi ocazia s-o vizitaţi.

Ameninţarea funcţionă şi cei doi câini de pază consimţiră cu regret să se dea la o parte.

[12] Supererou din serialul de desene animate *He-Man şi stăpânii universului* (*n.t.*).

2.

Taillefer intră în apartamentul de la primul etaj. Parchet acoperit cu folie de protecţie, scară pliabilă, capră din lemn, cutii cu vopsea. Locuinţa era în plină zugrăveală. Era un apartament de două camere cu o canapea, un pat şi câteva piese de mobilier protejate de o folie din polietilenă.

— Aici locuia Angélique Charvet?

— Da, răspunse Jóseph după un schimb de priviri cu maică-sa.

Îşi dăduse jos masca de şantier, descoperindu-şi în întregime faţa ingrată: tunsoare perie, privire bovină, obraji bucălaţi şi cuperoză.

— Şi-a reziliat contractul de închiriere la jumătatea lunii septembrie, preciză şoricelul. Locatara de deasupra a făcut la fel după o lună. Aşa că profităm de situaţie ca să zugrăvim. Pierdem mulţi bani, dar asta-i viaţa.

— Angélique Charvet a lăsat vreo adresă când a plecat?

— Nu, nimic. Paraşuta asta nici n-a catadicsit să completeze procesul-verbal de predare-primire. Ah, păi n-o să-şi mai vadă în veci garanţia!

Din punct de vedere fizic, femeia se situa la polul opus în comparaţie cu fiul ei: patruzeci şi cinci de kile cel mult, păr aspru încadrând o faţă suptă, o uitătură urâtă care te străpungea, o voce clară, puternică. Îţi venea greu să crezi că erau rude.

— De ce se interesează poliţia de ea? întrebă femeia.

Taillefer ocoli întrebarea:

— Ce gen de locatară era?

Şoricelul rânji:

— Genul rău platnic. Trebuia să-i spui de mai multe ori ca să-şi plătească chiria.

— Locuia singură?

— Aşa cred, răspunse József. În orice caz, de câte ori am trecut pe aici ca să-i repar ceva, era singură.

Taillefer intră în living.

— Mobila este a ei?

— Nu, apartamentul se închiria mobilat. Doar cărţile sunt ale ei.

Taillefer se opri în faţa bibliotecii, ridicând folia de plastic pentru a examina conţinutul. Romane contemporane, clasice, eseuri, cărţi de artă, de sociologie, de medicină, reviste de modă. Angélique era o mare cititoare, cu gusturi eclectice. Remarcă mai multe fotografii înrămate puse pe rafturi. Nişte selfie-uri artistice mizând pe anumite porţiuni ale feţei, care lăsau să se întrevadă cincizeci de nuanţe ale lui Angélique[13], de la bretonul blond cu părul lins până la tunsoarea bob ciufulit roşcat. *Ego trip* şi narcisism contemporan. O fată solitară care prefera mai degrabă să se pună în scenă ea însăşi decât să depindă de privirea celorlalţi. O fată capabilă să aibă mai multe identităţi. Schimbătoare, cameleonică. *Periculoasă, poate...*

Apropiindu-se de fereastra din fund, remarcă un geam spart, peticit provizoriu cu un sac de gunoi lipit. Se aplecă şi descoperi că două lamele de la jaluzele fuseseră smulse.

— A intrat cineva prin efracţie?

— Delicvenţa juvenilă e în floare aici, zise Mónika Vigazs.

— Când s-a întâmplat?

— Cred că după plecarea lui Charvet. Sau poate că l-a spart chiar ea şi s-a ferit să spună.

— Angélique a mai lăsat şi altceva? Haine? Hârtii?

— Scroafa asta a lăsat mai ales o dezordine de nedescris, se plânse proprietara smiorcăindu-se.

Îşi şterse nasul cu mâneca şi arătă cu un gest două containere de pe partea cealaltă a străzii.

— Nu mai făcuse curăţenie şi pubelele dădeau pe dinafară de pline ce erau.

Poliţistul se încruntă.

— Dar... abia azi aţi intrat să faceţi curat în apartament?

— Am început de alaltăieri, dar n-am terminat. Cu trierea asta selectivă şi cu zilele de sărbătoare libere, toate ambalajele sunt încă acolo.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Taillefer ieşi din imobil, traversă strada cu paşi mărunţi şi grăbiţi şi deschise cele două recipiente. Vărsă conţinutul pe trotuar şi începu să scotocească.

---

[13] Parafrazare ironică a titlului filmului american *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, distribuit în Franţa cu titlul *Cinquante nuances de Grey* (*n.t.*).

Munca era ingrată, dar o făcu serios, neştiind nici el prea bine ce caută.

Gunoiul menajer al lui Angélique Charvet n-avea nimic ieşit din comun. Fata nu părea să fie ecologistă şi îi plăcea să comande pe internet. Erau cutii de carton şi ambalaje de mărci la modă – Sézane, Rouje... — dar şi o mulţime de cutii de bere Corona, sticle de apă din plastic, baterii, fulgi din polistiren. După zece minute de explorare, Taillefer luă o pauză. Aerul îngheţat îi congela plămânii şi îi dădea frisoane în tot corpul. Dimpotrivă, fruntea fierbinte îi dădea impresia că i se topeşte creierul. Chiar dacă fără îndoială supraestimase rezultatele unei asemenea operaţiuni, îşi frecă palmele una de alta pentru a-şi da curaj şi se reapucă de lucru. Examină hârţogăria pe care o pusese deoparte. Fluturaşi de salariu, facturi, chitanţe de plată a chiriei, extrase de cont de la banca Crédit Mutuel: documentele financiare dovedeau o situaţie financiară instabilă, dar banală.

O scrisoare ruptă – cum se trimiteau înainte ca digitalizarea să ne acapareze vieţile – îi atrase atenţia. Îşi aruncă chiştocul, se lăsă în genunchi şi etală bucăţile de hârtie pe trotuar pentru a reconstitui puzzle-ul. Era o misivă lungă adresată lui Angélique de un îndrăgostit nefericit. Un oarecare Corentin Lelièvre. Taillefer miji ochii pentru a descifra scrisul. Tipul trebuie că pătimise mult. Proza lui dezgustătoare reitera suferinţa de a fi fost respins de cea pe care o iubea. El o implora pe asistentă să-i dea o nouă şansă. Poliţistul băgă scrisoarea în buzunar. Îi inspira un amestec de dezgust şi de compasiune. Poate că se înşela, dar nu şi-o imagina pe Charvet cu scribălăul ăsta molâu pierdut în epoca lui. Se ridică în picioare, se şterse de praf pe haină şi pe pantaloni, apoi puse la loc gunoiul rămas în containere.

Ştia că n-o să mai găsească nimic altceva. În tren, de dimineaţă, constatase că Angélique nu era prea prezentă pe internet. Nora Messaoud jura că pe atunci avusese un cont de Instagram, dar probabil că fusese închis.

Pasărea îşi luase zborul. Definitiv.

Mai adună de pe jos un ultim ambalaj şi vru să se dea mare încercând, ca la baschet, să arunce la coş în container, dar cutia sări de pe marginea pubelei şi căzu înapoi pe trotuar. Luând-o de jos, poliţistul constată că în ea era un bastonaş din plastic. Mai

întâi crezu că era un test COVID folosit, dar, uitându-se mai de aproape, îşi dădu seama că se înşelase. Era un test de sarcină. Pozitiv.

Taillefer lăsă în jos capacul containerului, gânditor. Îşi dezinfectă mâinile cu un jet zdravăn de gel hidroalcoolic. Nu era momentul potrivit să se îmbolnăvească. Nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet. La cinci ani după ce fusese dat afară din poliţie, avea în sfârşit din nou o anchetă de rezolvat. Cunoştea acea senzaţie de vag, acele imagini confuze, acele fire care formau în aparenţă un ghem imposibil de descâlcit. Lucru care nu-l înspăimânta. Mai devreme sau mai târziu, va apărea un element care să refacă ordinea în această confuzie. Dar unde se afla acea piesă de puzzle? În apartamentul balerinei Stella Petrenko? Fusese prea neglijent în timpul vizitei lui. Din pudoare, nu făcuse o percheziţie minuţioasă, aşa cum ar fi trebuit. Dar nu era timpul pierdut.

3.

Louise semnaliză şi o luă pe strada Bellechasse. Pentru prima oară de când venea aici, nu se putu hotărî ce loc de parcare să aleagă. Niciodată Parisul nu îi păruse atât de gol, lipsit de turiştii lui, devitalizat de epidemie. Cu decoraţiunile lor sărăcăcioase de Crăciun, străzile din cartierul Saint-Thomas-d'Aquin semănau cu un decor de cinema. Cinecittà fără figuranţi.

Parcă maşinuţa chiar la colţul străzii Las-Cases, intră în imobilul pustiu şi chemă liftul pentru a urca la etajul cinci. Nu dormise aproape toată noaptea, frustrată de faptul că „ancheta" ei nu avansa. Obosită să bâjbâie prin ceaţă, luase hotărârea să înfrunte fantoma mamei ei. Pentru asta, trebuia să aibă curajul să meargă pe terenul cel mai lipsit de strălucire, cel al vieţii private a Stellei Petrenko. Concret, acest lucru însemna să cerceteze în amănunt apartamentul fără să-i fie teamă că va găsi „grămada de secrete mizerabile" pe care fiecare le cară cu el.

Închise uşa cu cheia în urma ei şi îşi lăsă rucsacul pe un scaun. În ciuda soarelui care scălda parchetul, apartamentul era îngheţat. Louise deschise caloriferele şi le dădu la maximum. Agăţă pe perete tabloul lui Sabatini şi, aşteptând ca locul să se

încălzească, puse apă în cafetieră şi îşi prepară un espresso lung. Puţin mai devreme îl sunase pe Taillefer pentru a-i cere ajutorul, dar poliţistul o ignorase. Atâta pagubă! Se considera destul de inteligentă ca să se descurce şi fără el. Îşi bău cafeaua cu înghiţituri mici, cu privirea în gol, rememorând parcursul mamei ei, marcat de muncă şi deziluzie. Încă de când era foarte mică, Stella Petrenko nu avusese decât un singur scop în viaţă: să ajungă la statutul de stea a baletului la Opera din Paris. Privind în urmă, acest obiectiv îi apărea lui Louise ca rădăcină a tuturor frustrărilor care îi otrăviseră viaţa mamei ei. Dacă era să privească lucrurile în faţă, această abnegaţie, aceste mii de ore de muncă intensă îi aduseseră mai multă durere decât bucurie. Foarte repede, Stella înţelesese că nu era nici cea mai frumoasă şi mai graţioasă dansatoare, nici cea mai dotată. Dar trăsese din greu şi urcase toate treptele. Câştigase titlul de stea pe care şi-l dorise prin perseverenţă. Din câte îşi amintea, Louise o auzise mereu spunând că îl „smulsese cu dinţii”.

Drama ei era că nu voia doar să fie iubită, voia să fie *preferată*. Căci Stella credea sincer că merita mai mult decât celelalte. Ucraina, ruperea de familie, Marsilia, zilele de antrenament de zece ore, corpul distrus, accidentul, rănile. Stella nu dansase niciodată fără să o doară ceva. Cariera ei fusese un adevărat drum al crucii, dar unde o dusese? Câteva bătăi din aripi fragile pe firmament şi deja trebuia să cedeze locul şi să se stingă pentru totdeauna.

Retragerea ei de la Opera din Paris îi grăbise căderea, iar cursurile pe care putuse să le dea după aceea la Ménagerie de Verre nu îi schimbaseră destinul. Marie-Agnès Gillot, Aurélie Dupont, Sylvie Guillem, Marie-Claude Pietragalla ştiuseră să se reinventeze şi să rămână în vârf. Stella Petrenko, nu. Aflată încă într-o situaţie dificilă, fizic şi emoţional, trăise acest mare gol ca un şoc. Cum îndrăznea viaţa să-i ia înapoi atât de repede ceea ce Stella obţinuse în ani şi ani de muncă?

Louise îşi făcuse griji pentru ea. Mama ei nu clădise nimic. După despărţirea de Laurent Collange, niciun bărbat nu stătuse prea mult în viaţa ei. Când se ducea în vizită, Louise o găsea singură şi nefericită, plină de resentimente, cuprinsă de o imensă amărăciune pe care şi-o înăbuşea tot mai greu.

Lucrul cel mai ciudat este că Stella nici măcar nu era mama ei biologică. „Genitoarea” ei – cum spunea taică-său – era în realitate o fostă flautistă din Orchestra Radio France. O femeie instabilă, cu o viaţă haotică, internată de mai multe ori în spitale psihiatrice din Germania şi Olanda. Avusese o relaţie cu tatăl ei, Laurent Collange, la începutul anilor 2000, şi rămăsese însărcinată fără să fi vrut.

Şovăise mult timp, dar alesese fără prea mare entuziasm să păstreze copilul. Sarcina fusese un calvar şi venirea pe lume a copilului precipitase lucrurile. La cincisprezece zile de la naştere, plecase la Berlin, abandonând bebeluşul partenerului ei. Trăise o vreme într-o locuinţă ocupată ilegal cu militanţii grupului Apokalypse, o mişcare germană de rezistenţă care lupta împotriva lipsei de acţiune a statului în privinţa suferinţei animalelor şi a schimbării climatice.

În acel moment, Laurent Collange îi pierduse urma şi n-o mai văzuse niciodată. Stella intrase în viaţa lui când Louise avea şase luni. Balerina o crescuse pe Louise ca şi cum era fiica ei. La drept vorbind, nu o minţiseră, dar cum flautista nu se mai arătase niciodată ca să-şi revadă copilul, ea dispăruse din gândurile şi din conversaţiile lor. Până în acea zi din 2010 în care Laurent Collange primise un telefon din Olanda, prin care era anunţat că fosta lui iubită murise de un cancer la sân într-un spital din Rotterdam. Trist epilog al unei vieţi cenuşii. Tatăl lui Louise aşteptase ca ea să împlinească cincisprezece ani pentru a-i spune despre moartea mamei ei biologice. Povestea asta, un fundal îndepărtat al copilăriei şi adolescenţei ei, nu alterase sentimentele pe care Louise le nutrea pentru Stella Petrenko. Ea nu avusese altă mamă. Se dusese desigur la Rotterdam cu un an în urmă ca să o cunoască pe bunica ei biologică, dar nu se închegase nicio relaţie. N-aveau nimic să-şi povestească. Nicio întâmplare comună.

Răceala şi indiferenţa olandezilor îi întăriseră ideea importanţei rădăcinilor ei şi a iubirii pentru Stella, singura ei mamă în ciuda tuturor defectelor sale.

4.

Fata îşi clăti ceaşca în chiuvetă şi se apucă de sarcina pe care şi-o fixase: să scotocească apartamentul de-a fir a păr. Ca în percheziţiile pe care le vedeai în serialele TV, ea demontă rezervorul de apă al WC-ului, examină lamelele parchetului, deschise sertarele, răscoli maldărele de haine, trecu în revistă conţinutul tuturor dulapurilor de perete, cercetă toată hârţogăria de pe birou, inspectă cuptorul, hota, deşurubă tuburile lampadarelor, sondă plafonul, pereţii interiori până când...

Un zgomot dogit în peretele despărţitor al bucătăriei semideschise. Reuşi să rotească o mască din sticlă opalescentă şi descoperi un spaţiu între cei doi pereţi. Îndreptând lanterna telefonului spre interior, văzu că erau ascunse acolo două plicuri.

Nu există secrete pe care timpul să nu le dezvăluie până la urmă, gândi ea, strecurându-şi mâna pentru a apuca plicurile între degetul arătător şi cel mijlociu. Primul era gros, cartonat, din hârtie albă texturată. Conţinea teancuri de bancnote de cincizeci de euro. Louise răsturnă conţinutul pe blatul din granit şi evaluă repede prada. Se ridica la zece mii de euro. *Economii?* Examinând plicul mai cu atenţie, descoperi un timbru sec într-un colţ. Un logo compus din doi de „B” înlănţuiţi. Îşi amintea de monograma asta: era cea a galeriei Bernard Benedick. *Poate e plata pentru vreun tablou al lui Marco Sabatini pe care l-o fi vândut Stella?* Dar, în acest caz, de ce galeristul nu-i spusese nimic?

Al doilea plic, mai mic, nu conţinea decât un stick USB. Îşi scoase notebook-ul din rucsac şi se aşeză pe un scaun în faţa biroului din living. Conectă stickul la laptop cu oarecare teamă. Nu era decât un singur folder, fără titlu, care conţinea vreo zece filme, fiecare durând mai puţin de trei minute. Deschise unul la întâmplare şi, încă de la primele imagini, îşi duse mâinile la gură. Se vedeau, filmate de departe, hârjonelile amoroase ale mamei ei cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Deschise al doilea fişier, apoi pe al treilea, apoi...

Toate filmele erau la fel. Numai partenerul de sex al maică-sii era diferit. Cu preţul unui imens efort, încercă să păstreze o distanţă faţă de ceea ce tocmai vizionase. Prima constatare: nu

erau imagini de agresiune. Stella nu părea nici ea să fie sub efectul vreunei substanţe. Dar nu era vorba nici de o simplă colecţie de *sextapes* înregistrate de-a lungul anilor. În primul rând, imaginile erau recente, toate datau din ultimele luni. Apoi, decorul era mereu acelaşi: canapeaua din living. În sfârşit, ele fuseseră filmate de departe, cu un soi de teleobiectiv îndreptat cu siguranţă spre... încăperea unde se afla ea exact în acest moment. Lăsă brusc ecranul în jos şi ridică ochii. Soarele dispăruse în spatele unor nori negri. Apartamentul era acum în semiîntuneric. *La dracu'!* Louise se simţea observată. Tipul care filmase scenele cu mama lui nu putuse s-o facă decât *de pe partea cealaltă a străzii*. Se repezi la fereastră pentru a trage draperiile, după care se întoarse în bucătărie. Îi era frică. Se crezuse deşteaptă şi mândră nevoie mare scotocind prin apartament, dar altcineva trăgea sforile. Un păpuşar care, în clipa asta, probabil că se prăpădea de râs în spatele ferestrei lui.

Rămase mult timp nemişcată în liniştea din jur. Cine făcuse aceste filme? Şi mai ales, în ce scop? S-o şantajeze pe mama ei? Dar de ce erau compromiţătoare aceste imagini? Stella avusese întotdeauna o viaţă amoroasă multiplă şi asumată. Liniştea angoasantă se prelungea, întreruptă în curând de zgomotul ascensorului pe care cineva îl chemase la etajele inferioare. Şi dacă tipul care o observa hotărâse să vină să regleze conturile cu ea? Nu, era o temere complet iraţională. Cu toate acestea, Louise se ghemui într-un colţ al bucătăriei şi ciuli urechea. Zgomotul liftului se auzi mai bine şi acesta se opri la etajul cinci. *Fir-ar să fie!*

Auzi nişte paşi grei pe culoar care se apropiau. Apoi văzu clanţa din interior lăsându-se în jos şi uşa vibrând sub asaltul intrusului. Îşi muşcă pumnul ca să nu ţipe. *Ce să facă?*

Din nou se instală liniştea înainte ca un clinchet metalic să se facă auzit. Tipul tocmai încerca să deschidă broasca folosind un şperaclu. De data asta, pericolul era prea aproape. Louise ţipă. „Ajutor! Ajutor!" De mai multe ori. Urletele ei nu avură decât un singur efect, acela de a-l grăbi pe agresor şi de a-l incita să schimbe metoda de efracţie. Acum, încerca să spargă uşa. Două lovituri puternice zguduiră panoul de lemn şi a treia îl smulse din balamale şi forţă încuietoarea. Louise se ascunse sub masă. O

ultimă lovitură de picior doborî uşa şi silueta unui bărbat apăru în deschidere.

Era Mathias Taillefer.

11
Hikikomori

În lipsa unei vieţi adevărate, trăim din miraje. Tot e mai bine decât nimic.

Anton Pavlovici CEHOV

1.

— Fir-ar să fie, ce m-aţi speriat! urlă Louise ieşind din ascunzătoare.

— Tu m-ai speriat pe mine, replică Taillefer. De ce ai început să ţipi aşa?

Intră în încăpere, se uită la uşa pe care tocmai o spărsese şi încercă zadarnic să o pună la loc.

— Ce naiba căutaţi aici? răcni fata.

— Calmează-te.

— De ce nu-mi răspundeţi la apeluri?

— Ţi-am adus croasante, zise el agitând punga de hârtie pe care o luase din piaţa din Aulnay.

— N-aveţi decât să vi le băgaţi undeva!

Louise fugi în baie şi trânti uşa.

Poliţistul oftă. Şi când te gândeşti că unii suportau adolescenţi în fiecare zi acasă. Trebuia într-adevăr să fii masochist. Îşi încălzi mâinile pe un calorifer. Medicamentele începeau să-şi facă efectul. Se simţea mult mai bine. Mult mai în formă. Miracolul chimiei. Se gândi chiar să bea o cafea pentru a-şi limpezi mintea. În timp ce punea o capsulă în aparat, privirea îi căzu pe cei zece mii de euro puşi pe masă. De unde proveneau toţi banii ăştia? Remarcă deschiderea din perete, găsi plicul desfăcut cu iniţialele „BB” şi făcu mental legătura cu Bernard Benedick. Louise Collange i-o luase înainte cu scotocirea apartamentului.

— Hai, vino înapoi! strigă el. Am nişte informaţii pentru tine.

Niciun răspuns. Profită de acest lucru pentru a-şi conecta telefonul la imprimanta Wi-Fi şi printă o fotografie a lui Angélique Charvet. O captură de ecran în alb-negru a portretului de pe fişa LinkedIn a asistentei medicale. Singura urmă a lui Angélique pe care o găsise pe internet.

Louise îl făcu să aştepte mai bine de trei minute înainte să apară cu o mutră bosumflată. Pentru a-i câştiga încrederea, Taillefer îi prezentă în detaliu pista Angélique Charvet pe care o urmase până la Aulnay-sous-Bois.

— Poate că ai întâlnit-o vreodată când ai venit la mama ta?

Louise scutură din cap. Taillefer înţelese că era încă sub şoc.

— Ai mai găsit altceva în perete?

— Un stick USB.

Ea se duse să-şi ia laptopul de pe birou şi puse primul film.

Taillefer făcu ochii mari, înţelegând de ce era fata atât de bulversată în momentul sosirii lui.

— Celelalte filme sunt de acelaşi fel, îi spuse ea. Doar partenerul se schimbă.

Taillefer îşi scoase telefonul mobil şi, din reflex, făcu trei capturi de ecran ale scenei. Se scărpină în cap. Ancheta o lua din nou într-o direcţie neaşteptată. Mirosea a şantaj, a poveşti de moravuri... Lucruri cu care nu se simţise niciodată în largul său. Dar ceea ce-l nedumerea cel mai mult era unghiul din care fusese făcută filmarea.

Se ridică dintr-un salt şi ieşi în grabă pe balcon. Printr-un joc de lumină, reperă o fereastră în imobilul din faţă unde cineva tocmai trăsese storurile. În acelaşi loc în care zărise o reflexie când venise aici ieri după-amiază.

— Tu rămâi aici, zise el întorcându-se spre Louise, eu mă duc să-i fac o vizită voyeurului nostru.

— Nici vorbă, vin şi eu.

— Nu, poate fi periculos. Nu ştim peste ce descreierat putem să dăm şi...

— Aveţi cu ce să mă protejaţi, îl întrerupse ea arătând cu o mişcare din bărbie spre pistolul SIG Sauer pus în tocul lui.

Taillefer se strâmbă, dar nu-şi mai pierdu vremea ca s-o convingă. În sfârşit acţiune! Se simţea refăcut, gata de luptă. Se repezi spre scări, traversă strada ca un câine turbat şi începu să

sune la toate interfoanele imobilului de vizavi, repetând cu o voce amenințătoare formula fetiș: „Poliția, deschideți! Poliția, deschideți!”

2.

Ușa se deschise în sfârșit. Cu Louise după el, Taillefer renunță la ascensor și o zbughi pe scări până la etajul cinci unde îl aștepta o femeie cu o privire neîncrezătoare, ascunsă pe jumătate de ușa întredeschisă.

Încă de la intrare, polițistul observase numele pe sonerie: Carine Leblan. Cincizeci de ani, figură obosită, păr vopsit roșcat, tunsoare bob. Înfofolită într-o geacă groasă, cu un fular legat la gât, părea pe picior de plecare.

— Doamna Leblan?

Femeia părea îngrozită.

— Ați venit pentru Romuald, nu-i așa? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Ce-a mai făcut?

Taillefer încercă să forțeze trecerea.

— Ne permiteți să intrăm un moment?

Fără să mai aștepte răspunsul, se strecură pe culoarul care ducea la o mică sufragerie tristă și cam bătrânicioasă.

— Dumneavoastră locuiți aici?

— Da. Ce vreți de la mine, de fapt?

Carine Leblan își scoase fularul și se descheie la geacă.

— Dumneavoastră ați făcut aceste fotografii? întrebă Taillefer punându-i pe neașteptate ecranul telefonului în fața ochilor.

— Ce oroare! Nu, evident că nu le-am făcut eu!

— Totuși, sunt făcute de la ferestrele dumneavoastră. Știți cine le-a făcut?

— Presupun că fiul meu, Romuald, oftă ea.

— Fiul dumneavoastră? Câți ani are?

— O să împlinească în curând douăzeci.

— Este aici?

— Este în camera lui, dar...

— Vreau să vorbesc cu el. Imediat.

Un nou oftat foarte lung.

— Înainte să-l interogați, trebuie să vă spun niște lucruri.

Carine Leblan părea epuizată. Fiecare cuvânt o obosea. Se târî până la bucătărie şi aprinse o cană fierbător. Louise şi Taillefer o urmaseră. Poliţistul voia să-i pună o întrebare când Louise, cu o uitătură elocventă, îl făcu să tacă.

— Vreţi un ceai?

— Cu plăcere, răspunse fata.

— Şi dumneavoastră?

Taillefer bolborosi un răspuns nedesluşit pe care Carine Leblan se hotărî să-l ia probabil drept un „da”, întrucât puse pe masă trei ceşti.

— Soţul meu era profesor de franceză într-un colegiu din Hauts-de-Seine, începu ea, cu privirea aţintită la apa care era punctul de a fierbe. Ca mulţi profesori, suporta foarte greu transformările din meseria lui şi degradarea educaţiei naţionale. În ultimii zece ani, părea dezorientat, nu mai găsea rostul propriei vieţi şi era într-o stare de epuizare generalizată.

Carine Leblan vorbea cu un firicel de voce, sugrumată în mod evident în gât:

— Avea sentimentul că este un neica nimeni şi repeta în mod constant: „Cum s-a putut ajunge aici?” Altădată foarte angajat în Partidul Socialist, rupsese legăturile cu foştii săi prieteni politici, uluit de devierile stângii identitare. Se simţea pierdut, era afectat de evoluţia fatală a societăţii noastre sfâşiate. Nu înţelegea de ce oamenii deveniseră incapabili să-şi vorbească, să trăiască împreună, să găsească soluţii la problemele comune.

Ledul căniі fierbător se stinse. Taillefer îşi pierdea răbdarea. Carine scoase dintr-o cutie de carton trei pliculeţe din muselină, pe care le puse în căni.

— În ianuarie 2020, într-o luni dimineaţă, soţul meu s-a sinucis dându-şi foc în liceu, după o altercaţie cu un elev. Cazul a făcut mare vâlvă. Nişte nemernici au filmat scena şi au difuzat-o pe reţelele sociale. Această dramă l-a tulburat profund pe fiul meu. De la moartea tatălui său, n-a mai ieşit din camera lui.

Louise făcu ochii mari. Taillefer rămase impasibil.

— Fiul meu n-a fost niciodată foarte sociabil. De zece ani îşi petrece zilele în faţa ecranelor. Este dotat, dar, din cauza acestei obsesii, a făcut o mulţime de tâmpenii. Probabil ştiţi deja că are cazier judiciar.

Taillefer îşi ascunse uimirea, mulţumindu-se să dea uşor din cap cu un aer subînţeles. Carine preciză:

— Când era în ultimul an de liceu, a piratat Parcoursup, platforma web care gestionează înscrierile la facultate după bacalaureat, pentru a permite unei fete pe care voia s-o impresioneze să obţină informaţia de care avea nevoie.

Turnă apă fierbinte peste pliculeţe de ceai, apoi continuă pe un ton fatalist:

— Dar acum am trecut la un nou stadiu. Romuald şi-a abandonat studiile. N-are prieteni, este total rupt de viaţa socială. De doi ani îşi petrece timpul închis în camera lui, dormind, uitându-se la seriale şi navigând pe internet. Uneori, nici măcar nu trage draperiile toată ziua. Este în stare să stea o săptămână fără să se spele şi urinează în sticle de plastic. Refuză să meargă la psiholog, nu mai ştiu ce să mă fac cu el. Mi-e teamă ca trauma să nu fie definitivă, mi-e teamă că nu-şi va mai recăpăta niciodată viaţa normală.

Louise era captivată de povestire, Taillefer era sceptic. Îşi aminti de anii când citea articole despre *hikikomori*, tinerii care se retrăgeau voluntar din societate în Japonia. De fiecare dată aceeaşi reflecţie îi trecea prin minte: *Unele şuturi în fund nu sunt date la timp.*

— De ce nu-l scuturaţi puţin? întrebă el suflând în ceai.

— Violenţa, mereu... oftă Carine Leblan.

— Daţi-l afară din casă şi tăiaţi-i subvenţia, se înfierbântă Taillefer. O să vedeţi că o să resocializeze rapid. În orice caz, aceste informaţii nu-l scutesc de a fi interogat.

— Interogaţi-l, bineînţeles, dar luaţi-l cu binişorul. Ah, un ultim lucru: o să vedeţi, Romuald detestă poliţiştii.

3.

Taillefer împinse uşa de la vizuina calculatoristului cu dorinţa de a-l lua la palme. Prima surpriză: proporţiile generoase ale încăperii. Puştiul avea fără îndoială repartizată cea mai mare cameră a apartamentului. O navă de douăzeci şi cinci de metri pătraţi cu o vedere bestială asupra acoperişurilor.

A doua surpriză: fizicul lui Leblan. Îşi imaginase că dă peste un tip de talia unui baschetbalist, dar Romuald era mic de înălţime, nici nu-i dădeai douăzeci de ani. Cu cămaşa lui din denim verde descheiată, pe sub care se vedea un tricou cu Foo Fighters, semăna cu un licean rotofei necioplit. Un adolescent cu ochelari şi faţa plină de coşuri, cu o ciudată tunsoare castron, vizibilă pe sub o şapcă de baseball, şi cu nişte ochi rotunzi şi ezitanţi. Din fericire, părea să se fi spălat recent şi nicio sticlă cu urină nu se vedea prin zonă.

— Salut, Romuald, mă numesc Louise, se prezentă fata.

Leblan se frecă la ochi. Cu picioarele goale în nişte papuci, era aşezat în faţa a trei ecrane mari dispuse în arc de cerc în jurul unui MacBook Pro plin de stickere. Trebuie că auzise conversaţia maică-sii cu poliţistul, dar se arătă surprins văzând-o pe fată.

— Iar eu sunt de la poliţie, anunţă Taillefer.

Cei doi tineri se priveau, oarecum hipnotizaţi unul de altul. Mathias profită de acest lucru pentru a face turul încăperii. Pe perete, câteva afişe noi ale unor filme pe care le cunoştea – *Întâlnire de gradul trei*, *Robocop* – şi altele de care nu auzise niciodată – *Prestigiul, Bun venit în Zombieland.* Etajerele gemeau sub teancurile de cărţi: benzi desenate, manga, romane SF, cărţi despre magie şi mentalism. Poliţistul avea fobie de dezordine şi camera asta îl sufoca în pofida mărimii ei. Era prea mare harababura, prea multe obiecte îngrămădite unele peste altele, de la o chitară Gibson Firebird până la un sintetizator Roland Juno trecând printr-o figurină ciobită a robotului spaţial Goldorak. De unde avea ciudatul bani ca să-şi cumpere toate astea?

— Miroase urât aici! zise el deschizând larg fereastra.

Un curent de aer îngheţat năvăli în încăpere.

— Hei, e frig, se smiorcăi Romuald.

— O să-ţi facă bine, îl asigură poliţistul. O să-ţi aerisească creierul, ceea ce e foarte bine pentru memorie, ai să vezi.

Taillefer se apropie de băiat, îi luă şapca de pe cap şi i-o aruncă.

— Nu stai cu capul acoperit înăuntru, tinere. N-ai învăţat asta la şcoală?

— Ce v-a apucat? urlă puştiul ca şi cum tocmai încasase o palmă.

Louise îl privi pe Mathias cu un aer de reproş, dar el îşi continuă provocarea.

— Ţi se întâmplă vreodată să-ţi faci ordine în cameră? întrebă Taillefer arătând resturile îngrămădite în coşul de gunoi: ambalaje de bomboane, cutii de la KFC, kebab, doze de sucuri.

Apoi deschise fără ruşine sertarele biroului pentru a arunca o privire.

— Hei! N-aveţi dreptul să scotociţi prin lucrurile mele personale!

— Taci din gură, tâmpitule.

Calculatoristul începu să urle.

— Dar ce-ai cu mine, de ce-ai venit să mă calci pe nervi, caraliu de rahat ce eşti?

— Şi asta ce e? întrebă poliţaiul arătând spre luneta instalată pe un trepied în faţa ferestrei. O foloseşti ca să te uiţi la stele sau ca să-ţi spionezi vecinele?

— Eu...

— Şi filmele astea, ia zi, tu le-ai făcut, labagiule? strigă el punându-i telefonul mobil în faţa ochilor.

Romuald Leblan se eliberă din strânsoarea lui Taillefer şi, după un lung moment de gândire, schimbă radical tonul şi strategia, pentru a-şi asuma actele fără nicio remuşcare.

— Da, eu, şi ce? Sunt acasă la mine, fac ce vreau.

— O cunoşti pe Stella Petrenko?

— Bineînţeles. De când locuiesc aici.

— De ce păstra filmele astea la ea acasă pe un stick USB? O şantajai?

Ochelaristul începu să râdă sarcastic.

— Ha ha! E tocmai invers.

— Explică-mi.

— *Ea* mi-a cerut s-o filmez.

— Mincinosule! strigă Louise.

Taillefer nu era sigur că înţelege.

— Ce tot spui?

— Era o şmecherie pe care o pusese la punct ca să facă bani. Punea ochii pe tipi căsătoriţi, mai ales provinciali sau foşti admiratori. Îi aducea la ea acasă, apoi insista să şi-o tragă în living.

— Şi tu, de pe partea cealaltă a străzii, te dădeai drept Stanley Kubrick.

— Kubrick n-a făcut niciodată filme porno, dar asta-i ideea, da.

— Şi apoi le cereaţi bani ca să nu difuzeze filmul...

Ochelaristul îşi recăpătase siguranţa:

— Vezi c-ai înţeles, tataie?

— E sordid, conchise Taillefer.

— Mda, nu e prea grozav.

Bulversată, Louise adăugă:

— Îmi faci greaţă!

— Gata, ajunge! Doar n-am omorât pe nimeni!

— Ba da, tocmai asta-i problema. Stella a murit.

Romuald se întoarse la fotoliul lui şi se aşeză în el greceşte.

— Ce legătură are? A fost un accident, a căzut de la balcon.

— Sau poate că a fost împinsă, nu? întrebă Taillefer arătând panorama pariziană pe fereastră. În seara în care a murit, n-ai remarcat nimic ciudat?

— Nu, am fost deja interogat.

— De către cine?

— Ar trebui să ştiţi, nu? O poliţistă. De origine senegaleză, cred. A fost pe la toţi locuitorii din imobil a doua zi după accident.

Fatoumata Diop, locotenenta de la secţia 3 a Poliţiei Judiciare.

Taillefer se apropie de fereastră şi îşi aprinse o ţigară. Băiatul ăsta îl intriga şi îi evoca imaginea unui paşă care se tolănea ca o pisică grasă. Graţie netului şi a calculatoarelor lui, puştiul nu era total rupt de lume. Doar se izolase în locşorul lui confortabil. Ciudăţeniile lui Romuald îi aminteau de propria lui copilărie, dar precum negativul unei fotografii. Montpellier, cartierul Paillade. Câte zile de miercuri şi de sâmbătă, câte vacanţe şcolare petrecute alături de tatăl său pe şantiere, deşi nu avea decât paisprezece ani? După-amiezi întregi în care îşi rupea spatele pe zăduf, pentru a aduce acasă câţiva zeci de franci. Amintiri dureroase care îl vor face să-i deteste pentru totdeauna pe leneşii ca Leblan.

Louise luă cuvântul:

— Poate că unii dintre bărbaţii pe care i-aţi şantajat or fi vrut să se răzbune.

— Nu, las-o baltă, erau nişte ţopârlani cărora nu le ceream decât sume mici: o mie cinci sute, două mii de euro... Şi care au plătit întotdeauna.

— O să-mi trimiţi totuşi lista pe e-mail, ordonă Taillefer notându-şi adresa pe un post-it. Ce făceai în seara în care a murit Stella?

Romuald oftă, învârtind cu nervozitate între degete cutia de la căştile AirPods.

— Am declarat deja totul, tipule.

— Atunci repetă, băiete.

— M-am uitat la fotbal la televizor: Belgia – Cehia.

— Există şi meciuri mai tentante, nu?

— Maică-mea e belgiancă. Am dublă naţionalitate. Şi Diavolii Roşii sunt foarte buni.

— Sunt mereu în posesia balonului, dar nu câştigă niciodată la sfârşit, nu-i aşa?

Romuald se arătă vexat.

— Aţi venit aici ca să vorbim despre fotbal sau...

— La ce oră se termină un meci? reluă poliţistul. La ora 22:00, 23:00? Ce-ai făcut după aceea?

— Am jucat jocuri în reţea cu căştile pe urechi până au venit poliţaii şi pompierii pe stradă făcând un vacarm imposibil.

Taillefer îşi strivi chiştocul sub talpă, apoi îl aruncă pe fereastră. Viclean, manipulator, dar inteligent, puştiul ăsta era o piesă importantă din puzzle, o simţea. O lămâie care nu fusese încă stoarsă suficient. O inspiraţie:

— Pe fata asta, o cunoşti? întrebă el întinzându-i telefonul său iPhone a cărui baterie era aproape descărcată.

— N-arată rău, o făcu Romuald pe fanfaronul după ce aruncase o privire pe ecran. Cum o cheamă?

— Angélique Charvet. Ai văzut-o vreodată?

— Era aici în ziua în care a venit ambulanţa să-l ia pe pictorul care a murit de COVID, Marco Pantani.

— Marco Sabatini, îl corectă Louise.

— Da, aşa. A discutat mult cu unul dintre ambulanţieri, care avea o faţă de dos.

Mereu foarte expresiv.

— Ea i-a anunţat?

— Posibil, habar n-am.

— Şi ai mai văzut-o de atunci?

— Ah da, şi ăsta este cel mai ciudat lucru... s-a întors chiar în aceeaşi seară.

— Unde s-a întors?

— În apartamentul pictorului. S-a aşezat pe terasă şi a băut relax nişte aperitive, ca şi când ar fi fost la ea acasă.

Lui Taillefer nu-i prea venea să creadă.

— Eşti sigur de ceea ce spui?

— Sigur. Am văzut-o pupând sticla de vodcă.

— De ce nu le-ai spus poliţiştilor despre asta?

— Nu e treaba mea.

— Poate că Charvet era iubita lui Sabatini, se hazardă Louise.

— Nu, credeţi-mă, n-avea nicio iubită, ripostă Romuald.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Sabatini era gay. I se întâmpla să aducă tipi în atelier şi nu doar pentru a le arăta picturile, dar n-am văzut niciodată vreo tipă. Şi nu pentru că s-ar fi înfrânat.

Louise şi Taillefer se uitară unul la altul: chestia asta nu se potrivea cu ce le spusese Bernard Benedick. În mod sigur, galeristul le ascundea ceva. Trebuiau să-l interogheze din nou.

— Bun, deci sunt arestat, tataie? întrebă ochelaristul pe un ton zeflemitor.

Taillefer oftă.

— N-am niciun fel de compasiune pentru puşlamalele de teapa ta. Mama ta îşi face inimă rea din cauza comportamentului tău. Ar trebui să-ţi fie ruşine că o faci să sufere. Eşti pe cale să o ucizi încet-încet, în loc s-o protejezi.

— OK, boomer! Femeile nu mai vor să fie protejate. Bine ai venit în 2022!

— N-o face pe prostul cu mine, tembelule.

— Că altfel ce păţesc?

— Că altfel te pocnesc.

— Ha-ha! O să fiţi concediat până la sfârşitul zilei.

Fruntea lui Taillefer o atinse uşor pe cea a calculatoristului.

— Nu mai sunt poliţist de ani de zile, idiotule. Doar un tâmpit ca tine a putut să creadă aşa ceva. Îţi rup oasele dacă am chef.

— Brrr, mi-e frică.

Văzând că lucrurile s-au cam încins, Louise se băgă între ei.

— Vino, Mathias, hai să plecăm.

Dar Taillefer îl apucase pe calculatorist de gulerul cămăşii.

— Zombi de rahat ce eşti! strigă el, proiectându-l în celălalt capăt al încăperii.

12
Place de l’Étoile

Adevărul unui om este în primul rând ceea ce el ascunde.
André MALRAUX

1.
După-amiaza devreme

Place de l’Étoile este de nerecunoscut. De trei săptămâni, Arcul de Triumf era împachetat într-o pânză argintiu-albăstrie, legată cu frânghii roşii. Instalaţia postumă a artiştilor Christo şi Jeanne-Claude diviza parizienii, dar suscita curiozitatea.

Venind dinspre bulevardul Friediand, Louise intră în rond cu piciorul pe acceleraţie. Maşinuţa se strecură anevoie prin trafic. Deservind nu mai puţin de doisprezece artere mari, sensul giratoriu din jurul Arcului de Triumf era renumit ca fiind cel mai periculos din Franţa.

— Ai grijă, zise Taillefer. E un tâmpit în spate care se ţine scai de tine.

De câte ori se aventura aici, Louise avea impresia că urcă pe eşafod. Nu se orienta niciodată, încurca numele bulevardelor: Wagram, Hoche, Foch, Marceau... Nişte simboluri napoleoniene îndepărtate care în mintea ei, ca şi în cea a multor parizieni, fuseseră şterse de imaginile vestelor galbene, protestatarii care vandalizaseră Arcul de Triumf. Rana era încă vie, dar astăzi monumentul îşi recăpătase culorile. Soarele de iarnă care se reflecta pe suprafaţa pânzei făcea să i se onduleze pliurile hipnotice. Drapat în noua lui haină de lumină, dădea impresia că este viu.

— Atenţie la autobuz, şoferul conduce ca un nebun. Schimbă banda. Unde ziceai că locuieşte Bernard Benedick?

— Pe bulevardul Kléber, la numărul 16, mi-a zis secretara lui, dar e posibil să fi plecat deja la aeroport.

— Accelerează.

— Nu pot mai mult de-atât, Mathias!

Taillefer se zbuciuma în fel şi chip, incapabil să-şi mascheze nerăbdarea. Louise se concentră. Regulile nu erau aceleaşi ca pentru celelalte sensuri giratorii. Vehiculul angajat trebuia să cedeze prioritate celui care intra în rond. O oboseală îngrozitoare o cuprinsese pe neaşteptate după ce ieşiseră din camera calculatoristului, din strada Bellechasse. Clipi de mai multe ori din ochi. Piaţa gigantică îi dădea ameţeli. Multiplicarea benzilor de circulaţie, claxonările agresive, absenţa panourilor indicatoare sau a marcajelor...

— Atenţie!

Apărut de nicăieri, un scooter îi tăie calea. Legea junglei. Louise intră în panică, comise greşeala să încerce să depăşească prin dreapta camioneta multicoloră a unui florar pentru a ieşi cât mai repede din intersecţie, dar maşinuţa ei derapă pe caldarâm şi se alese cu un claxonat prelung. Taillefer îşi ieşi din pepeni. Coborî geamul şi ridică pumnul ameninţător înspre şoferul furgonetei.

În timp ce poliţistul îl blagoslovea cu înjurături, Louise îşi zise că era plăcut să ai alături de tine pe cineva care te susţine şi îţi ia partea chiar şi când greşeşti. Şi îl aprecie şi mai mult.

— Uite-l, acolo!

— Ce?

Ca doi naufragiaţi pe o plută precară, trecuseră prin furtuna din Place de l’Étoile. Imobilul cu numărul 16 de pe bulevardul Kléber se afla chiar în faţa imensei velaturi de sticlă a hotelului Peninsula.

— Uite-l, e Bernard Benedick, în taxi! repetă Louise.

Mathias miji ochii. O siluetă tocmai intrase într-un taxi „Club Affaires”, în timp ce şoferul aşeza o valiză în portbagaj. Louise acceleră pentru a-şi posta maşinuţa în faţa Mercedesului şi a-l împiedica astfel să facă manevrele de plecare.

Taillefer anticipase şi îşi pusese în jurul braţului o brasardă veche portocalie pe care scria „Police”, pe care o găsise de dimineaţă printre lucrurile lui. Chestia asta funcţiona

întotdeauna. În focul acţiunii, aparenţele contau la fel de mult ca realitatea. Nici măcar nu era nevoie să ai legitimaţie. Era de ajuns să-ţi fluturi portofelul deschis şi să ai o voce plină de siguranţă:

— Poliţia, opriţi motorul!

— Dar...

— Ieşiţi din vehicul, domnule Benedick.

— O să pierd avionul!

— Nu şi dacă răspundeţi rapid la întrebările mele. Totul depinde numai de *dumneavoastră*.

2.

Aşezat la o masă, pe terasa unei micuţe cafenele învecinate, galeristul arunca priviri îngrijorate spre ceasul său de lux Nautilus. În faţa lui, Taillefer şi Louise trăgeau de timp de cinci minute pentru a-l presa. Poliţistul refuzase să-l interogheze chiar lângă taxi şi insistase să ia loc la o masă şi să comande ceva.

— O să-mi sun avocatul.

— Ar fi cea mai bună metodă să pierdeţi avionul, îl descurajă el. Şi nu cred să fie multe zboruri directe cotidiene spre San José.

— Este singurul, recunoscu Bernard Benedick.

— Sfârşitul lui decembrie este un moment bun pentru a merge în Costa Rica, nu? Este începutul anotimpului secetos, nu-i aşa?

— Gata, ajunge! Îmi puneţi odată întrebările alea, da sau ba?

Taillefer dădu pe faţă prima carte, scoţând din buzunar plicul cu cei zece mii de euro.

— Puteţi să ne explicaţi de unde provin aceşti bani?

Prins cu mâţa-n sac, galeristul înghiţi în sec, stânjenit.

— Este... Este o parte din suma pe care i-am dat-o logodnicei lui Marco Sabatini.

— Pentru ce?

— Pentru cumpărarea a trei tablouri.

— De ce spuneţi „o parte”?

— A venit să-mi arate trei tablouri mici, frumoase. I-am propus să i le cumpăr cu zece mii de euro bucata.

— Cash este mult mai simplu, ca să nu plăteşti impozit.

— Asta-i bună, sunteţi de la Omucideri sau inspector fiscal?

— Nu ridica vocea la mine, Benedick.

Galeristul întoarse privirea pentru o clipă, pironindu-şi ochii pe faţadele din faţă, scăldate de soare.

— Pentru tablourile lui Marco, am o listă de aşteptare foarte lungă, reluă el. Şi de când a murit, cota i s-a triplat. Doar nu era să scap ocazia de a achiziţiona noi lucrări.

— De ce fascinează atât de tare tablourile lui Sabatini?

— Deoarece colecţionarii sunt ca nişte oi: le place ceea ce place deja la toată lumea.

— Şi alt motiv?

— Sabatini pictează mereu acelaşi tablou, dar puţini pictori au reuşit să reprezinte spaima aşa de bine ca el.

— De ce îi era frică, după părerea dumneavoastră?

Benedick ridică din umeri.

— De singurătate, de moarte, de întoarcerea pe scenă a lui Francis Lalanne... De unde să ştiu eu?

— Şi ochii portretelor sale, fără pupile, fără irisuri, goi şi vii ca argintul?

— Este iridiu, îl corectă galeristul. Ochii goi nu sunt foarte noi în pictură. De la Modigliani la Sean Lorenz, mulţi artişti au recurs la acest procedeu.

— Ea este logodnica lui Sabatini? întrebă poliţistul.

Îşi scoase telefonul pentru a-i arăta fotografia lui Angélique Charvet, dar îşi dădu seama că îl lăsase bateria. Se mulţumi atunci cu varianta imprimată pe hârtie a portretului de pe Linkedin.

— Absolut, confirmă Benedick. O fată ciudată. Înşelătoare. E greu să-i pui o etichetă.

— Ştiţi unde se află astăzi?

El făcu ochii mari.

— De unde să ştiu? N-am văzut-o decât o dată în viaţa mea.

— Angélique Charvet n-a fost niciodată logodnica lui Sabatini, zise Taillefer.

Galeristul ridică din nou din umeri. Taillefer insistă.

— Sabatini era gay. Şi cred că ştiaţi.

— Hei, suntem în 2021, tataie! ripostă Benedick. Oamenii nu mai au o sexualitate unică.

Îşi termină dintr-o înghiţitură cafeaua espresso şi păru să conştientizeze dintr-odată că Taillefer n-avea nicio acuzaţie împotriva lui.

— Aş mai sta la taclale, dar am un avion de prins. Dacă vreţi, n-aveţi decât să mi-i trimiteţi pe funcţionarii din Bercy pentru un control fiscal, dar între noi fie vorba, ceva îmi spune că n-o s-o faceţi.

3.

Louise îşi ţinea palmele în jurul ceştii pentru a le încălzi. Oboseala îi dispăruse. Era într-o stare de tensiune pe care n-o mai cunoscuse niciodată. În decurs de numai câteva ore, cazul morţii mamei apărea într-o lumină nouă. Ca pătrăţelele colorate ale unui cub Rubik, nişte informaţii disparate se potriviseră pentru a-şi găsi locul într-un tot coerent. După un ping-pong verbal cu Taillefer, reuşiră să elaboreze scenariul ultimelor zile din viaţa Stellei.

Angélique Charvet, o asistentă medicală suplinitoare, însărcinată cu primul ei copil, venise să-i schimbe pansamentele fostei balerine la sfârşitul verii. Pe 28 august, ea îl cunoscuse pe Marco Sabatini, care nu se simţea prea bine întrucât avea o formă gravă de COVID. Asistenta chemase ambulanţa, după care se întorsese în apartamentul pictorului pentru a lua cele trei pânze pe care i le vânduse lui Benedick, dându-se drept logodnica lui Sabatini. Îi dăduse o parte din bani Stellei, apoi dispăruse cu restul. Numai că, între timp, Stella murise.

Desigur, povestea avea nişte lacune, dar totul ducea spre misterioasa Angélique, principala piesă a acestui puzzle nebulos.

— Avem o pistă adevărată! Trebuie neapărat să-i anunţăm pe colegii dumneavoastră ca s-o interogheze pe Charvet.

Taillefer nu era la fel de entuziasmat.

— Putem încerca s-o găsim şi singuri.

— Cum? Şi-a luat tălpăşiţa.

— Tu nu ştii cum funcţionează poliţia. Poliţiştii nu vor mişca un deget pentru a o găsi.

— Mi-e greu să cred asta.

— După Sărbători, poate că vor face nişte investigaţii suplimentare, dar chestia asta va dura luni de zile. Suntem în Franţa, ţara cea mai birocratică şi mai kafkiană din lume.

— Dacă nu vreţi să veniţi cu mine la poliţie, o să mă duc singură, decise ea ridicându-se de pe banchetă.

Taillefer scoase un oftat lung.

— E pierdere de timp, dar vreau să vin cu tine, ca să nu aştepţi ore în şir.

Lăsă o bancnotă de zece euro pe masă, apoi o urmă pe Louise afară.

Pe bulevard, soarele strălucea printre ramurile platanilor. Mathias rămase o clipă nemişcat, cu faţa întoarsă spre raze, căutând să se regenereze, ca şi cum organismul său funcţiona cu energie solară.

— Vrei să conduc eu? întrebă el arătând spre maşinuţă.

— Nu, e-n regulă.

Se instală contorsionându-se pe locul pasagerului, cu aceeaşi impresie dezagreabilă că se aşază într-o jucărie pentru copii.

— Cel mai simplu este să mergem la comisariatul secţiei 14, zise el după un moment de gândire. Este pe bulevardul Maine, la numărul 114.

— Puteţi să introduceţi adresa în GPS? întrebă ea punându-şi telefonul în suportul cu ventuză de pe parbriz înainte de a demara.

Taillefer se conformă. În timp ce vehiculul rula pe bulevardul Marceau hurducăind, poliţistului îi veni o idee:

— O s-o sun pe Fatoumata Diop, locotenentul de la secţia 3 a Poliţiei Judiciare care s-a ocupat de caz, zise el scoţându-şi telefonul. I-am salvat numărul.

În timp ce poliţistul vorbea la telefon, Louise se refugie în gândurile ei. Ochii i se închideau singuri ca şi cum pupilele i se micşorau. Avea din nou un acces de oboseală. Nu mai mâncase nimic de la clătita din ziua trecută şi simţea o foame puternică demnă de cea a unui ciclist epuizat de ascensiunea muntelui Ventoux. Regretă că nu acceptase croasantele lui Taillefer uitate în bucătărie. Scotoci în buzunarul gecii parka în speranţa că va găsi ceva de mâncare şi dădu peste un biscuit speculoos pe care barmanul îl servise la cafea.

Traversară Sena pe podul Alma. Pierdută în gândurile ei, Louise încerca fără succes să stabilească nişte conexiuni între ultimele informaţii pe care le aflaseră. Se întreba totodată ce sens avea această căutare a adevărului. Se va simţi oare mai bine după ce va rezolva misterul morţii mamei ei?

Cartierul Champs-de-Mars, apoi Bulevardul Invalizilor. Parisul părea mai molatec, învăluit în ultimele lumini ale lui 2021, an sumbru care urmase după *annus horribilis* 2020. Naivii care crezuseră în povestea cu „lumea de după COVID-19" începeau să înţeleagă că lumea se va mulţumi să meargă ca înainte. Tot mai rău. La orizont nu se zărea decât pesimism şi incertitudine. Trenul nebun prinsese viteză de mult timp. Uneori, îţi spuneai că există un mijloc de a-l opri, dar era fals, şi în adâncul sufletului, toată lumea ştia acest lucru. Partida era pierdută. Planeta va fi din ce în ce mai fragilă, reţelele sociale vor continua să slăbească democraţiile...

— Avem noroc! zise Taillefer închizând telefonul. Nu numai că Diop nu este plecată în vacanţă, dar o şi găsim la comisariat toată după-amiaza. Şi ne aşteaptă!

Tot absentă şi închisă în sine, Louise continua să penduleze între reflecţii asupra viitorului şi informaţii despre ancheta lor. Se tot frământa, dar avea impresia stranie că partea pe care o scoseseră la iveală nu era decât un ecran fumuriu care masca un adevăr şi o realitate care nu puteau fi încă înţelese.

— E acelaşi coşmar să parchezi pe aici, bombăni Taillefer când ajunseră la colţul dintre bulevardul Montparnasse şi bulevardul Maine.

Un beculeţ se aprinse deodată în mintea lui Louise. Un semnal de alarmă vestind irupţia iminentă a pericolului.

— Coteşte aici, pe strada Cels. E o fundătură la mijlocul străzii, în dreapta. Aici obişnuiesc poliţiştii din cartier să parcheze.

Louise semnalizã, rulă o sută de metri şi apoi o luă pe un drum pavat, mărginit de nişte căsuţe de oraş tipice arondismentului 14. Făcu manevrele pentru a parca maşina, când îşi dădu seama ce anume o pusese în alertă: telefonul lui Taillefer era în mod evident tot descărcat. Neliniştea ei crescu şi mai mult. Fostul poliţist n-avusese cum să sune la comisariat. O minţise.

Dar de ce?

Se uitară unul la altul. El realiză că ea a înţeles.

Simţi cum i se face pielea de găină pe picioare, pe piept, pe antebraţe, pe măsură ce conştientiza faptul că nu-l cunoştea absolut deloc pe bărbatul aşezat alături de ea.

— Louise, Louise... De ce nu m-ai ascultat? oftă el clătinând din cap.

Ar fi trebuit să încerce să deschidă portiera şi să fugă, dar nu făcu nimic, siderată de irealitatea situaţiei. Taillefer îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Uite în ce belea ne-ai băgat. Doar ţi-am spus s-o laşi baltă. Ţi-am spus să nu te ţii scai de mine.

Nemişcată, Louise simţi cum i se pune un nod în gât, apoi o durere ascuţită în stomac.

— Doar ţi-am spus că sunt periculos.

Mâna imensă a poliţistului se abătu asupra ei şi o apucă de gât.

Ea nici măcar nu se apără. Voia să moară, acolo, imediat.

— Nu-mi laşi altă soluţie decât să te ucid, zise el cu o urmă de regret.

13
Ordinea şi dezordinea

(...) două pericole ameninţă fără încetare lumea: ordinea şi dezordinea.

Paul VALÉRY

1.

Cu optsprezece ani în urmă.

Gara de Nord: un poliţist de la Omucideri salvează o femeie de agresiune

6 octombrie 2003

Le Parisien şi *AFP*

Vineri, în jurul orei 22, Mathias Taillefer, un poliţist în civil, a intervenit pe linia 4 a metroului parizian pentru a proteja o femeie care era agresată cu o armă albă.

Trei tineri de vreo douăzeci de ani urcaseră într-un tren care circula în direcţia Gării de Est. În timpul mersului, ei au încercat să jefuiască o femeie dintr-un vagon, punându-i un cuţit la gât şi altul între coapse. Căpitanul de la Omucideri, care se întorcea acasă după serviciu, s-a îndreptat atunci spre agresori pentru a le cere să pună capăt ameninţărilor. După ce unul din tineri i-a dat un pumn în torace, poliţistul şi-a scos legitimaţia pentru a-şi dezvălui profesia. O iniţiativă care a încins spiritele. Unul dintre tineri s-a repezit la femeie cu cuţitul. Poliţistul s-a interpus între ei, protejând-o cu corpul său pe tânăra civilă. El a fost înjunghiat cu o deosebită violenţă, încasând mai multe lovituri de cuţit în piept, în mâini şi în braţe.

Ajunşi la Gara de Est, cei trei atacatori au părăsit rapid vagonul. În ciuda rănilor, ofiţerul de poliţie a reuşit să-şi scoată arma, să se târască pe peron şi să tragă asupra unuia dintre agresori care a fost atins în coloana vertebrală. Cei doi complici ai lui au reuşit să fugă.

Mathias Taillefer a fost internat în spitalul Saint-Antoine. Viaţa nu pare să-i fie în pericol. Tânărul atins de glonţ ar fi un minor de 17 ani aflat deja în vizorul serviciilor de poliţie. El a fost dus la spitalul Bichat într-o stare gravă.

Prefectul poliţiei, care s-a deplasat imediat la faţa locului, a refuzat să ia poziţie înainte de a cunoaşte rezultatele cercetării imaginilor surprinse de camerele de supraveghere ale RATP[14] şi concluziile unei anchete interne. În ceea ce o priveşte pe tânăra agresată, doamna Alice Bakker, aceasta a ţinut să aducă un omagiu salvatorului ei. *Acest poliţist mi-a salvat viaţa. Nimeni altcineva în afară de el nu a intervenit în metrou. El s-a postat ca un scut în faţa mea şi a încasat loviturile care îmi erau destinate mie. Îi voi fi recunoscătoare pentru totdeauna şi sper că rănile lui nu sunt prea grave.*

2.

Altercaţie pe linia 4 de metrou: poliţistul pus sub acuzare

10 octombrie 2003
Le Parisien şi *AFP*

Mathias Taillefer, căpitanul Brigăzii Omucideri, care a salvat o tânără de agresiune în metroul parizian (vezi ediţia noastră din 6 octombrie), a fost pus sub acuzare pentru *violenţă intenţionată prin uz de armă de către o persoană reprezentând autoritatea publică*. I se reproşează că a deschis focul asupra tânărului de 17 ani, Elias Abbes, originar din Roissy-en-Brie, care îl atacase mai înainte cu cuţitul. Taillefer a fost plasat sub control judiciar, însoţit îndeosebi de interdicţia de a desfăşura orice activitate în cadrul poliţiei, a anunţat Parchetul din Paris.

Rănit grav la membre şi torace, poliţistul a fost internat la spitalul Saint-Antoine şi n-a putut fi audiat mai devreme. În timpul arestării preventive, funcţionarul de poliţie a declarat că *a tras cu arma pentru a neutraliza nişte indivizi extrem de periculoşi*.

Dacă avocatul său n-a dorit să se exprime în acest stadiu al anchetei, sindicatele din poliţie au reacţionat energic la această punere sub acuzare. Într-un comunicat comun, Alliance şi Unsa-Police o consideră *scandaloasă şi iresponsabilă* şi

[14] Abreviere de la Régie Autonome des Transports Parisiens (*n.t.*).

avertizează: *Siguranţa cetăţenilor noştri nu se va ameliora aruncând oprobiul asupra poliţiştilor.*

Alice Bakker, tânăra pe care Mathias Taillefer a apărat-o de loviturile de cuţit, s-a declarat *revoltată* de această decizie. *M-am dus la spital imediat ce am putut pentru a-mi exprima susţinerea faţă de acest ofiţer şi pentru a-i mulţumi că mi-a salvat viaţa. Bărbatul acesta este un erou. Această inversare a valorilor mă îngreţoşează la culme.*

Opinie diferită din partea familiei lui Elias Abbes, spitalizat şi el într-o stare gravă, după ce a primit un glonţ în spate. *Elias este un băiat de treabă care nu reprezenta niciun pericol şi care a fost împuşcat ca un animal, fără o justificare reală*, a declarat Julia Carles, avocata familiei lui Elias Abbes. Ea a refuzat să condamne violenţele urbane ce tulbură Roissy-en-Brie de mai multe zile. În acest weekend, va fi organizat un marş de protest cu plecare din Piaţa Primăriei şi a fost deja iniţiată o strângere de fonduri pentru susţinerea familiei lui Elias Abbes.

14
Sindromul inimii sfâşiate

„Îndrăgostit”, acest cuvânt atât de grav, acest cuvânt desemnând un sentiment atât de rar încercat (...). Această nebunie care (...) era în acelaşi timp o bucurie şi un pericol.

Patricia HIGHSMITH

1.

Anexa prefecturii de poliţie
2 februarie 2007

Doctor Boisseau: Bună ziua, căpitane Taillefer.

Mathias Taillefer: Bună ziua.

Boisseau: Luaţi loc, vă rog. Ştiţi care este rolul meu?

Taillefer *(aşezându-se de partea cealaltă a biroului)*: Păi, sunteţi psihiatru.

Boisseau: Prefer medic psihiatru. Ştiţi că este încă în curs o procedură administrativă privind reintegrarea dumneavoastră în poliţie. Responsabilitatea mea astăzi este să emit un aviz pentru a se şti dacă sunteţi apt să vă reluaţi postul în Brigada Omucideri. Înţelegeţi?

Taillefer: Da, până aici, îmi este destul de clar.

Boisseau: Nu vreau să vă mint: avizul meu este doar consultativ. Eu nu decid nimic.

Mathias se uită la ceasul de la mână şi îşi descheie geaca din piele fără să şi-o scoată, gata să plece dacă lucrurile merg prost.

Boisseau: V-am citit dosarul cu atenţie. Cazul datează de mai bine de trei ani. Cum îl percepeţi astăzi, care este viziunea dumneavoastră?

Taillefer: Viziunea mea? Am încasat şase lovituri de cuţit! Vreţi să vedeţi cicatricile? Credeţi că veţi putea suporta *viziunea*?

Boisseau: Este inutil să fiţi agresiv. Sunt aici ca să vă ajut.

Taillefer: Nu cred.

Boisseau *(frământând între degete un stilou)*: Ceea ce caut să aflu este cum vedeţi astăzi victima?

Taillefer: Victima? Vă referiţi la femeia care a fost agresată, Alice Bakker? Nu ştiu. N-am mai avut veşti de la ea de mult timp.

Boisseau: Nu, *cealaltă* victimă.

Taillefer: Cealaltă victimă sunt eu.

Boisseau *(scuturând din cap)*: Vorbesc de cea pe care aţi agresat-o dumneavoastră.

Taillefer: Glumiţi?

Boisseau *(cu nasul în dosarul lui)*: Elias Abbes, şaptesprezece ani în momentul săvârşirii faptelor...

Taillefer:... şi având deja un cazier judiciar cât toate zilele.

Boisseau: Tânărul a încasat un glonţ tras cu arma dumneavoastră de serviciu care i-a provocat o gravă leziune a măduvei spinării şi o paraplegie ireversibilă. Din cauza dumneavoastră, acest adolescent îşi va petrece tot restul vieţii într-un scaun cu rotile.

Taillefer *(încrucişându-şi braţele)*: Inversaţi rolurile.

Boisseau: Soarta lui nu pare să vă emoţioneze câtuşi de puţin.

Taillefer: Mai puţin decât pe dumneavoastră, asta-i sigur.

Boisseau: Uitaţi care-i treaba, căpitane, am citit raportul celor de la Control Intern şi... cum să spun? Există într-adevăr nişte lucruri care mă deranjează la acest caz.

Taillefer: Cum ar fi?

Boisseau: În primul rând, punctul său de plecare. E vineri seara. Vă terminaţi săptămâna de lucru. Vă duceţi acasă, este trecut de ora zece seara. Sunteţi în acel vagon de metrou şi asistaţi la un furt banal.

Taillefer: Un furt banal? Cu armă albă?

Boisseau: Un furt de telefon mobil. Sunt mai mult de un milion pe an. De ce v-aţi simţit obligat să interveniţi?

Taillefer: Asta-i meseria mea, fir-ar să fie.

Boisseau: Dar nu mai eraţi în timpul serviciului.

Taillefer: Un poliţist este mereu în timpul serviciului. Ce voiaţi să fac? S-o las pe biata femeie să fie agresată?

Boisseau: Dacă n-aţi fi intervenit, tânărul acesta nu s-ar afla astăzi într-un scaun cu rotile.

Taillefer *(împingând scaunul în spate pentru a se ridica)*: Ştiţi ce? Cred că o să ne oprim aici.

Boisseau: Iar eu cred că aţi vrut să o faceţi pe eroul.

Taillefer: Nu vă daţi seama ce spuneţi. Uitaţi-vă la imaginile de pe camerele de supraveghere.

Boisseau: Oh, dar le-am văzut, tocmai. V-aţi interpus pentru a încasa loviturile de cuţit în locul acelei tinere, Alice Bakker, recunosc, dar după aceea...

Taillefer: După aceea?

Boisseau: Ajunşi în staţia Gara de Est, cei trei tineri părăsesc rapid vagonul metroului. Pericolul este îndepărtat, dar dumneavoastră vă târâţi afară în ciuda rănilor şi deschideţi focul.

Taillefer: Şi...?

Boisseau: Scena este şocantă, nu vi se pare? Sunteţi plin de sânge, rănit grav, dar vă târâţi pe peron şi găsiţi forţa să vă ridicaţi ca să trageţi în spatele acestui puşti...

Taillefer: Chiar n-aveţi pic de ruşine.

Boisseau *(insistând)*: Este vineri seara, peronul este înţesat de lume şi dumneavoastră vă asumaţi riscul de a deschide focul. În Gara de Est, în momentul plecărilor în weekend. Aţi fi putut să ucideţi un trecător. Aţi fost la doi paşi de carnagiu.

Mathias oftează, încearcă să-şi păstreze calmul, priveşte pe fereastră, căutând un petec de cer, o rază de soare, ceva de care să se agaţe.

Boisseau: O să vă spun ce cred eu cu adevărat. Am o fată de cincisprezece ani. Ia metroul în toate zilele de dinainte de weekend pentru a se duce la mama ei. Ar fi putut să se afle pe

acel peron în ziua aceea şi nu mi-ar fi plăcut să dea peste unul ca dumneavoastră.

Taillefer: Am neutralizat un agresor. N-am ucis şi n-am rănit niciun călător. Nu vă aşteptaţi să-mi cer scuze pentru vreun lucru. Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş acţiona exact în acelaşi mod.

Boisseau *(ridicând tonul, ceea ce trădează un uşor accent din sud-vest)*: E de-a dreptul scandalos să spuneţi aşa ceva!

Taillefer: Elias Abbes, cel pe care insistaţi să-l numiţi puşti...

Boisseau: Dar era un puşti, fir-ar să fie! Avea şaptesprezece ani!

Taillefer: Este un criminal. Aţi şti acest lucru, dacă i-aţi fi studiat cazierul. Slavă Domnului că au făcut-o alţii.

Boisseau: Un hoţ mărunt nu merită să primească un glonţ în spate.

Taillefer: Abbes nu este doar un hoţ. Cu şase luni mai înainte înfipsese un briceag în vaginul unei tinere în cartierul Renardière din Roissy-en-Brie. Este drăguţ, puştiul dumneavoastră, n-am ce zice!

Boisseau: Dar în momentul în care aţi tras în el, nu ştiaţi acest lucru.

Taillefer: Ştiam că agresase o femeie sub ochii mei. Ştiam că este înarmat, fugar şi foarte periculos.

Boisseau: Şi asta vă este de ajuns pentru a decide să omorâţi un om?

Taillefer: O faceţi dinadins?

2.

Boisseau *(arătând cu stiloul în direcţia poliţistului)*: O să vă pun întrebarea pentru ultima oară şi vă sfătuiesc să răspundeţi fără s-o faceţi pe deşteptul: de ce aţi tras în Elias Abbes?

Taillefer: V-am răspuns deja. Ce aşteptaţi de la mine mai exact?

Boisseau: Măcar să vă regretaţi gestul, ceea ce ne-ar permite să mergem mai departe. Ceea ce *v*-ar permite să mergeţi mai departe.

Taillefer: Ia mai du-te naibii!

Boisseau: O să vă spun eu de ce aţi deschis focul asupra acestui adolescent. Aţi făcut-o pentru că aţi căzut pradă propriului orgoliu nemăsurat. V-aţi crezut un soi de justiţiar în oraş. Un Charles Bronson parizian, îmbătat de propria-i putere. V-aţi crezut un demiurg, căpitane Taillefer.

Taillefer: Asta-i tot? Am terminat?

Boisseau: Nu, nu e tot. Aş vrea să vorbim despre Alice Bakker. Un articol de presă susţine că aţi avut o relaţie cu ea.

Taillefer: Un articol publicat pe un blog de stânga pentru a mă discredita, blog controlat de comitetul de susţinere a lui Elias Abbes şi de idioata lor de avocată socialistă.

Boisseau: Poate, dar ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

Taillefer: După agresiune, Alice Bakker a venit să mă vadă la spital pentru a-mi mulţumi. Ne-am plăcut şi am avut o foarte scurtă relaţie care a durat patru-cinci săptămâni.

Boisseau: Aşadar, aţi profitat de poziţia dumneavoastră pentru a seduce o victimă?

Taillefer: Chiar vreţi să vă stâlcesc moaca? Alice Baker era la fel de debusolată ca şi mine după şocul agresiunii.

Boisseau: Aşadar, eraţi debusolat. Este un cuvânt care spune multe.

Taillefer: Degeaba sunteţi psihiatru, habar n-aveţi ce înseamnă asta. Da, eram debusolat: loviturile de cuţit pe care le primisem în piept au scos la iveală o patologie preexistentă.

Boisseau: Adică?

Taillefer: Când m-au dus la spital după agresiune, o ecografie toracică a arătat că inima mea era umflată şi nu se vedea sânge în pericard. Suferam de o miocardiopatie care avea să mă chinuie până la sfârşitul zilelor.

Boisseau: Până la urmă, dacă nu l-aţi fi întâlnit pe Elias Abbes, nu vi s-ar fi detectat niciodată această boală pe care o aveaţi deja...

Taillefer: Vă credeţi şmecher?

Boisseau: Este o constatare. Prefer să vă previn, raportul meu nu va fi favorabil.

Taillefer: Nu zău!

Se ridică pentru a pleca.

Taillefer: Am uitat să vă întreb: cum o cheamă?
Boisseau: Pe cine?
Taillefer: Pe fiica dumneavoastră.
Boisseau: Constance, dar nu văd ce...
Taillefer: Cred că dacă fiica dumneavoastră ar fi fost agresată în acel vagon, ar fi fost foarte mulţumită să întâlnească un tip ca mine. Gândiţi-vă la asta când o să vă scrieţi raportul...

3.

Cabinet de consultaţii psihiatrice
Piaţa Henri-Bergson – arondismentul 8, Paris
6 noiembrie 2021

Doctor Anne Bartoletti: Bună ziua, domnule Taillefer.

Este o psihiatră foarte tânără, probabil că nu are nici treizeci de ani.

Mathias Taillefer: Bună ziua.
Bartoletti: Luaţi loc.

Taillefer se lasă să cadă pe scaun. Febril, epuizat, cu ochi furibunzi. Poartă toată greutatea lumii pe umerii săi.

Bartoletti *(uitându-se pe ecranul laptopului)*: Aţi avut programare luna trecută, ca şi în urmă cu două luni, dar n-aţi venit.
Taillefer: Aşa este. Îmi pare rău.
Bartoletti: Atunci de ce aţi venit astăzi?
Taillefer: Cred că nu mai am de ales. Ori fac asta, ori crăp.
Bartoletti: De ce aţi aşteptat atât de mult ca să cereţi ajutor?
Taileffer: Să zicem că am o experienţă neplăcută în privinţa psihiatrilor.
Bartoletti: Aţi cunoscut mulţi?
Taillefer: Doi sau trei, dar mi-a ajuns.

Bartoletti: Înţeleg. Din păcate, sunt mulţi imbecili în profesia mea.

Taillefer: Şi într-a mea la fel.

Un lung moment de tăcere. Taillefer îşi cufundă faţa în palme şi respiră zgomotos.

Bartoletti: Spuneţi-mi. Care-i problema?

Taillefer: Mă... Mă doare. Mă doare de dimineaţă până seara.

Bartoletti: Unde vă doare?

Taillefer: Peste tot. Eu...

Se ridică dintr-un salt. Îşi trage în sus fermoarul de la geacă.

Taillefer: Uitaţi ce e, n-o să meargă. Nu pot să fac aşa ceva: să mă aşez pe scaun şi să vă povestesc viaţa mea. Nu sunt pregătit.

Bartoletti: Adineauri aţi spus că nu mai aveţi de ales. Mi-aţi spus: „Ori fac asta, ori crăp”. Aşadar, sunteţi cu siguranţă pregătit. Este acum ori niciodată.

Taillefer: Nu, nu voi fi niciodată pregătit. Daţi-mi doar nişte medicamente ca să ies la liman. O chestie ca să dorm, ca să uit, ca să sting întrerupătorul. Asta vreau. Să fiu debranşat. Să stau neclintit, inert, în întuneric.

Bartoletti: O să vi le prescriu, dar putem discuta cinci minute, nu?

Taillefer: Nu aici, mă sufoc, eu...

Anne Bartoletti se ridică de la biroul ei pentru a merge până la fereastră. Jos, scuarul Marcel-Pagnol este însorit pentru prima oară în ultimele zece zile şi pare să-i întindă braţele.

Bartoletti: Să coborâm în scuar, e vreme frumoasă.

4.

Scuarul Marcel-Pagnol
Strada Laborde, numărul 12

Cu o doză de Cola Zero în mâini, Taillefer stă aşezat pe spătarul uneia dintre puţinele bănci stradale Davioud care au scăpat de distrugerea sistematică a municipalităţii. S-a calmat. Aerul proaspăt îl liniştеşte. Se bucură de efectele razelor de lumină care răzbat printre crengile platanilor şi ale castanilor, copaci care mărginesc locul de joacă al copiilor. Povesteşte:

Mathias Taillefer: Mi s-a întâmplat când mă aşteptam mai puţin. După cum v-am explicat, am avut de parcurs un drum greu. După povestea aia cu metroul, am fost reintegrat la Omucideri la capătul unei adevărate curse cu obstacole, dar acum cinci ani, am avut o gravă insuficienţă cardiacă şi de data asta...

Anne Bartoletti: A trebuit să vă hotărâţi să acceptaţi o grefă ca să nu muriţi.

Taillefer: Da, şi a fost al naibii de greu să găsesc un grefon compatibil, dar m-am descurcat. Lunile care au urmat după această grefă au fost cumplite. Din cauza problemelor mele de sănătate, am fost pus pe tuşă la Omucideri şi am preferat mai degrabă să plec din poliţie decât să fiu marginalizat. Luată brusc şi pe negândite, decizia s-a dovedit greu de suportat. Îmi pierdusem oarecum rostul pe lumea asta...

Taillefer se întrerupe pentru a-şi aprinde o ţigară. Psihiatra deschide gura pentru a-l convinge să nu fumeze, apoi renunţă.

Mathias Taillefer: Lâncezeam. Zilele treceau unele după altele. Nu mai aveam chef de nimic. Citeam un pic, mă duceam să văd meciurile echipei PSG, profitam de viaţa culturală pariziană, dar pensionarea la patruzeci şi doi de ani nu era pentru mine.

Bartoletti: Şi atunci aţi cunoscut-o pe această femeie...

Taillefer: Da, la Grand Palais, printre standurile de la Fiac. Avea treizeci şi opt de ani pe atunci. Era o americancă de origine libaneză care lucra pentru o galerie de artă cu sediul la San Francisco. Se afla la Paris pentru târgul de artă contemporană.

Bartoletti: V-aţi îndrăgostit imediat de ea?

Taillefer: Da. Ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată. Totul era nou. Îmi plăcea persoana care deveneam, când eram cu Lena. Toată fiinţa mea se reoxigena ca şi cum îmi sădise flori sau plante în corp. Atunci când cineva te iubeşte, viaţa are alt gust, altă consistenţă. Când cineva te iubeşte, chestia asta îţi justifică retrospectiv toate rătăcirile, toate bobârnacele pe care ţi le-a dat viaţa.

Bartoletti: Iubirea asta era reciprocă?

Taillefer: La început, bineînţeles! Am locuit împreună la Paris timp de trei luni. Lena îmi mărturisise încă din prima zi că era căsătorită, dar că totul se sfârşise cu soţul ei.

Bartoletti: Şi după aceea?

Taillefer: Într-o zi mi-a spus pe neaşteptate că nu mai putea să continue aşa. Era 28 decembrie 2017. Când s-a trezit dimineaţa, mi-a spus că încă-l mai iubea pe soţul ei. Că purtându-se aşa cum o făcea, nu era cinstită nici faţă de mine, nici faţă de el.

Bartoletti: N-aţi bănuit nimic? N-a fost niciun semn prevestitor?

Taillefer: Sunt fără îndoială naiv, dar nu. Chiar în aceeaşi zi şi-a luat bilet pentru a se întoarce la San Francisco. Am condus-o la aeroportul Roissy complet şocat şi, în momentul îmbarcării pentru California, mi-a cerut un lucru care mi s-a părut fără noimă.

Bartoletti *(în timp ce-şi roade unghiile)*: Ce anume?

Taillefer: Mi-a dat o întâlnire. O întâlnire peste un an, în aceeaşi zi, în restaurantul nostru italienesc preferat. Între cele două date, nu m-a contactat în niciun fel: nu tu telefon, nu e-mail, nu mesaj.

Poliţistul face o pauză şi întoarce privirea spre un cuplu de mierle care se ceartă pe peluză, lângă un arţar argintiu.

Taillefer: Despărţirea asta m-a aruncat într-o gaură neagră. Îmi pierdusem locul. Pierdusem privirea care, pentru prima oară în viaţa mea, mă făcea să mă simt împăcat cu mine însumi.

Bartoletti: Şi întâlnirea?

Taillefer: M-am dus în primul an. În 28 decembrie 2018, Lena mă aştepta la masa noastră din restaurantul Numéro 6. Mi-am recăpătat speranţa. Am petrecut două zile împreună, dar a plecat din nou, asigurându-mă că, până la moarte, va veni la Paris în fiecare an, în 28 decembrie.

Bartoletti: Este cumplit, dar n-a închis canalul de comunicare. Menţine un contact firav, desigur, dar real.

Taillefer: În decembrie 2019, n-am avut puterea să mă duc la restaurant. Cu o zi înainte, am scris o scrisoare pe care am lăsat-o şefului de sală şi în care îi explicam Lenei că nu mai voiam să suport o asemenea situaţie şi că nu voi mai veni la întâlniri.

Bartoletti: V-aţi ţinut de cuvânt?

Taillefer: Anul trecut, nu s-a pus problema, fiindcă restaurantele erau închise din cauza interdicţiei de deplasare impuse de pandemie.

Bartoletti: Şi anul acesta?

Taillefer: Nu, nu mai vreau. Nu reuşesc să-mi revin. Aş vrea să-mi deschid craniul pentru a-mi extirpa amintirea Lenei din creier.

Bartoletti: Nu vă sfătuiesc să faceţi aşa ceva, e foarte dureros.

Taillefer nu se poate abţine să nu schiţeze un zâmbet în timp ce clopotul bisericii din apropiere bate ora patru, acoperind susurul liniştit al fântânii arteziene.

Bartoletti: Mathias, ceea ce vi se întâmplă, este jocul iubirii de când lumea şi pământul. Iubirea îţi dă totul şi îţi poate lua totul înapoi. La asta ne expunem când ne asumăm riscul de a iubi.

Taillefer: Şi o să-mi facturaţi o sută de euro doar ca să-mi spuneţi că iubirea este un joc crud?

Bartoletti: Nu, o să vă facturez două sute de euro pentru a vă spune că ştiu că mai există şi altceva.

Taillefer: Altceva?

Bartoletti: Altceva care vă devorează. Altceva despre care nu vreţi să vorbiţi şi care explică starea pe care o aveţi.

Taillefer: Ştiţi ce, doctore? O să ne oprim aici pentru astăzi.

15
Omul cu pelerină roşie

Se întoarse însoţit de un bărbat mascat, înfăşurat într-o pelerină mare, roşie. Lordul de Winter şi cei trei muschetari îşi aruncau priviri întrebătoare. Dar niciunul dintre ei n-a putut să-i lămurească pe ceilalţi, căci niciunul nu ştia cine era acel om.

Alexandre DUMAS

1.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Louise era legată fedeleş, aşezată pe un scaun metalic în sufrageria lui Mathias Taillefer. Încăperea nu era încălzită şi era un frig groaznic în ciuda soarelui de iarnă de la sfârşitul după-amiezii. Fata avu nevoie de câteva minute pentru a se dezmetici complet. Inima îi bătea cu putere. Partea de dinapoi a capului părea pe punctul de a-i exploda. Simţea o arsură de-a lungul gâtului. Un căluş înfipt adânc în gură o împiedica să ţipe şi să respire normal.

Doamne, ce coşmar!

Louise avea picioarele legate la glezne şi mâinile imobilizate la spate cu o brăţară Serflex din nailon. Când conştientiză pe deplin gravitatea situaţiei, ritmul cardiac îi crescu şi mai mult. Tremura, plângea. Tâmplele îi zvâcneau. Cine era tipul ăsta? În ce belea se băgase? Era încă în viaţă, dar pentru cât timp?

De frică, genunchii îi tremurau şi se izbeau unul de altul. Încercă să se întoarcă, dar legăturile îi împiedicau orice mişcare. Atunci auzi zgomot de paşi care se apropiau şi silueta masivă a lui Taillefer apăru în faţa ei. Cu pistolul în mâna dreaptă.

Nu mai avea înfăţişarea pe care i-o cunoştea. Era ciufulit, cu ochii inexpresivi, cu faţa impenetrabilă. Încercă să-i capteze privirea, dar poliţistul devenise un străin.

Taillefer îşi armă, cu un pocnet sec, pistolul semiautomat şi îndreptă ţeava spre fruntea fetei. Terorizată, Louise simţi că i se opreşte respiraţia. Creierul ei nu mai reuşea să perceapă în mod obiectiv situaţia. Ar fi vrut să urle, dar toate ţipetele îi rămâneau blocate în gât. Doar n-o să moară totuşi aşa! Fără nicio explicaţie, fără să înţeleagă nimic din ceea ce i se întâmplă, fără să ştie de ce se află acolo...

2.

Cu degetul pe trăgaci, Mathias Taillefer şovăia. *Fir-ar al dracului!*

Totuşi, nu putea să spună că n-o simţise. Încă din primul minut îşi zisese că fata asta o să-i aducă numai belele. Încă de la primele cuvinte fusese destabilizat de Louise Collange. De felul în care riposta, de hotărârea ei, de sclipirea de inteligenţă pe care i-o citise în ochi. De ce, în pofida tuturor regulilor prudenţei, îi dăduse posibilitatea să intre în viaţa lui?

De ce lăsase garda jos cu atâta uşurinţă?

Poate pentru că nu mi-a dat de ales.

Se uită adânc în ochii ei. Desluşea panică, teroare, neputinţă de a înţelege. Dar ce să facă acum, când nu mai putea da înapoi? Acum, când nu mai avea nicio speranţă ca lucrurile să se rezolve. Acum, când nu rămâneau decât soluţii proaste.

Lăsă în jos pistolul SIG Sauer şi căluşul lui Louise.

Să-şi mai ofere încă puţin timp.

Să întârzie termenul limită.

Soluţia celor laşi...

Aşa cum se aştepta, fata urlă.

— Hai, fetiţo, fă-ţi plăcerea, descarcă-te, o încurajă el.

Louise scoase un lung ţipăt primar pentru a-şi expulza frica, pentru a alunga suflul morţii pe care îl simţise atât de aproape de ea.

— Dar prefer să te avertizez imediat, geamurile sunt duble, deci poţi să ţipi cât vrei că n-o să te audă nimeni.

După ţipete, tăcerea plină de nelinişte. Şi întrebarea:

— De ce? De ce faceţi asta?

— De câte ori ţi-am zis să mă laşi în pace? răcni el.

— ...

— De câte ori ţi-am spus că nu sunt un om bun?

Din ce în ce mai agresiv, Taillefer se învârtea ca un leu în cuşcă într-un mic perimetru din faţa scaunului unde era legată Louise.

— Nu ţi-am zis că eşti în pericol dacă rămâi cu mine?

— ...

Fostul poliţist dădu cu pumnul în masă urlând:

— RĂSPUNDE-MI! ŢI-AM SPUS SAU NU?

— Da, recunoscu Louise, dar...

— Nu există niciun dar, te-am prevenit.

Fata avea gâtul uscat şi, chiar şi fără căluş, continua să se sufoce. Picături de transpiraţie i se prelingeau pe ceafă până în partea de jos a coloanei vertebrale.

— Voiam să-l găsesc pe asasinul mamei mele. Am dreptul să ştiu cum a murit.

— Taci din gură!

— Cine sunteţi, Taillefer? Cine sunteţi, de fapt?

Louise simţea că agresorul ei putea să-şi piardă cumpătul în orice moment. Avea puţin timp la dispoziţie. Trebuia să-şi recapete calmul, să-şi regleze respiraţia, asumându-şi totodată riscul de a avansa.

— Ce s-a întâmplat, Mathias? De ce îmi faceţi asta? Explicaţi-mi!

— Nu e nimic de explicat.

— Ăsta nu-i un răspuns, o ştiţi prea bine. N-am făcut nimic ca să merit un glonţ în cap.

— Ai fost prea curioasă.

— Ăsta nu-i un răspuns. Cer adevărul.

— N-ai ce să ceri, fir-ar să fie! Eşti o puştoaică de şaptesprezece ani care ar trebui să fie în camera ei, la părinţii ei, învăţând pentru examene!

— Dezlegaţi-mă! Dezlegaţi-mă, Mathias!

— Taci!

— Vă credeţi foarte tare fiindcă aveţi o armă?

— Da, chestia asta ajută.

Louise aruncă în joc cartea pe care o avea.

— Dezlegaţi-mă dacă vreţi să vă povestesc ce am aflat despre cea pe care o credeţi a fi Lena Haddad.

Lena Haddad?

Tăcere. Mai întâi, Taillefer crezu că nu a înţeles bine, apoi se încruntă. Asta mai lipsea. De ce libaneza apărea brusc în conversaţie? Avu nevoie de ceva timp pentru a-şi regăsi şirul ideilor.

— Mi-ai zis că n-a venit la restaurant.

— Ei bine, v-am minţit. Aşa cum m-aţi minţit şi *dumneavoastră* pe mine.

— Dacă tu crezi că o să pun botul la cacealmaua ta de doi bani!

— Nu e cacealma. De altfel, Lena Haddad nici măcar nu e numele ei adevărat. Nu este americancă şi nici nu locuieşte la San Francisco. Dar şi asta v-a scăpat. Probabil că nu sunteţi un poliţist chiar atât de bun. Nu e de mirare că aţi fost dat afară de la Omucideri.

Taillefer simţi cum îi ţiuie urechile şi cum un oribil reflux gastric îi arde stomacul.

— Spune-mi ce ai aflat.

— Nu înainte să mă dezlegaţi.

Nu-i plăcea să primească ordine. Îndreptă din nou pistolul lui SP 2022 înspre fată.

— N-o să repet.

Dar, de data asta, ea îi înfruntă privirea.

— Doar nu credeţi că o să trageţi, Mathias.

El clocotea de mânie şi respira zgomotos, făcând eforturi supraomeneşti să-şi stăpânească furia.

— Aţi fi făcut-o deja dacă aveaţi de gând.

— Spune-mi ce ştii! insistă el atingându-i fruntea cu ţeava pistolului.

Dar Louise rămase impasibilă şi Taillefer simţi cum îşi pierde toată energia. Fata avea dreptate, n-o va ucide. Se săturase de toate astea. Golit dintr-odată de înverşunarea lui, o dezlegă fără s-o privească.

— Acum vorbeşte!

— Dumneavoastră mai întâi. De ce voiaţi să mă împiedicaţi să merg la poliţie? întrebă ea frecându-şi încheieturile care o dureau.

— Habar n-ai la ce primejdie te expui, fetiţo.

Louise îşi dădu pe spate părul îmbâcsit de transpiraţie.

— Acum două minute, voiaţi să-mi trageţi un glonţ în cap. Nu prea văd ce-ar putea fi mai rău!

— Într-o bună zi, poate că vei implora pe cineva să te omoare cu un glonţ în cap.

Obosit, Taillefer capitulă. *Vrea să ştie... Ei bine, fie...*

Doar că nici el nu ştia prea bine cu ce să înceapă.

3.

Începea să se însereze. Reflexele soarelui la apus pe stinghiile ceruite ale parchetului dădeau sufrageriei o tentă aurie, care făcea încăperea mai plăcută. Taillefer se lăsase să cadă pe vechiul său scaun Wishbone, singurul care nu-i făcea prea rău la spate, şi începuse să-şi dezvăluie secretul.

— Acum câţiva ani, după transplantul cardiac, am fost pus pe tuşă la serviciu şi în cele din urmă am ieşit din poliţie. Aveam patruzeci şi doi de ani şi deja corpul meu era ferfeniţă. M-am trezit de azi pe mâine fără loc de muncă, fără familie, fără relaţii sociale reale.

Îi venea greu să vorbească, dar chiar şi pentru un taciturn ca el, când zăgazurile se rupeau, cuvântul avea un efect eliberator puternic.

— Cam în această perioadă, am început o relaţie cu Lena Haddad, dar sfârşitul acestei pasiuni mi-a zdruncinat echilibrul sufletesc. Mă simţeam rău, foarte rău. N-aş fi bănuit niciodată că putem trece prin asemenea momente cumplite de singurătate.

Titus, beagle-ul cu figură blajină, îşi făcuse apariţia şi, indiferent la drama care se juca, îşi cerea porţia de mângâieri, trecând de la unul la altul.

— În timp ce eram căzut în cea mai neagră disperare, am fost contactat de un bărbat care îmi fusese instructor în timpul serviciului meu militar la Rochefort. Se numea Henri Pheulpin, dar acum i se spunea „omul cu pelerină roşie”.

— Omul cu pelerină roşie?

— Este o referinţă la personajul călăului din *Cei trei muschetari*.

O amintire o înflăcără pe Louise.

— Când v-am însoţit la roata mare din Piaţa Concordiei, v-am văzut vorbind cu un bărbat îmbrăcat cu o geacă parka roşie!

— El era. Henri Pheulpin părăsise armata. Ştia totul despre cariera şi despre viaţa mea şi mă considera suficient de slab pentru a-mi spune povestea grupului Iridium.

Cu un pahar de apă în mână, Louise era aşezată pe un colţ al măsuţei joase, alături de spiralele de bronz încâlcite ale lui Bernar Venet.

— De la bun început, există o dimensiune bizară care îţi scapă în această poveste, mărturisi Taillefer. Ceva care seamănă cu o legendă urbană sau cu balivernele cu care se inflamează adepţii teoriilor conspiraţiei pe forumuri.

— Grupul Iridium?

— Da. Este un grup din care fac parte vreo sută de familii europene şi americane care, la începutul anilor 1990, au decis ca, atunci când aveau posibilitatea, să nu-şi mai rezolve problemele delicate în faţa justiţiei comune.

— Ce motive aveau?

— Unii considerau justiţia prea tolerantă şi ineficace, coruptă de ideologia de extremă stângă şi de cultura scuzei. Alţii o găseau prea intruzivă şi mediatizată.

Uşor confuză, Louise clipi din ochi de mai multe ori. Explicaţiile poliţistului o luau într-o direcţie derutantă, la mii de leghe depărtare de ancheta asupra morţii mamei ei. Taillefer continuă.

— Dorinţa lor de secesiune judiciară s-a construit în jurul ideii de *tribunal de onoare*. Îţi spune ceva expresia asta?

Ea se frecă la ochi ca pentru a-şi scormoni prin memorie, dar nu-i veni nimic în minte.

— Nu chiar.

Taillefer scoase din buzunarul cămăşii o brichetă şi un pachet de ţigări şi îşi aprinse una.

— Tribunalul de onoare era o jurisdicţie de excepţie creată în Franţa de Henric al IV-lea la începutul secolului al XVII-lea. Pe

atunci, ideea era să fie împiedicate duelurile care făceau multe victime printre aristocraţi.

El scoase pe gură un nor gros de fum, strâmbându-se ca şi cum tutunul îi arsese gâtul.

— Tribunalul nu putea fi sesizat decât de nobili pentru a regla toate litigiile în care *onoarea* era în joc.

— Cine judeca aceste cazuri pe atunci?

— Mareşalii Franţei, militarii cei mai mari în grad, proveniţi în majoritate din marile familii aristocratice.

După un moment de gândire, Louise conchise:

— Cele o sută de familii au reactivat acest principiu? Vreţi să spuneţi că există astăzi un tribunal special pe care ele îl pot sesiza atunci când consideră că onoarea le-a fost pătată?

— Ai înţeles bine.

Taillefer miji ochii. Lumina sfârşitului de după-amiază avea ceva fascinant. Făcea să sclipească liniile curbe ale sculpturii de bronz, schiţând un tunel de lumină hipnotică. Un puţ de aur şi de miere.

— Sentinţele date de tribunal sunt rapide, fără apel şi aplicabile imediat, preciză el.

— Dar cine le execută? Omul cu pelerină roşie?

— Henri Pheulpin este într-adevăr braţul armat al grupului Iridium. I se întâmplă să execute el însuşi sentinţele, dar cel mai adesea apelează la un mic număr de ucigaşi plătiţi în care are toată încrederea.

— Şi dumneavoastră sunteţi unul dintre aceşti executori, nu-i aşa, Mathias? Sunteţi un ucigaş?

Termenul îl făcu să tresară.

— Am acceptat câteva contracte, recunoscu el cu oarecare neplăcere, pe de o parte fiindcă mi se rupea în paişpe de tot şi mai ales de morală, iar pe de altă parte pentru că se plătea foarte bine. De fiecare dată, e acelaşi principiu: primeşti un nume, un prenume şi o fotografie. Apoi te descurci singur. Ai o săptămână la dispoziţie ca să-ţi faci treaba şi să elimini ţinta. Totul se transmite verbal în timpul unei singure întâlniri. Pe stil vechi: fără urme, fără telefon, fără internet, fără explicaţii. Nu cunoşti nici motivele condamnării, nici intermediarii.

— În ziua aceea, în Piaţa Concordiei, omul cu pelerină roşie v-a cerut să eliminaţi pe cineva, nu-i aşa?

El dădu din cap.

— Pe mine?

— Nu.

— Dar pe cine?

— Pe Angélique Charvet.

— Din ce motiv?

Taillefer schiţă o grimasă.

— M-am gândit mult după aceea. Cred că părinţii lui Marco Sabatini fac parte din aceste o sută de familii şi că Angélique a încercat probabil să-i tragă pe sfoară într-un fel sau altul. Mama ta, care era mereu la pândă şi în căutare de câştiguri uşor de obţinut, a înţeles probabil şi a încercat s-o şantajeze. Angélique a eliminat-o.

Louise lăsă să treacă un lung moment de tăcere.

Pentru prima dată, vizualiza oribila scenă. Asistenta medicală împingând-o pe Stella peste balustradă. Brutalitatea morţii mamei ei. Şi era ceva insuportabil. Ca un pumnal înfipt în carne.

— O să vă ajut s-o găsiţi pe Angélique Charvet, zise ea.

Un nou moment de tăcere.

— O să vă ajut s-o găsiţi. Şi o să o ucid cu mâna mea.

Se ridicase de pe măsuţa joasă şi părea hotărâtă. Taillefer încercă să-i potolească elanul.

— Trebuie să uiţi de povestea asta. Sunt lucruri care te depăşesc şi care mă depăşesc chiar şi pe mine. Tu nu eşti...

Întoarse capul pentru a o căuta cu privirea, căci fata ieşise din câmpul lui vizual. Când reapăru, ţinea în mână bronzul lui Venet.

Taillefer văzu sculptura lovindu-l cu o viteză supersonică. Nici măcar nu avu timp să-şi ducă mâinile la faţă pentru a se proteja.

16
Noaptea adâncă a sufletului

Există un tovarăş care ne acompaniază tot timpul, este sinele: trebuie să facem în aşa fel încât să fie un tovarăş plăcut. Cine se dispreţuieşte nu va fi niciodată fericit.

Jean GIONO

1.

Fir-ar să fie...

Ca un răcan.

Taillefer se lăsase păcălit ca un răcan. Sculptura din bronz pe care o primise în plină figură fusese cât pe ce să-i scoată ochiul. În orice caz, lovitura îl lăsase ameţit ceva timp. Micuţa scorpie profitase la rându-i de faptul că el îşi pierduse cunoştinţa şi îl legase fedeleş pe scaun. Taillefer scoase un urlet de furie şi încercă din toate puterile să-şi rupă legăturile. Dar Louise întinsese colierele de strângere la maximum şi ştia să facă noduri.

Totul se întorsese împotriva lui.

Ce ruşine!

Arcada sprâncenei îi sângerase, simţea dârele de hemoglobină uscată care-i crăpau pe faţă. Cât timp fusese oare inconştient? Era noapte adâncă, dar iarna acest lucru nu era de ajuns pentru a-ţi da seama cam cât e ceasul. Auzea în depărtare lătrăturile lui Titus. Louise închisese câinele la etaj înainte de a-şi lua tălpăşiţa.

Un nou urlet de furie.

Dorinţa de a sparge totul.

Se concentră pentru a evalua situaţia. Nu putea fi mai rea de-atât. Unde era Louise în acest moment? Ce planuri avea? Să anunţe poliţia? Să încerce s-o ucidă ea însăşi pe Angélique Charvet? Taillefer dăduse greş de două ori. Tribunalul de onoare risca să-şi vadă existenţa făcută publică din cauza lui. În cel mai bun caz, o să-şi sfârşească zilele în închisoare. În cel mai rău, o să crape aici ca un câine.

Trebuia să încerce ceva. Împinse cu toată greutatea pentru a face scaunul să basculeze şi să se răstoarne într-o parte. Lovitura îi zdrobi umărul. Strânse din dinţi şi încercă să se târască pe parchet, dar nu putu să meargă prea departe. Totul era să nu se resemneze. În situaţiile-limită mintea omenească este în mod normal cât se poate de inventivă. Doar că în cazul de faţă...

Închise ochii.

În ciuda tuturor necazurilor lui, un gând nu-i dădea deloc pace: Lena venise la întâlnire. Îi era greu să creadă. Poate că Louise îşi bătuse joc de el. Suferinţa legată de această iubire neîmplinită continua să-l tortureze. Întrebări rămase fără răspunsuri clare îl mai bântuiau încă, de parcă îi scăpase ceva. Nu voia să se înflăcăreze, dar cel puţin Lena nu-l uitase şi nu trăsese o linie definitivă peste relaţia lor. La ora actuală, era singura scânteie de care putea să se agaţe.

În rest...

Înţelese dintr-odată de ce îi era frig la nivelul coapselor. Pentru că se pişase pe el. Umilire fără seamăn care îl făcu să dea apă la şoareci ca un puşti. Avea să moară acolo, în urina şi în rahatul lui. Ce epilog sordid. Îşi şi imagina cele trei rânduri în *Le Parisien*.

Scuarul Montsouris:
un fost poliţist găsit mort
legat fedeleş în locuinţa lui

Ştirea ar ocaziona niscaiva postări batjocoritoare pe reţelele sociale. *Ei drăcie...* Povestea asta nu putea să se termine aşa.

Se gândi iarăşi la Stella Petrenko. De la bun început, simţise că există un soi de asemănare între el şi dansatoare. Aceeaşi existenţă marcată de decepţii. Acelaşi corp plin de cicatrici. Aceeaşi neputinţă de a reveni pe linia de plutire. Moneda care nu cade niciodată pe partea care trebuie. Viaţa care se

înverşunează. Care te sfâşie şi te copleşeşte prin multe încercări prea grele pe care trebuie să le treci.

Îşi mai compătimi puţin soarta. Întotdeauna îi făcuse extrem de bine să plângă. Angoasa, frica, furia scăzură considerabil. Datul apei la şoareci era un diazepam 100% natural. Dumnezeu le nimerea uneori.

Apoi timpul trecu şi mai greu. Prin fereastră, vedea noaptea avansând, fără să ştie dacă era nouă seara sau trei dimineaţa. Cât timp rămase aşa apatic? Douăzeci de minute? O oră? Mai mult? La un moment dat, îşi recăpătă speranţa când îl zări pe Titus care chelălăia de cealaltă parte a ferestrei.

— Cuţu-cuţu! Cuţu-cuţu! strigă el agitându-se, pentru ca patrupedul să-i remarce prezenţa.

Câinele reuşise probabil să evadeze din închisoare. Îşi văzuse stăpânul şi era înnebunit, lătrând ca turbatul. Poate că un vecin avea să aibă curiozitatea să vină să vadă ce se întâmplă.

Dar minutele trecură şi nimic nu se întâmplă. Terasa şi grădina nu dădeau spre stradă şi vizavi nu era nici un alt imobil. Speranţa muri aproape la fel de repede precum apăruse. Timpul continua să se dilate, gândurile lui Taillefer divagară, îşi pierdură din acuitate şi poate că el chiar căzu pentru câteva minute într-un somn adânc.

Totuşi, în cele din urmă, un zgomot îl scoase din toropeală. Scârţâitul prelung al unui scaun de grădină îl făcu să-şi vină în fire. O lanternă explora terasa. Era cineva acolo! Taillefer urlă: „Ajutor!” sperând să se facă auzit.

Pentru un scurt moment, lumina dispăru.

Fir-ar să fie.

— Ajutor! urlă el din nou.

O umbră apăru în spatele geamului. Un bărbat îmbrăcat într-o geacă parka cu o glugă care îi ascundea faţa. Taillefer miji ochii. Nu reuşea să distingă trăsăturile vizitatorului. Bărbatul îşi îndreptă lanterna spre interiorul livingului. Fascicolul de lumină întârzie pe faţa poliţistului. Apoi umbra luă un scaun cu care izbi de două ori în peretele de sticlă. La a treia încercare, geamul se făcu ţăndări. Taillefer examină cu îngrijorare silueta care se apropia.

Prieten sau duşman?

Necunoscutul se lăsă în genunchi şi abia atunci Taillefer îi văzu faţa.

Era Romuald Leblan.

2.

— Va trebui să-mi explici ce cauţi aici. Şi ai tot interesul să te arăţi convingător.

Era trecut de ora două noaptea. Se scurseseră zece minute de când calculatoristul îl dezlegase pe Taillefer. Poliţistul îşi schimbase hainele. Amândoi erau aşezaţi la barul bucătăriei. Taillefer făcuse cafea şi Romuald îi curăţa rana de la arcadă cu o compresă de bumbac şi cu alcool sanitar.

— Aţi putea începe prin a-mi mulţumi, nu?

— Îţi voi mulţumi când voi şti toate detaliile situaţiei. Nu am încredere în tipii ca tine.

— Dar în orice caz, eu nu fac pipi pe mine.

— Nu, dar maică-ta mi-a zis că uneori făceai pipi în sticle de plastic pentru că îţi era frică să ieşi din camera ta ca să te duci la toaletă. Nici tu nu eşti mai breaz, nu?

— Tâmpenii!

— Şi ai grijă cu compresa aia, eşti cât pe ce să-mi bagi spirt în ochi!

Taillefer îşi recăpătase energia. Simţea acum o uşurare imensă, atât de tare se speriase. O senzaţie de exaltare. Bătrânul leu nu murise încă. Măcar o dată, norocul părea să-i surâdă permiţându-i să joace în prelungiri. Dar, înainte de a se bucura pe deplin, trebuia să înţeleagă dedesubturile intervenţiei calculatoristului şi s-o găsească pe Louise Collange.

— Povesteşte-mi cum ai aterizat aici, băiete. Credeam că nu-ţi părăseşti niciodată cuibul călduţ.

Lui Romuald îi veni greu să-şi găsească cuvintele:

— Doar că... fata aia... începu el împurpurându-se.

— Ce fată?

— Fata blondă cu care eraţi când aţi venit să mă interogaţi. Louise, fata balerinei Stella Petrenko.

— Mda şi ce?

Romuald lipi un pansament mare de-a curmezişul sprâncenei stufoase a lui Taillefer.

— O remarcasem deja de la fereastra mea când venea să-şi vadă mama. Sunt mort după ea.

Poliţistul oftă. N-avea de gând s-o facă pe dădaca pentru băiatul ăsta plin de coşuri. Aşa că îl repezi pe puşti pentru a-l forţa să povestească mai repede.

— Aşa şi? Ce legătură are asta cu prezenţa ta aici? Hai ciripeşte odată, fir-ar să fie!

— OK! OK! Nu e nevoie să ţipaţi. Azi-dimineaţă, chiar înainte să plecaţi, i-am strecurat un AirPods în rucsac şi altul într-unul din buzunarele gecii parka.

— Ce-s alea?

— AirPods? Sunt nişte căşti fără fir.

— De ce ai făcut asta?

— Ca s-o pot localiza pe Louise.

Taillefer începea să înţeleagă. În interiorul căştilor Bluetooth era plasată o mică baliză care îi permitea proprietarului să le găsească în caz că le pierdea.

— Dar ce voiai să faci, de fapt? Chiar n-ai nimic în tărtăcuţa aia a ta? Nu poţi urmări oamenii fără consimţământul lor. Înţelegi?

— Totuşi, graţie acestui lucru v-am eliberat. Fără iniţiativa mea, aţi mai sta şi-acum în propria urină.

Taillefer fu cât pe ce să-l izbească pe puşti cu capul de blatul de lucru, dar alese *in extremis* pedagogia:

— Ăsta nu este un motiv. Trebuie să ai un minimum de principii în viaţă: nişte linii de conduită pe care să le respecţi cu orice preţ. Pricepi?

Dar calculatoristul nu-l asculta. Îşi scosese laptopul din rucsac, îl conectase la telefon şi deschisese aplicaţia de geolocalizare de la Apple.

— Când am început s-o urmăresc pe Louise, am crezut că locuieşte aici.

— Nu, aici e casa mea, îl corectă Taillefer.

— Dar la moment dat, cele două căşti au luat-o în direcţii diferite. Una a rămas aici în timp ce cealaltă s-a pus în mişcare.

Taillefer se strâmbă. Ceva îl contraria. Întoarse capul spre canapea şi avu răspunsul pe care-l căuta: în grabă, Louise plecase fără să-şi ia haina. Se ridică pentru a înşfăca geaca parka şi găsi casca dreaptă într-unul din buzunare.

— Şi cealaltă? întrebă el. Unde s-a dus Louise după aceea?

— Cred că a plecat în călătorie, răspunse Romuald.

— În călătorie?

— Ultima dată când m-am uitat, baliza apărea la aeroportul Orly.

— Arată-mi.

Pe ecran, casca stângă, care se afla probabil tot în rucsacul lui Louise, se materializă într-un cerculeţ pe o hartă a periferiei din sudul Parisului. Când calculatoristul dădu zoom pe imagine, apăru înlănţuirea celor patru terminale de la Orly, dar, apropiindu-te şi mai mult, constatai că punctuleţul se află în împrejurimile aeroportului, mai precis la hotelul Mercure.

Vestea îl linişti pe poliţist. Aproape niciun avion nu decola în toiul nopţii. Louise intenţionase probabil să plece, dar criza sanitară redusese programul aerian şi complicase al naibii de mult zborurile internaţionale. Dar, dacă îşi luase o cameră la un hotel din apropiere, înseamnă că găsise un bilet pentru a doua zi. *Unde se ducea?*

3.

Calculatoristul îl scoase din gândurile lui.

— Ia ziceţi, care este prenumele dumneavoastră?

— Mathias, dar toată lumea îmi spune Taillefer.

— De unde vine numele ăsta?

— Este numele unui mic masiv din Alpi, în departamentul Isère, de unde este originară familia mea.

— De ce eraţi legat fedeleş de scaunul ăsta, Mathias?

Poliţistul îl examină pe puştiul din faţa lui cu tunsoarea aia castron surprinzătoare şi cu mutra lui de adolescent.

— Nu-i treaba ta şi mi-ar lua prea mult timp să-ţi explic.

— Dacă nu mai sunteţi poliţai, cu ce vă ocupaţi?

— Nu pot să-ţi răspund, ţi-aş pune viaţa în pericol.

— N-ar fi o mare pierdere.

— Gata, încetează: nu sunt maică-ta şi n-o să mă înduioşeze soarta ta. Am eu destule pe cap.

— N-aţi avea întâmplător nevoie de un ucenic?

— Un ucenic?

— Da, un soi de stagiar. Aş putea să vă fac diverse servicii. Pot să vă dau să mâncaţi, de exemplu. Apropo, nu vă e foame? Eu mi-aş face o omletă şi o ciocolată caldă.

— Şi eu sunt lihnit. Trebuie să mă gândesc şi nu reuşesc cu burta goală. Dar o să ne repartizăm sarcinile altfel. Eu pregătesc masa şi tu cauţi nişte informaţii pe calculatorul tău, OK?

Taillefer nu prea îndrăznea s-o spună, dar era cam dezorientat în faţa noilor tehnologii. Îi plăceau cărţile, dar nu la fel de mult ecranele şi maşinăriile. În mod ciudat, Romuald îi temperă entuziasmul.

— Vă previn însă că numai mama crede că sunt un hacker genial. De fapt, sunt doar un amator care lasă uneori o impresie înşelătoare.

Sinceritatea calculatoristului era dezarmantă, dar de data asta Taillefer era sigur că băiatul se subestima. Îi relată povestea în linii mari. El şi Louise erau în căutarea lui Angélique Charvet, asistenta medicală care îi trezise bănuieli lui Romuald şi despre care aveau motive întemeiate să creadă că o omorâse pe Stella Petrenko şi poate şi pe Sabatini. În timp ce vorbea, spărsese nişte ouă într-un bol şi acum începea să le bată cu o furculiţă.

— Charvet a părăsit în grabă Parisul în urmă cu trei luni. Găseşte-mi tot ce poţi despre ea.

Taillefer vărsă amestecul în tigaie şi luă două felii de pâine pe care le aşeză peste ouăle bătute. Între timp, scoase din frigider o sticlă de bere uşoară.

— Ştiţi dacă are vreun iubit? întrebă Romuald ridicând capul din ecranul calculatorului.

— Angélique Charvet? Habar n-am. Fă săpături, ar putea fi interesant.

— Nu, Louise!

— Dar ce legătură are asta? Canalizează-ţi atenţia pe ce ţi-am cerut. Dacă vrei să te iau de probă, dovedeşte-mi că eşti capabil să te concentrezi mai mult de trei minute.

Adăugă în tigaie brânză şi şuncă şi întoarse feliile de pâine după ce le îndoi una peste cealaltă. Aşteptând să se facă omleta, îşi desfăcu sticla de bere. Îi plăcea berea foarte rece şi îşi amenajase un compartiment special în frigider pentru a o păstra la o temperatură apropiată de zero grade. Magia primei înghiţituri îi aduse o consolare neîndoielnică, dar după aceea îl cuprinse un val de frig care îl făcu să tremure. Îşi puse mâna pe frunte: ardea.

Fir-ar să fie, sendvişul cu ouă...

Se repezi să tragă tigaia de pe foc şi puse mâncarea lui Romuald pe o farfurie.

— Poftă bună, zise el punând în faţa calculatoristului sendvişul şi nişte tacâmuri.

— Pare bun, mulţumesc!

— Eşti sigur că vrei şi ciocolată caldă cu asta?

— O bere ca aia pe care o beţi mi-ar conveni de minune. Nu mâncaţi nimic?

— Mi-a cam trecut foamea. Poate mai târziu.

— Păreţi epuizat.

— Da, sunt frânt de azi-dimineaţă şi am avut o zi complicată. Bun, ai găsit ceva?

— Poate. Cred că Louise are intenţia să se ducă în Italia.

— De ce?

— Prezenţa lui Angélique Charvet pe net este limitată, dar iată ce găsim în postările recente.

Romuald întoarse ecranul laptopului său MacBook adăugând:

— Sunt aproape sigur că Louise a dat peste această informaţie şi că asta a făcut-o să-şi cumpere bilet de avion pentru Veneţia.

Taillefer se aplecă şi miji ochii pentru a descifra textul.

Fundaţia AcquaAlta – Franţuzoaica Angélique Charvet numită în funcţia de consilier special

COMUNICAT DE PRESĂ

Consiliul de administraţie al Fundaţiei AcquaAlta s-a reunit pe 9 decembrie. Cu această ocazie, domnişoara Angélique Charvet a fost numită consilier special al soţiei preşedintelui, la propunerea lui Lisandro şi Bianca Sabatini.

Domnişoara Charvet se va ocupa mai ales de amenajarea şi mediatizarea spaţiului de expoziţie al colecţiei Sabatini de la Veneţia.

Într-un comunicat, Bianca Sabatini s-a declarat încântată de această alegere: „Consiliul de administraţie este convins că entuziasmul şi generozitatea lui Angélique Charvet îi vor permite să ducă la bun sfârşit această misiune”.

Creată în 1984, Fundaţia AcquaAlta este una dintre cele mai importante fundaţii transalpine. Ea finanţează proiecte legate de arte, educaţie şi autonomia femeilor. Fundaţia deţine una dintre cele mai importante colecţii italiene de artă modernă şi contemporană.

Domnişoara Charvet îşi va prelua funcţia din data de 3 ianuarie. Prima expoziţie organizată sub conducerea ei va fi o retrospectivă postumă a operei lui Marco Sabatini intitulată „Tânărul confruntat cu armata morţilor”.

Romuald începuse să se ambaleze:

— Am căutat: familia Sabatini are o locuinţă la Veneţia, Palazzo Veziano.

Taillefer îşi masă pleoapele. Erau multe necunoscute în raţionamentul calculatoristului, dar era o pistă de urmat. Se ridică pentru a-şi lua portofelul pe care îl lăsase într-un coşuleţ la intrare.

— Încearcă să-mi rezervi un bilet la Veneţia cu plecare de pe aeroportul Orly, îi ceru el lui Romuald întinzându-i cardul de credit. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Leblan naviga pe internet cu viteza fulgerului.

— Există un zbor Easyjet la ora 7:15, dar este complet.

— Următorul?

— Mai sunt locuri la cel de opt treizeci şi cinci.

— Ok, validează. Ia-mi un loc confortabil.

Urmară discuţii interminabile pentru a completa formularul digital de localizare a pasagerilor, necesar din cauza pandemiei. Mai era nevoie şi de un test PCR făcut cu mai puţin de 48 de ore înainte, dar calculatoristul dădea asigurări că poate să-l falsifice cu uşurinţă.

— Cu tot respectul, nu păreţi prea în formă.

— Mă descurc, bombăni Taillefer.

— Aş vrea să mai cercetez un pic ceva: Angélique Charvet are o adresă de e-mail pe serverul Fundaţiei AcquaAlta. Aş putea încerca să-i aflu parola dacă nu este prea complicat, dar îmi va lua ceva timp.

— OK, băiete, simte-te ca acasă. În calitate de asistent al meu, să vii să-l vezi pe Titus mâine, dacă eu nu mă întorc.

În aşteptarea călătoriei, Taillefer umplu distribuitorul automat de crănţănele pentru câini şi, în timp ce calculatoristul continua să lucreze, se întinse pentru o clipă în fotoliu, punându-şi picioarele încrucişate pe măsuţa joasă. Nu era doar o simplă stare de epuizare. Simţea că i se încordează muşchii şi că îl ia cu frisoane la nivelul coapselor, al braţelor, la mijloc, anunţând un puseu de febră. *Asta mai lipsea...* Era punctul lui slab, o ştia, şi tocmai de aceea se temea. Febra putea să-l doboare şi să-l ţină la pat mai multe zile. Frisoanele deveniră mai puternice. Taillefer îşi încleştă dinţii pentru a-i împiedica să clănţăne, îşi trase pătura pe burtă şi pe piept. Pulsul i se acceleră. Era un mecanism de apărare clasic al organismului, dar la el, încă de când era copil, lua proporţii alarmante. Era ca un rănit care agonizează zile în şir pe un câmp de luptă pustiu. Mâinile îi îngheţaseră. Murea de sete. Se închipui potolindu-şi setea la un izvor rece ca gheaţa. Apa avea o culoare aurie şi gust de suc de mere. *Dumnezeule, delirez deja!* Închise ochii şi se hotărî să-şi ofere o minisiestă de zece minute, un sfert de oră. După aceea, va lua un paracetamol şi...

Oficiul notarial Giuseppe Rossi
Strada Magenta, 24
10128 Torino
Italia

Dra Angélique Charvet
Palazzo Veziano
Strada Tiepolo, 1364
30125, Veneţia VE
Italia

Torino, 9 decembrie 2021

Stimată Doamnă,

Vă confirm prin prezenta că cererea dumneavoastră de stabilire a filiaţiei prin posesie de stat a fost validată astăzi de tribunalul de familie din Torino.

Această validare stabileşte în mod incontestabil filiaţia *post mortem*, fără necesitatea unei expertize genetice, între copilul dumneavoastră care urmează să se nască şi dl Marco Sabatini.

Această filiaţie a fost stabilită mai ales pe baza declaraţiilor a trei martori şi a altor documente aduse în faţa tribunalului, atestând un ansamblu suficient de fapte care concordă în sensul articolului 23-b.

În consecinţă, ataşez acestei scrisori un act de notorietate care atestă posesia de stat până la proba contrarie. Numitul act va fi menţionat pe marginea actului de naştere al copilului.

Vă rog să primiţi, stimată doamnă, expresia sentimentelor mele de respect şi rămân la dispoziţia dumneavoastră pentru orice precizări suplimentare.

Giuseppe Rossi

17
Lena Khalil

Fiecare poartă în sine propriul război, pe care trebuie să şi-l asume, să-l câştige sau să-l piardă, absolut singur, după justiţia lui personală.

Jerzy KOSIŃSKI

1.

Joi, 30 decembrie

Când îi sună alarma telefonului – un ritm de mamba îndrăcit, total nepotrivit situaţiei –, Mathias Taillefer crezu că e vorba de o greşeală. N-avea impresia că a adormit şi, totuşi, era ora 6:30 dimineaţa. Încercă să se ridice în picioare, dar făcu o pauză lungă, epuizat de starea lui febrilă. Articulaţiile îi erau anchilozate, tremura, chinuit de dureri de cap şi de curbaturi.

Deşi îl lua ameţeala, reuşi să se târască până la baie, dar renunţă să mai facă duş. Se mulţumi să-şi pregătească kitul de supravieţuire pentru a se trata. Paracetamol 1000 mg, esomeprazol pentru arsurile de stomac, vasodilatator pentru nas înfundat. Plus toate medicamentele lui de pacient cu transplant cardiac. Se îmbrăcă cu mari eforturi, chemă un taxi şi nu încercă nici măcar să bea o cafea.

Romuald plecase, dar muncise pe rupte, lăsându-i la vedere documentele pe care le printase: bilet de avion, test PCR datat din ziua precedentă, ca şi o scrisoare adresată lui Angélique de către un notar italian, pe care reuşise probabil să o scoată de pe contul ei de e-mail. Îşi aranjă medicamentele şi hârtiile într-o servietă din piele şi aşteptă taxiul aşezat pe canapea, cu ochii închişi, cu o mănuşă de baie plină cu cuburi de gheaţă pe frunte şi cu câinele pe genunchi.

Când maşina sosi, Taillefer ieşi în noapte, pe o ploaie aprigă şi îngheţată, intră în habitaclu şi rămase apatic tot drumul, cu corpul paralizat, cu creierul înţepenit. Îşi spuse că n-avea să reuşească. Nu mai avea suflu, nu mai avea carburant în rezervor. Se îndârjea totuşi, crispat, încercând să profite de câteva minute de odihnă înainte de a înfrunta mulţimea. Trebuia să se resemneze aşteptând ca paracetamolul să-şi facă efectul. Şi să reuşească să se îmbarce cu orice preţ.

Orly. Aproape la fel de deprimant ca Roissy, cel mai sinistru aeroport al marilor capitale turistice. Aeroportul care te făcea să deteşti Parisul chiar înainte de a pune piciorul în Paris. Măcar de data asta, din cauza COVID-ului, compania de transport aerian avea un motiv bun pentru a justifica harababura ambiantă: cozi interminabile, lipsă de informaţii, indiferenţa anumitor agenţi, agresivitatea călătorilor. De fiecare dată aceeaşi impresie că eşti ca într-o turmă. Taillefer se stăpâni din nou, încercând să reziste ca să-şi economisească puţina energie. Pierdu o jumătate de oră cu controalele de securitate şi ajunse cu întârziere la poarta de îmbarcare, fiind unul dintre ultimii pasageri care urcară în avion. Surpriză: avionul era departe de a fi plin. Schimbarea regulilor de călătorie din cauza crizei sanitare luase prin surprindere numeroşi călători, care se treziseră respinşi la îmbarcare fiindcă nu aveau documentele necesare. Taillefer se strecură pe interval până la rândul optsprezece. Acolo, îi propuse unei pensionare supraponderale să-i cedeze locul lui, aflat mai în faţă, în schimbul celui pe care-l ocupa ea: „locul prostului”, un scaun în spate, pe mijloc, nici la hublou, nici pe aripă. Femeia se grăbi să accepte şi Taillefer se instală în fotoliul ei, alături de Louise, care se trezi exact în acel moment. Recunoscându-l, fata scoase un strigăt de uimire.

Nici ea nu părea să fie mult mai în formă decât el. Palidă la faţă, cu părul tern, cu cearcăne sub ochi şi cu privirea speriată.

— N-ai fost foarte drăguţă cu mine, zise el arătând cu degetul tăietura de la sprânceană.

...În calitate de şefă de cabină, sunt fericită
să vă urez bun-venit la bordul acestui avion Airbus 320.
Îmbarcarea s-a terminat.
Vom decola în curând pentru un zbor la Veneţia,

cu aterizare pe aeroportul Marco Polo...

— Totuşi, nu sunt supărat pe tine şi chiar m-am trezit foarte devreme în dimineaţa asta pentru a te împiedica să faci o prostie.

Durata zborului este estimată la
o oră şi 35 de minute. Veţi găsi
în faţa dumneavoastră pliantul cu
instrucţiunile de siguranţă.

— Începusem o conversaţie amândoi când am fost întrerupţi. Întrucât o să avem destul timp ca să discutăm, mi-ar plăcea s-o reluăm.

2.

Avionul zbura acum pe deasupra norilor. Poluarea parizianã şi cerul plumburiu cedaseră locul unei saltele pufoase, colorate în roz. Respirai mult mai bine la treizeci de mii de picioare deasupra prostiei umane. Întoarcerea la lumina naturală şi efectul paracetamolului îl mai revigoraseră un pic pe Taillefer. Şi Louise se simţea mai bine. O cafea şi o madlenă o ajutaseră să se trezească şi începuse să povestească.

— Marţi seara m-am dus, aşa cum mi-aţi cerut, în acel restaurant italienesc din apropiere de piaţa Furstemberg.

— Numéro 6.

— Am ajuns cu întârziere. Trecusem pe acasă să-mi pun o rochie mai elegantă ca să nu fiu luată drept o fetişcană. Când am ajuns, Lena nu era încă acolo şi m-am aşezat la bar. După nici cinci minute, a venit. Am recunoscut-o imediat, căci era exact cum mi-o descriseserăţi: mediteraneeană, la vreo patruzeci de ani, foarte brunetă, cu pielea mată şi ochii deschişi la culoare.

Taillefer asculta cu ochii-n patru, cu simţurile în alertă, aşteptându-se la... orice.

— S-a apropiat de bar şi a spus că are o rezervare pe numele Lena Khalil. Nu Haddad, Khalil. Nu era numele pe care mi l-aţi dat, aşa că am decis să aflu mai multe despre ea. Şi să nu vă spun nimic până când nu voi avea o explicaţie. Îmi ziceam că, în ceea ce vă priveşte, totul era mereu o chestiune de monedă de schimb, încă nu ştiam cât de...

— Hai, treci la subiect, i-o tăie Taillefer.

— S-a aşezat lângă mine la bar, fără să mă remarce. Era neliniştită, cu ochii aţintiţi când pe telefon, când pe clienţii care intrau pe uşa restaurantului. Am aşteptat aşa vreo douăzeci de minute neştiind ce să fac, apoi ea s-a ridicat ca să meargă la toaletă şi am profitat de ocazie ca să vă sun.

— Şi după aceea?

— După aceea, Lena s-a întors şi a încercat să-i atragă atenţia barmanului pentru a mai comanda încă un Martini. Şi atunci am profitat de asta ca să...

— ...Ca să ce?

— Am lăsat o bancnotă de zece euro sub paharul meu de Perrier şi am plecat luându-i telefonul mobil pe care-l pusese pe bar.

— I-ai şutit telefonul! Dar de ce?

— Ca să înţeleg, fireşte! Nu m-am dus foarte departe. M-am refugiat într-un bar din strada Buci şi m-am aşezat la o masă. Mobilul nu avusese timp să se închidă. M-am uitat la fotografii, i-am citit e-mailurile şi însemnările. În telefon se afla aproape toată viaţa ei. Câteva clickuri pe site-urile de informaţii mi-au permis să reconstitui povestea în totalitate, dar nu este cea pe care mi-aţi spus-o dumneavoastră.

— Nu ţi-am spus nicio poveste.

— Aşa este, aveţi dreptate. Atunci să zicem că nu este cea pe care v-a spus-o Lena.

Louise îşi scoase propriul telefon din geantă şi atinse uşor ecranul pentru a vedea şi comenta fotografiile furate pe care le trimisese pe aparatul ei.

— Anii 2010, Lena Khalil, veterinară la treizeci de ani, locuieşte la Beirut cu soţul ei, Simon Verger, profesor la liceul franco-libanez. Simon este originar din Biarritz. A cunoscut-o pe soţia lui în timpul unui proiect Erasmus în Ţara Cedrului.

Deja încordat, Taillefer apucă braţul scaunului pe care stătea, ca şi cum ar fi avut intenţia să-l zdrobească.

— Cei doi s-au căsătorit în 2011. Primul lor copil a venit pe lume în 2013, un băiat pe nume Baptiste, urmat în 2015 de micuţa Anna. Totul este aşadar bine în cea mai bună dintre lumile posibile.

Taillefer îşi schimbase ochelarii şi privea pe ecran fotografiile din acea perioadă. Fericirea afişată îi arse măruntaiele ca un jet de acid. Resentimentul şi amărăciunea erau ca nişte otrăvuri, dar fiind vorba de povestea lui cu Lena, nu reuşea să dea dovadă de indulgenţă.

— Drama s-a produs în vara lui 2016, continuă Louise. Simon Verger îşi pierde viaţa în timpul unei plimbări cu barca în familie, pe coasta bască. În timp ce se scaldă cu copiii, Simon este lovit de un ski-jet şi moare în drum spre spital.

Taillefer se încruntă. Îşi imagina grozăvia, moartea subită care loveşte pe neaşteptate. Lena devastată, doi copii foarte mici rămaşi orfani, nedreptatea insuportabilă de a-şi pierde tatăl de azi pe mâine fără să-l fi cunoscut cu adevărat. Dar de ce Lena nu-i vorbise niciodată de moartea soţului ei? De ce să fi pus capăt relaţiei lor dacă acesta era decedat?

— Lunile şi săptămânile care urmează sunt devastatoare, continuă Louise. Lena Khalil nu reuşeşte să accepte moartea soţului ei. Îşi ia concediu de la serviciu, se întoarce în casa părintească să stea cu mama ei, cade în depresie.

Taillefer simţi o durere în piept ca şi cum inima i se contracta. Încercă să-şi recapete suflul, îşi şterse cu mâneca fruntea acoperită de sudoare. Curiozitatea iniţială fusese urmată de angoasa de a şti. Adevărul nu mai era obiectul unei anchete, ci un pericol îngrijorător care ameninţa să-i distrugă fragila temelie graţie căreia mai rezista încă.

— În cele din urmă a fost internată la psihiatrie, mai întâi în Beirut, apoi la spitalul Sainte-Anne din Paris...

Avea neplăcuta impresie că Louise tocmai îi plasase o bombă sub scaun. Impresia că tocmai ratase o revelaţie esenţială. Că era *altceva* de înţeles, dar nu-şi dădea seama ce. Louise îşi continua povestirea.

— Într-o zi, în timp ce naviga pe internet, Lena dă peste un articol din *Nice-Matin*. O ştire despre transplantul dumneavoastră cardiac.

Taillefer îşi amintea vag de chestia asta. După operaţie, stătuse 3 săptămâni într-un centru de convalescenţă specializat din apropiere de Vence. Era cu moralul la pământ şi se plictisea de moarte. Se lăsase convins de o jurnalistă să participe la

campania pe care o ducea în fiecare an ziarul local pentru a încuraja donarea de organe.

Louise îi întinse articolul mototolit pe care-l printase de pe site-ul web al cotidianului. Poliţistul citi titlul şi şapoul.

MĂRTURIE
Inima lui Mathias Taillefer bate
graţie unui transplant

Sunt conştient de şansa mea, afirmă ofiţerul de poliţie
care se reface în Casa de pe Creste,
după ce a primit o inimă nouă luna trecută.

— În articol, jurnalista spunea că aşteptaţi grefa asta de mult timp.

Taillefer se crispă la faţă.

— Aşa este, dar...

— Şi spunea şi de ce: aveţi o grupă sanguină rară, Vel negativ. Cunosc aceste chestiuni, le-am studiat în al doilea an de medicină: grupa Vel negativ este foarte rară. În Franţa, au fost identificate, în mod oficial, mai puţin de patru sute de persoane. Dacă faci transfuzie cu sânge Vel pozitiv unei persoane Vel negative, ea va dezvolta anticorpi care vor ataca markerul Vel şi vor distruge sângele transfuzat.

— Da, şi ce-i cu asta? bolborosi poliţistul.

Simţi că e în pragul leşinului, ca şi cum cineva îi lua brusc tot oxigenul. Louise îi dădu lovitura de graţie.

— Simon Verger, soţul Lenei, avea ca şi dumneavoastră grupa Vel negativ. Făcea parte dintre puţinele persoane cu această grupă care erau înscrise în fişierul donatorilor activi şi, dacă ţinem cont de data accidentului său şi de cea a transplantului dumneavoastră, aproape că nu există nicio îndoială: de la el aţi primit inima.

Ameţeli, sudori, gâfâieli. Piesă cu piesă, teribilul puzzle era în sfârşit asamblat sub ochii lui, dezvăluind o realitate insuportabilă: Lena îşi pusese în cap să-l găsească pe pacientul care beneficiase de transplantul inimii de la soţul ei. O imagine apăru atunci din străfundurile memoriei lui: felul acela pe care-l avea Lena, când erau întinşi unul lângă altul, de a-şi pune capul

pe pieptul lui. Putea să rămână o veşnicie în acea poziţie, dar nu bătăile inimii lui Taillefer le asculta ea, ci pe cele ale inimii soţului ei.

Poliţistul era distrus, îngrozit, asaltat de sentimente extreme: furie, ură, umilinţă, dorinţă de răzbunare. Singura paranteză luminoasă din existenţa lui nu era decât o înşelătorie. Singura perioadă de fericire din viaţa lui era o mistificare. O mârşăvie. O şarlatanie.

Strânse din pumni. Îi venea să distrugă totul. Şi apoi să-şi zboare creierii.

Nu pe el îl iubise Lena. El doar servise drept intermediar pentru reîntâlnirea *post mortem* cu defunctul ei soţ.

— Cred că Lena s-a îndrăgostit cu adevărat de dumneavoastră, Mathias, îl asigură Louise pentru a-l calma, văzând furia care îl cuprindea. Dar n-a îndrăznit să vă mărturisească adevărul de teama reacţiei voastre.

Dar Taillefer nu o mai asculta. Creierul i se lichefia, transformându-se în lavă fierbinte. O altă imagine se formă în acest haos: cea a unui pumnal care îi străpungea inima pentru a-l omorî pe Simon Verger pentru a doua oară. Îşi scoase masca de protecţie ca să nu se sufoce şi luă o înghiţitură de apă. Simţi în gură un gust metalic. Sărat, feruginos.

Gustul sângelui.

18
Doi asasini în casă

Atâta timp cât te poţi întoarce,
N-ai făcut cu adevărat călătoria.

Roger MUNIER

1.

Joi, 30 decembrie
Veneţia

Barca din lemn lăcuit acostă pe cheiul Zattere. Pilotul – o gardă de corp a familiei Sabatini – o ajută pe Angélique Charvet să coboare pe strada pietonală care se întindea de-a lungul falezei.

Tânăra femeie era în culmea fericirii. Astăzi era o zi deosebită din noua ei viaţă: primul interviu dat în calitate de consilieră a Fundaţiei AcquaAlta pentru a prezenta viitoarea expoziţie a picturilor lui Marco Sabatini. Întâlnirea cu o jurnalistă de la revista *Vogue* fusese fixată de însăşi Bianca într-un restaurant aflat la doi paşi de Punta della Dogana. Numele lui Sabatini era ca un sesam care deschidea toate uşile. De trei luni, Angélique trăia o experienţă ameţitoare. Haine, bijuterii, călătorii, proiecte profesionale: i se părea acum că dorinţele ei nu mai aveau limite.

Mergând pe strada pavată de-a lungul canalului Giudeca, Angélique avea impresia că se află într-o carte poştală din anii 1960. Florile de la ferestre, reflexiile argintii ale soarelui în Marele Canal şi mai ales calmul neobişnuit care învăluia oraşul. COVID-ul avusese meritul de a purifica Veneţia de turiştii tur-operatorilor care debarcau de pe vasele de croazieră şi asfixiau fără scrupule oraşul. Îşi văzu chipul în vitrina unui magazin de măşti veneţiene şi imaginea îi plăcu. Degajată şi veselă, cu părul scurtat şi vopsit blond, purta o rochie neagră, un

mantou crem din caşmir şi o adorabilă geantă Capucines. Parcă era Léa Seydoux într-o reclamă pentru Louis Vuitton.

Toată lumea îi spunea că sarcina îi prieşte de minune. Ultima ecografie o tulburase: zgomotul inimii care bate cu o sută pe oră, forma feţei care se desluşea, mărimea fetusului care se apropia acum de douăzeci de centimetri. Sorocul naşterii se apropia. Bianca şi Lisandro erau în al nouălea cer şi o însoţiseră în toate demersurile ei. Fată bună, ea îi lăsase să aleagă numele bebeluşului care avea să se nască.

Angélique savura fiecare secundă a acestei renaşteri. Se afla exact acolo unde voia să fie. Viaţa ei era de acum înainte asemenea Veneţiei: aristocrată, elegantă, subtilă. Serenisimă! În sfârşit, îşi găsise locul. Fără ajutorul nimănui. Îşi modelase această nouă existenţă absolut singură, cu mânuţele şi cu mintea care sălăşluia în cei câţiva centimetri cubi ai creierului ei. Nu era deloc rău pentru o fată care fusese considerată mereu o nebună!

La restaurant, o primiră cu toată consideraţia datorată unei Sabatini. În timpul mesei de prânz, jurnalista o complimentă fără încetare. Pentru munca ei, pentru fizicul ei, pentru umorul ei, pentru perechea de pantofi pe care o purta. I se părea amuzantă viteza cu care se schimbase felul în care o priveau ceilalţi. Era ceva ameţitor şi deprimant în acelaşi timp: majoritatea oamenilor n-aveau nici păreri veritabile, nici convingeri. Se luau după haită, urlau cu lupii, mergeau după cum bătea vântul, se grăbeau să adopte comportamente mimetice de teamă să nu fie marginalizaţi. O turmă versatilă, fără caracter, mereu grăbită să se supună mediocrităţii.

După plecarea jurnalistei, Angélique mai rămase puţin pe terasa restaurantului pentru a savura un ultim *ristretto* în faţa canalului Giudecca. Locul era spectaculos, oferind o panoramă grandioasă asupra părţii de sud a Veneţiei. Instalate pe piloni, mesele şi scaunele păreau să plutească pe apă. O apropiere care, la un moment dat, putea să-ţi provoace rău de mare.

Cu mâna streaşină la ochi, Angélique reperă în depărtare cupola şi turnurile cu clopotniţă ale Bisericii Preasfântului Mântuitor care se decupau pe cerul de un alb strălucitor. Aflase recent povestea acestui loc de cult, construit în ultimul sfert al

secolului al XVI-lea, când ciuma decimase populaţia veneţiană. Neputincioşi în faţa nenorocirii, Senatul şi Dogele imploraseră fără încetare ajutorul divin pentru a scăpa cetatea de molimă. Ridicarea bisericii fusese punctul culminant al ofrandelor aduse Creatorului.

Angélique întoarse privirea. În ciuda ochelarilor de soare, faţada de marmură o orbea. Deodată, se simţi rău. Cafeaua pe care n-o terminase îi provoca greaţă. Nu dormise prea bine noaptea trecută şi oboseala începea să se simtă. Ticălosul ăla mic din pântecul ei dăduse întruna din picioare. Se trezise la ora trei dimineaţa paralizată de îngrijorare şi de nelinişte, spunându-şi că poate fundaţiile noii ei existenţe nu erau aşa solide cum îşi închipuise ea la început.

Se frecă la ochi. Avea dureri pelviene şi impresia dezagreabilă că o floare de lotus era pe punctul de a-i înflori în pântec. Sânii îi erau umflaţi ca şi cum bebeluşul avea să se nască imediat şi trebuia deja să-l alăpteze.

Oftă. Starea de spirit i se schimbase. Ieşi din restaurant împreună cu garda de corp şi refăcu drumul în sens invers până la barca Aquarama Riva cu care venise. Trecând din nou prin faţa vitrinei cu măşti, încercă să regăsească imaginea care-i plăcuse atât de mult în urmă cu două ore, dar acea Angélique dispăruse. I se păru că este grasă ca o balenă, diformă, dezorientată.

Se îmbarcă pe Riva cu uşurare, sperând că drumul cu barca spre palatul familiei Sabatini o va înviora ca un duş rece. *Aer proaspăt, repede!* Părăsind cheiul Zattere, zări din nou silueta tulburătoare a Bisericii Preasfântului Mântuitor. Se gândi din nou la originile clădirii. O implorare adresată Celui care ispăşise păcatele umanităţii. Nu ne întorceam mereu la asta: tentaţia răului, frica, dorinţa iluzorie de mântuire?

2.

Vremea nu mai avea nimic de-a face cu cea de la sfârşitul dimineţii. Măturat de rafale sărate, oraşul devenise apăsător, aproape ostil. Cerul era acoperit cu nori grei şi cenuşii, dar plin de reflexii aurii care deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce barca cu motor spinteca valurile Marelui Canal. De

vină era sirocco, vântul încărcat cu nisip care bătea dinspre Sahara şi care dădea oraşului lacustru un aspect apocaliptic.

Barca se legăna, cu vântul în faţă. Ghemuită pe bancheta din spate, înfofolită în şalul ei, Angélique simţi că-i vine să vomite şi îi ceru bodyguardului să reducă viteza.

Oriunde se uita, vedea veneţieni agitându-se, instalând pasarele de trecere, ridicând platformele existente pentru a putea continua să circule în ciuda incidentului climatic care se anunţa. Angélique îşi scosese informaţia din minte, fără să-i acorde importanţă, dar cu o zi înainte, Centrul Mareelor semnalase un episod îngrijorător. Apele erau umflate de ploile abundente din toamnă. Locuitorii din zonele joase sau de risc primiseră un SMS ca să se poată organiza şi să ridice aşa-numitele *paratia*, nişte plăci metalice care împiedicau apa să se infiltreze prin uşi şi prin ferestre. Sirenele răsunaseră cam peste tot de patru ori, indicând o maree care putea să depăşească o sută cincizeci de centimetri.

Această agitaţie n-o îngrijora deloc. Pentru ea, chestia asta făcea chiar parte din folclorul despre Veneţia. La intervale regulate, piaţa San Marco şi străzile adiacente – partea cea mai joasă a oraşului – erau inundate. Comercianţii bombăneau, jurnaliştii scriau din nou articole pe această temă, turiştii îşi puneau cizmele în picioare şi îşi făceau selfie-uri pe care le postau pe Instagram crezându-se Albert Londres[15].

Aquarama trecu în curând de Palazzo Grassi, de muzeul Ca’Rezzonico şi o luă în linie dreaptă spre Rialto. La mai puţin de trei sute de metri de pod, ambarcaţiunea acostă la un ponton privat care deservea Palatul Veziano, locuinţa familiei Sabatini, o construcţie din secolul al XVI-lea cu faţadă din marmură multicoloră şi cu două obeliscuri discrete în vârf.

Palatul nu rivaliza în mărime cu bijuteriile genului, dar avea distincţie. Trei etaje masive între stilul gotic şi Renaştere, un portic mare încadrat de ferestre duble şi, la etajele superioare, cinci rânduri de ferestre separate prin nişte pilaştri de culoare turcoaz. O siluetă care se potrivea bine cu imaginea pe care

[15] Albert Londres (1884–1932), jurnalist francez, renumit pentru reportajele sale. Premiul pentru cel mai bun reporter, acordat anual în Franţa, îi poartă numele (*n.t.*).

familia voia să şi-o atribuie: soliditate, eleganţă, ancorare în trecut pentru a se proiecta mai bine spre viitor.

Lisandro nu cumpărase decât recent acest *palazzo* care, de-a lungul secolelor, rămăsese în mâinile aceleiaşi familii veneţiene. Cu sprijinul municipalităţii, el reuşise să-şi elimine concurentul, unul dintre cei mai bogaţi oameni de afaceri din Singapore, şi se apucase să facă lucrări importante de restaurare, care fuseseră întrerupte de criza sanitară.

Imediat ce coborî din barcă, Angélique dădu buzna în palat. Holul de intrare era cufundat în întuneric, luminat doar de un felinar mare din fontă care trona în mijlocul plafonului. Clădirea i se păru imensă şi rece. Unde erau majordomul şi guvernanta? Bianca şi Lisandro erau absenţi de alaltăieri. Angélique fusese invitată să li se alăture a doua zi în cabana lor din Munţii Dolomiţi pentru a sărbători Anul Nou. Dar de ce nu era niciun membru al personalului pentru a o întâmpina?

Apăsă pe întrerupătoare. Niciunul nu funcţiona. Vru să se întoarcă înapoi ca să-l anunţe pe bodyguard, dar îşi aminti că acesta plecase să facă plinul cu benzină al bărcii. În lipsa ascensorului, urcă pe scări până la ultimul etaj. Din cauza lucrărilor, era singurul locuibil. Restul locuinţei era încă neamenajat, acoperit cu cearşafuri albe, cu huse de protecţie, plin de schele şi proiectoare de şantier.

Treptele scării monumentale îi dădură de furcă. Ajunsă în camera ei de prinţesă, închise uşa în urma ei şi îşi aruncă cât colo mantoul şi pantofii cu toc. Încăperea era tipică pentru palatele veneţiene: plafonuri înalte pictate cu fresce romantice, pardoseli din *terrazzo*, oglindă mare şi elemente decorative aurite. Printr-o fereastră în formă de semicerc, se vedea Marele Canal. Angélique se aplecă pentru a observa oraşul. Acum ploua cu noroi. Înecată sub un filtru cu nuanţe de sepia, Veneţia se transformase într-un peisaj pe cât de ireal, pe atât de înspăimântător.

Angélique se dezbrăcă şi îşi luă pe ea o cămaşă de noapte şi un pulover din caşmir. Încăperea era îngheţată. De ce fuseseră oprite caloriferele? Răsuci robinetul din fontă, dar rămase cu el în mână. Avea frisoane, poate chiar febră. *O fi nenorocitul ăsta de virus?* Se refugie în fundul patului. Sub o pătură grosolană, care

cântărea o tonă. Avea impresia că o otravă necunoscută i se răspândea în corp şi-l lua în stăpânire. Rămase mult timp aşa, letargică, până s-o fure somnul.

Când deschise ochii, era la fel de agitată. Avea sentimentul că nu a reuşit să adoarmă, dar, aruncând o privire la telefon, îşi dădu seama că se înşală. Era ora şapte seara. Încăperea era cufundată în întuneric. Fără îndoială o trezise vântul deschizând fereastra prost închisă. Nişte rafale cum rareori văzuse care bubuiau, capabile poate să ia casa pe sus.

Angélique se ridică pentru a merge să închidă canatul şi se uită prin geamul pe care şiroia ploaia. Veneţia era învăluită într-o burniţă fantomă. Apa din Marele Canal era neagră ca smoala, dar îngrijorător era mai ales nivelul ei. Potopul dura probabil de mai multe ore. Întrucât electricitatea era tot absentă, ea scăpără un chibrit pentru a aprinde lumânarea unui sfeşnic din argint pus pe noptieră. În timp ce o lumină tremurătoare se răspândi în cameră, o umbră căpătă formă, o imensă siluetă spectrală care se întindea pe perete ocupând jumătate de cameră. Nosferatu năpustindu-se asupra lui Ellen. Focul lui Zeus fulgerând-o pe Semele. Umbra diavolului care venea s-o caute.

Angélique se întoarse şi scoase un urlet văzând bărbatul în spatele uşii. Ea aruncă sfeşnicul cu toată puterea spre faţa intrusului şi fugi cât o ţinură picioarele. În timp ce alerga pentru a scăpa de el, o întrebare îi trecu prin minte: cine îi descoperise şi îi trădase secretul?

3.

O chema Angélique Charvet.

De când o văzuse intrând în Les Enfants Terribles, Corentin Lelièvre ştiuse că fata asta nu era ca celelalte. Era într-o marţi seara din luna august. Plouase toată ziua şi barul de pe cheiul Jemmapes nu era atât de aglomerat ca de obicei. Angélique purta o geacă din velur verde, jeanşi, o cămaşă cambrată cu dungi albe şi albastre, nişte sandale cu tocuri pătrate.

Hello! Îi făcuse un mic semn cu mâna pentru a-şi semnala prezenţa şi văzuse clar cum se dăduse cu un pas înapoi când îl văzuse. El ştia bine că fotografiile din profilul lui de pe Tinder

induceau în eroare. Faţa lui Angélique se crispase. Pentru o clipă, jurnalistul crezuse că o să-l lase baltă, că o să-i spună că o înşelase în privinţa aspectului său. Dar tânăra femeie acceptase până la urmă să ia loc şi comandase un Lemon Drop. De ce îl subjugase dintr-odată în asemenea hal? Avea o singularitate, ceva neobişnuit, greu de descris. Vodca o ajutase să se relaxeze. El încercase să o facă să râdă, să se pună în valoare, să-şi înfrumuseţeze jobul. La început, ea îl ascultase, apoi foarte repede îşi pierduse interesul. Se detaşase de conversaţie, comandase un al doilea cocktail, apoi încă unul. Era acolo fără să fie. Inertă, cu gândurile în altă parte.

Lelièvre înţelesese că nu-l plăcea. Că Angélique aspira la altceva. Totuşi, acceptase să meargă acasă la el, în strada Eugène-Varlin, fără să fi fost nevoit să insiste. Băuse ce-i drept, dar nu suficient de mult încât să fie beată. Mai târziu, refăcând filmul serii din toate unghiurile, jurnalistul va considera că nu profitase de nicio slăbiciune de-ale ei. Angélique era lucidă şi acceptase de bunăvoie. Părăsise apartamentul în zori, lăsându-i un gol în suflet, o absenţă pe care nu şi-o explica. Se gândise la ea toată ziua. Încercase să o revadă, dar nu-i răspunsese la niciun mesaj. Insistase, lăsând la o parte amorul propriu, şi îi scrisese chiar o scrisoare adevărată, implorând-o să-i mai dea o şansă.

Catadicsise să-l sune într-o duminică seara de septembrie pentru a-i cere să n-o mai hărţuiască, în caz contrar nu va ezita să depună plângere. Nu mai voia să audă de el, dorea să dispară din viaţa ei în care nu avea ce căuta cu aerul lui de idiot, cu tricourile lui de doi bani, cu discursurile lui de stânga, cu scula lui minusculă şi calviţia precoce.

Corentin închisese telefonul, rănit şi şocat. Niciodată nu se simţise atât de jalnic, de urât şi de inferior. Rămăsese mult timp în faţa oglinzii studiindu-se pentru a constata că nici măcar implanturile pe care le făcuse vara trecută la Istanbul nu se prinseseră pe craniul lui.

Încercă să dea pagina şi să uite complet povestea asta despre care, din fericire, nu spusese nimănui. Trecu fără probleme de începutul toamnei, reuşind să ţină această amintire la distanţă. Dar imaginea lui Angélique îl asaltă din nou în decembrie. Exact

în acelaşi fel: intrarea ei în bar, geaca verde cambrată, părul de foc care se ondula ca într-un tablou de Klimt. Nu, nu se eliberase de ea. Chiar dacă încerca să se convingă singur de contrariul, asistenta medicală încă îl obseda. Degeaba îl umilise, era îndrăgostit de ea. O pasiune bolnavă, devorantă, răzbunătoare.

Folosi informaţiile pe care le aflase când dăduse de urma ei graţie reţelelor sociale. Îi reţinuse adresa şi se duse într-o seară la Aulnay-sous-Bois. Casa era goală. Curiozitatea îl împinse să rupă jaluzelele de la un oblon şi să spargă geamul. Ştia că este o tâmpenie pe care va ajunge s-o plătească într-o bună zi, dar era bolnav, posedat, cuprins de un soi de furie oarbă. Voia să desluşească taina lui Angélique Charvet. Apartamentul era pe jumătate gol, dar scotocind dintr-un capăt în altul, puse mâna pe un test de sarcină pozitiv ca şi pe un bon de casă de la o farmacie, care dovedea că acesta fusese cumpărat la trei săptămâni după raportul lor sexual.

Începând din acest moment – şi fără să fie sigur de adevăratele implicaţii ale acestei descoperiri –, Corentin o luă razna. Se simţea înşelat, devorat de o furie care îl făcu să-şi piardă controlul cu totul. Numărul de mobil al lui Angélique fusese reatribuit, îşi ştersese orice urmă de pe reţelele sociale şi nimeni nu ştia unde mai locuieşte. Pentru un jurnalist, acest lucru constituia subiect de investigaţie. El ştia să ancheteze şi puţinele articole pe care le scria îi lăsau timp s-o facă. Îi găsi urma în Italia graţie numirii în postul de consilier al Fundaţiei AcquaAlta.

Era o chestie halucinantă. Ce se întâmplase pentru ca viaţa lui Angélique Charvet să ia o direcţie atât de neaşteptată? Corentin împrumută bani de la mama lui şi, pe 18 decembrie, se duse cu avionul la Veneţia. Începu să dea târcoale prin locurile asociate cu familia Sabatini. Intuiţia lui era bună. În cele din urmă, o văzu pe Angélique ieşind din Palazzo Veziano. O interpelă cu vehemenţă şi încercă să-i vorbească, dar fu repezit de un bodyguard care îi ceru să nu deranjeze o femeie însărcinată.

Acest nou refuz brutal îl scoase din minţi şi îi înzeci furia. Cercetând voluminoasa documentaţie de pe internet, găsi un articol din ediţia italiană a revistei *Vogue,* în care Bianca Sabatini, soţia lui *l'Ingegnere*, vorbea despre cele mai bune patiserii veneţiene. Ea recomanda mai ales Pasticceria

Regazzoni, unde i se întâmpla frecvent să bea o cafea dimineaţa, când se afla în oraşul plutitor.

Aici o găsi Corentin, în dimineaţa zilei de 20 decembrie, aşezată la bar, savurând o prăjitură în faţa unui espresso dublu. O abordă, se prezentă şi îi spuse că avea să-i comunice nişte informaţii importante.

— Ce fel de informaţii? întrebă ea sceptică.

— Despre Angélique Charvet.

Bianca îl privi intrigată şi neîncrezătoare.

Şi Corentin îşi goli sacul.

4.

Taillefer evită la limită sfeşnicul din argint, respingându-l ferm, cu o mişcare a braţului. O luă pe urmele lui Angélique, care cobora scara mare în viteză. Venise fără armă, hotărât să improvizeze pe loc, după cum avea obiceiul. Excitat, febril, epuizat, mai mult mergea decât alerga, întrebându-se prin ce miracol mai stătea încă în picioare.

Dar trenul pornise şi el ştia acum că va merge până la capăt.

La etajul al doilea, Angélique încercă să scape de el în labirintul imensului *palazzo*. Traversă fosta sală de bal, biblioteca, un şir de salonaşe. Peste tot fresce, lustre de Murano, statui de marmură, pereţi tapisaţi cu mătase, lambriuri care miroseau încă a ceară. Dar, din cauza lucrărilor în curs, acest fast dispărea sub prelate din polietilenă. Fire electrice fără dulie atârnau din plafoanele înalte, iar scări şi schele de zidărie îi complicau înaintarea.

Furtuna şi privelişte a asupra Marelui Canal nu erau niciodată departe. Ele reapăreau de fiecare dată când trecea pe lângă o fereastră sau un vitraliu, ca o deschidere spre elementele dezlănţuite. Mintea lui Taillefer se tulbura. Nici măcar paracetamolul nu-i mai putea domoli febra. În mintea lui, personajele frescelor păreau să prindă viaţă. Cupidonii, satirii, siniştrii *medici della peste* cu tunica lor din pânză cerată şi masca lor macabră în formă de cap de vultur. Deşi Taillefer o pierduse din ochi pe tânăra femeie, el o urmărea bazându-se pe instinct, luându-se după mirosul fricii, ca un animal. La primul

etaj, un pod-pasarelă îţi permitea să treci peste o mică grădină pentru a ajunge într-o altă aripă a clădirii, apoi la o scară în spirală care plonja în măruntaiele palatului. Angélique trecuse pe aici, era sigur de asta.

Taillefer coborî ultimele trepte în întuneric şi ajunse într-o sală cu tavan boltit în care plutea un miros de floare de portocal. Miji ochii şi distinse un şemineu imens, o sobă din fontă, o plită cu arzătoare şi un set de cratiţe vechi din aramă. *Fostele bucătării...* O răsuflătoare cedase şi apa năvălea cu forţă în încăpere, inundând pardoseala din gresie. Cu picioarele în apă, el înaintă pe bâjbâite, fu cât pe ce să se lovească de o grindă şi...

Un fulger brăzdă pereţii de piatră şi Angélique Charvet apăru în faţa lui ca o doamnă albă, spectrală şi terifiantă. Înarmată cu un cuţit lung de bucătărie, se aruncă asupra lui urlând, hotărâtă să-l înjunghie. Taillefer ştia că este periculoasă, că ucisese deja şi că nu va ezita să o facă din nou.

Prima lovitură îl izbi în umăr. El o primi cu fatalism fără să aibă nici măcar timp să schiţeze vreun gest de apărare. Aproape că îi făcu bine, ca un fel de luare de sânge salvatoare care l-ar scăpa de chinuri. Încă o lovitură în corpul lui bătrân doborât de oboseală, prizonier al durerilor de care nu se va elibera niciodată. Angélique scoase lama cuţitului şi ridică din nou braţul. O parte din el renunţase, aproape fericit să termine odată cu asta. În definitiv, nu străbătuse el acest drum doar pentru a ajunge aici? Ancheta asta era oare altceva decât traversarea unui labirint a cărui singură ieşire era propria lui moarte?

Nu reacţionă mai mult când a doua lovitură îl nimeri drept în burtă. Simţi că ochii îi erau pe punctul de a i se închide. De la bun început el nu aştepta decât asta: să iasă din acest labirint pentru a se elibera.

Moartea, în sfârşit!

Până şi zgomotul loviturilor de cuţit îi făcea plăcere. Carnea care se sfâşie, abcesul care plesneşte, sângele fierbinte care ţâşneşte afară, uşurat să scape dintr-un organism putred. Motorul maşinii era în pană de carburant de mult timp. Se întreba chiar cum putuse să reziste până atunci. Nimeni nu-i va duce dorul. În afară poate de câinele lui.

În pofida luminozităţii slabe, distingea faţa lui Angélique deformată de furie, părul zbârlit, ochii de Gorgonă. El nu era mai bun decât ucigaşa. Destinele lor erau de altfel ciudat de paralele. Şi el ucisese, şi el fusese nevoit să se obişnuiască cu partea lui de umbră.

Ea ridică braţul pentru a-l termina.

Ploaia de lovituri de cuţit... era povestea vieţii lui.

Într-un flashback, le revăzu pe cele pe care le primise în vagonul de metrou în urmă cu optsprezece ani. Loviturile de cuţit nemiloase ale lui Elias Abbes. Corpul lui servind drept scut pentru a o proteja pe Alice Bakker. Scena se suprapunea în mintea lui ca o copie realizată cu hârtie de calc peste cea pe care o trăia. În acest *remake*, Angélique Charvet îl înlocuise pe delicvent. Taillefer retrăia scena cu o precizie diabolică. Mirosul gras, fetid al metroului. Glumele celor trei idioţi care îl încercuiau, oile din vagon care se fereau să intervină. Elias Abbes care lovea şi corpul lui transformat în meterez, ultimul zid pentru a evita ca fata să fie rănită sau ucisă. Era rolul pe care ştia cel mai bine să-l joace: cel al boxerului încolţit, al pugilistului cu pumnul greu care încasează înainte de a putea să riposteze. Avea calităţile celor mediocri, ale celor care nu au nici strălucire, nici graţie: o rezistenţă şi o tenacitate care, în anumite circumstanţe, se apropiau cu adevărat de curaj.

În timp ce cuţitul lui Angelique lovea a treia oară, corpul lui Taillefer se răsuci şi poliţistul se prăbuşi la pământ, cu capul înainte.

Apa continua să urce, acoperindu-l aproape în întregime. Acum, nu mai mişca. Era inert, aşteptând moartea. Înainte de a fi târât în întuneric, un ultim flux de oxigen îi irigă creierul. Scânteia aprinse o amintire ciudată: acel moment fugitiv din timpul loviturilor când se întorsese pentru a căuta privirea lui Alice Bakker. Ochii li se întâlniseră şi, în ciuda pericolului, el căutase să-i arate un chip liniştit, să-i dea de înţeles că o s-o protejeze, că trebuia să mai reziste câteva secunde, că în curând calvarul se va sfârşi.

Retrăia scena cu o precizie diabolică.

Şi-o amintea perfect pe Alice Bakker. Irişii ochilor ei încercuiţi cu auriu, gropiţa din bărbie, blândeţea chipului ei în pofida fricii.

Şi-o amintea perfect pe Alice Bakker.
Acel chip, acei ochi, acea gropiţă.
Erau cele ale lui Louise Collange.

5.

Imediat ce îl văzu pe agresorul ei prăbuşindu-se în apa negricioasă, Angélique lăsă cuţitul şi o luă la fugă. Urcă scările alunecoase pentru a ieşi din acel infern. Tremura, inima îi bătea cum nu-i bătuse niciodată, dar victoria asupra inamicului îi redădea speranţa că nu e totul pierdut. Cu pântecul încordat, hotărâtă să-şi salveze pielea, urcă până în camera ei. Îşi luă pe ea nişte jeanşi, un pulover larg, nişte bascheţi, aruncă niscaiva lucruri într-un rucsac, verifică dacă are bani lichizi în portofel şi nu uită să-şi strecoare paşaportul în buzunar.

Unde să meargă?

Nu ştia încă, dar trebuia să părăsească Italia. *Repede!*

Coborî din nou scara, cu mare băgare de seamă, traversă holul încă pustiu şi ieşi din *palazzo*. Avea să scape teafără din nou. Ştia să-şi păstreze calmul în situaţii-limită. Creierului ei primitiv îi plăceau primejdia, pericolele, stările de război.

Furtuna o lovi de cum scoase nasul afară. Veneţia tremura din temelii. Elementele naturii se dezlănţuiau. Vântul, ploaia, norii în tonuri de ocru încărcaţi de nisip. Nimic nu mai era stabil. Nişte zgomote surde se auzeau din sud precum paşii grei ai unui monstru ieşit direct dintr-un film-catastrofă. Un *kaij*ū gata să dezrădăcineze oraşul.

Angélique făcu câţiva paşi prin ploaia torenţială. Nu era nici ţipenie. Riva se întorsese, era legată de ponton, legănându-se pe apele Marelui Canal. Angélique nu era sigură că este în stare să o conducă, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume*. Ba nu, o şansă de care trebuia să profite.* Înaintă în direcţia bărcii, înfruntând rafalele sărate care o izbeau în faţă.

Platforma de acostaj era înecată în apă şi în ceaţă. Nu vedeai nici la trei metri distanţă, dar ea avu neplăcuta impresie că o prezenţă invizibilă îi dădea târcoale. Era cineva acolo! Tipul pe care îl înjunghiase şi îl lăsase să moară? Garda de corp a lui

Sabatini? Tresări şi se întoarse. Faţada colorată a palatului Veziano dispăruse sub o perdea de ceaţă deasă.

— O a doua şansă...

Un geamăt răzbătuse prin pâclă. Sau poate că nu era decât mintea ei care îi juca feste?

— De ce nu mi-ai dat o a doua şansă? întrebă vocea cu mai multă fermitate.

Angélique se întoarse în partea opusă. Din negură, apăru o siluetă. Un bărbat înfofolit într-o geacă impermeabilă K-Way verzulie. Nu îl recunoscu la început cu gluga lui din plastic care îi ascundea capul şi ochelarii de vedere stropiţi de picăturile de ploaie călduţă. Apoi îl identifică stupefiată.

Corentin... Corentin Lelièvre...

Jurnalistul stătea în faţa ei, în toată mediocritatea lui, tremurând. În mâinile crispate, ţinea cu fermitate o vâslă de gondolier. O piesă din lemn lungă şi masivă, cu dungi roşii şi albe la capătul plat ca o lopăţică de tort.

Tipul nu era prea zdravăn la minte, o ştiuse de la prima privire schimbată în acel bar după o zi ploioasă. Dar chiar şi cu acea armă în mână, nu reuşea să o sperie. Până în ultimul moment, îşi spuse că va reuşi să-l controleze pe mizerabilul ăsta, dar, când deschise gura pentru a-l calma, el o lovi cu vâsla cu o forţă de dement.

Angélique se clătină, se gândi că încă mai putea să fugă, dar o a doua lovitură o azvârli în apele Marelui Canal.

Şi se cufundă într-un abis de tenebre.

IV.
FRAGMENTE

ORD

O maree istorică devastează Veneţia

31 decembrie 2012

Agenzia Nazionale Stampa Associata

O maree de o amploare extraordinară de 1,91 metri s-a abătut joi asupra Veneţiei. Accentuată de violente rafale de vânt, această *acqua alta* a făcut ca valurile să ajungă cu mult dincolo de piaţa San Marco şi de zonele joase ale oraşului. Mai mult de trei sferturi din Veneţia ar fi afectate. Este vorba de a doua cea mai înaltă maree măsurată în Oraşul Dogilor după cea din 4 noiembrie 1966 (1,94 metri).

Fenomenul climatic a provocat pagube foarte grave, dând peste cap transporturile şi aruncând oraşul în haos. Apa în creştere a devastat terasele cafenelelor şi restaurantelor şi a inundat împrejurimile hotelurilor situate de-a lungul Marelui Canal. Cripta şi vestibulul bazilicii San Marco au fost inundate şi au izbucnit incendii în mai multe puncte ale oraşului, ţinute din fericire sub control de pompierii care au intervenit în peste 300 de cazuri. S-au înregistrat cel puţin trei morţi. În cartierul Dorsudoro, un brutar de 44 de ani a pierit electrocutat în timp ce încerca să folosească o pompă pentru evacuarea apei din cuptorul său. Un cămin pentru persoane în vârstă a fost inundat pe insula Pelestrina. Un val de noroi s-a năpustit înăuntru printr-una dintre ferestrele de la parter. Vreo douăzeci de pensionari au putut fi salvaţi de personalul centrului, dar o femeie de 83 de ani a murit înecată. La fel, o tânără franţuzoaică însărcinată, Angélique Charvet, de 35 de ani, angajată a Fundaţiei Sabatini, a decedat în apropierea palatului Veziano într-un accident ale cărui împrejurări urmează să fie elucidate.

Pagubele materiale se ridică la o sumă astronomică – se vorbeşte de mai multe sute de milioane de euro –, ceea ce l-a făcut pe preşedintele Consiliului să promulge un decret privind starea de urgenţă impusă de o catastrofă naturală.

Nivelul valurilor a scăzut vineri, dar sute de bărci şi gondole, nelegate la chei, mai pluteau încă în derivă în lagună şi canale. Deşi se pare că vârful furtunii a trecut, Centrul Mareelor nu exclude posibilitatea altor episoade problematice în zilele care vor veni.

În urmă cu puţin timp, printre veneţieni se simţea furia. Oraşul dogilor este în mod regulat atins de asemenea maree, dar frecvenţa şi intensitatea acestora devin din ce în ce mai mari odată cu schimbarea climatică. Un proiect de diguri plutitoare

capabil să protejeze oraşul de creşterea apelor este în lucru de 20 de ani şi ar trebui să devină operaţional în curând. Niciodată n-a fost atât de aşteptat ca acum.

După furtună

Vineri, 31 decembrie 2021
Ospedale SS. Giovanni e Paolo
Spital public din Veneţia

Furtuna trecuse deja de mai multe ore. Vântul se oprise şi un soare de iarnă liniştit zăbovea deasupra lagunei. Dacă te mulţumeai să priveşti culoarea cerului, era greu să-ţi imaginezi cataclismul care tocmai devastase Veneţia. Pe sub ferestrele spitalului se auzea baletul locuitorilor, al comercianţilor şi al patronilor de restaurante care se agitau pentru a usca şi a repara ce se mai putea. Apa se retrăgea destul de lent. Oraşul avea nevoie de timp pentru a-şi pansa rănile şi viitorul se anunţa dificil. Doar vânzătorii de cizme de cauciuc, asemenea profitorilor de război, stăteau la pândă pentru a-şi vinde stocurile unor turişti zeflemitori care, cu zâmbetul pe buze, îşi postau fotografiile pe reţelele sociale, cu hashtagurile lor ridicole.

Cu perfuzie la mână, cu clavicula şi abdomenul bandajate, Mathias Taillefer deschise ochii fără să ştie cu adevărat unde se află. Undeva în purgatoriu, între cer şi pământ, într-un loc de ispăşire a păcatelor fără îndoială. În tot cazul, acest purgatoriu avea culori frumoase. Nişte raze aurii îi învăluiau camera şi un înger blond stătea la căpătâiul lui.

Respiraţia îi era dificilă, iar suflul întretăiat. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Louise. Gropiţă în bărbie, privire strălucitoare, pupile în alertă, reflexie luminoasă a personalităţii ei. Totul începuse în urmă cu cinci zile, într-un spital parizian, totul se termina azi într-un spital veneţian. El deschise gura şi zise:

— M-ai tras... pe sfoară.

Ea se aplecă spre el. Taillefer încercă să vorbească mai tare:

— Bineînţeles, nu erai întâmplător la spitalul Pompidou. Ştiai de la bun început cine sunt...

Louise dădu din cap.

— Bunica mea biologică, Margharita Bakker, e cea care mi-a spus adevărul când m-am dus s-o văd la Rotterdam anul trecut.

— Alice nu mi-a spus niciodată că este însărcinată, jură Taillefer.

— Ştiu, răspunse Louise.

— N-am mai avut nicio veste de la ea din 2003.

— A murit acum câţiva ani. O să vă povestesc.

Taillefer îşi duse mâna la inimă.

— Nu cred că o să mai scap de data asta.

Ea ridică din umeri.

— Nu vă mai plângeţi atâta. Păreţi a fi în plină formă.

— Ce? zise el cu o voce sugrumată.

— Două-trei lovituri de cuţit în burtă, v-aţi obişnuit de-acum. Nu e mare lucru pentru dumneavoastră, nu?

Tribunalul de onoare

Joi, 23 decembrie 2021

Ca în fiecare dimineaţă când se afla în Veneţia, Bianca Sabatini venea să-şi bea cafeaua la Pasticceria Regazzoni. Gianluigi, patronul, îi rezerva mereu cele două scaune de la capătul barului. Bianca lua loc şi îşi oferea o oră de vagabondaj mental, reflectând pe îndelete la problemele care îi afectau familia sau firma.

Toată lumea credea că Lisandro este Naşul, capul familiei, dar era o minciună. Patroana era ea. Dintotdeauna. Toate deciziile importante ea le lua. Mai ales pe cele mai dificile. Ea hotăra cu scrupulozitate, fără să-i tremure mâna.

În dimineaţa aceea, un bărbat îmbrăcat cu o parka roşie împinse uşa patiseriei şi veni să se aşeze lângă ea.

Henri Pheulpin, omul cu pelerină roşie, fusese convocat dis-de-dimineaţă, căci Bianca dorea să supună un caz tribunalului de onoare. Împinse în faţa bărbatului un dosar pe care ea însăşi îl pregătise minuţios şi care rezuma acuzaţiile aduse lui Angélique Charvet.

— Niciodată familia noastră nu a fost agresată aşa, zise Bianca pe un ton glacial.

Pheulpin lăsă capul în jos spre dosar şi nu se putu abţine să nu arunce o privire pe primele pagini. Era vorba de un raport de autopsie întocmit după exhumarea lui Marco Sabatini. Câţiva termeni erau subliniaţi cu marker galben fluorescent: „injecţie cu clorură de calciu”, „fibrilaţie”, „act clar de otrăvire”.

— Locul acestei fete nu este pe pământ, reluă Bianca. Ci în al nouălea cerc al Infernului, alături de trădători şi asasini.

— Judecata va fi făcută în cel mai scurt timp posibil, o asigură Pheulpin.

Dădea să plece când Bianca îl apucă de mânecă.

— Mai am un alt serviciu să vă cer.

Ea scoase un al doilea dosar din geantă.

— Nu suport trădătorii, dar turnătorii mă dezgustă şi mai mult, zise ea întinzându-i mapa din carton omului cu pelerină roşie.

Pheulpin îndepărtă elasticele. Mapa nu conţinea decât un nume şi o fotografie. Cea a unui bărbat de vreo treizeci de ani, chel şi cu barbişon rar, purtând un tricou care se voia haios cu inscripţia: „Trebuie să ne salvăm planeta, este singura unde e bere”.

Moartea unui jurnalist după un accident de trotinetă

2 ianuarie 2022
Le Parisien

Un jurnalist de 34 de ani, Corentin Lelièvre, a fost accidentat de o maşină pe cheiul Jemmapes (arondismentul 10) în timp ce circula cu trotineta.

După ce l-a lovit, vehiculul – un BMW X4 negru, condus, potrivit martorilor, de un bărbat îmbrăcat într-un hanorac roşu –, a dispărut în viteză fără să oprească.

La sosirea pompierilor, confratele nostru era deja decedat.

Poliţia a deschis o anchetă, încredinţată STJA-ului (Serviciul de gestionare judiciară a accidentelor) pentru a încerca să afle împrejurările exacte ale dramei.

În ultimele luni, accidentele mortale în care sunt implicate trotinetele electrice s-au înmulţit în capitală. Mulţi parizieni sunt exasperaţi de atitudinea necivilizată a celor care folosesc aceste vehicule pe două roţi şi de toleranţa forţelor de menţinere a ordinii publice care par să fi renunţat la impunerea respectării unor reguli minime. În ceea ce priveşte primăria, aceasta dă vina pe operatorii privaţi de trotinete electrice de închiriat, acuzându-i că nu fac suficiente eforturi pentru a regla viteza şi pentru a organiza locurile de staţionare a acestor vehicule.

Syrinx

Paris
Gara de Nord
Octombrie 2003

Vineri seara. E multă lume pe peronul de la linia 4 a metroului, în direcţia poarta Orléans.

Mathias Taillefer, în vârstă de 29 de ani, se întoarce acasă, în Montrouge. Şi-a petrecut începutul serii împreună cu partenerul lui ca să verifice nişte alibiuri în cartierul Barbès, într-un caz de crimă care a avut loc în comunitatea maliană din Montreuil. Se strecoară printre călători. Aruncă o privire la ceasul de la mână: este ora 20:45. Nu şi-a dat seama cum a zburat timpul. Altă seară sacrificată. Încă îi este greu să treacă de la job la viaţa civilă. Taillefer a avut mereu o ciudăţenie a lui, o relaţie distantă cu lumea, o oarecare melancolie. În seara asta, fără să ştie de ce, spleenul şi sentimentul de singurătate sunt mai pregnante.

Se aşază pe unul dintre scaunele de plastic portocalii în aşteptarea următorului tren, scoate o carte din buzunarul bluzonului: *Dragostea în vremea holerei,* de Gabriel García Márquez. Citeşte câteva rânduri, dar foarte repede înalţă capul, atras de zumzăiala ca de stup din staţia de metrou. Este ca o a doua natură: să fie mereu la pândă, vigilent, să verifice siguranţa perimetrului din jurul lui. Remarcă tertipurile a doi hoţi de buzunare care par să pună la cale ceva, dar, abili, tipii îl reperează şi ei şi o iau la sănătoasa.

Trenul intră în staţie şi opreşte. Uşile se deschid, deversând un val de călători. Este seara de mers la restaurant, la cinema, seara întâlnirilor cu prietenii, a plecărilor în weekend.

Mathias ezită între două vagoane. Nu ştie că restul existenţei lui se hotărăşte acum, exact în clipa asta. Că este pe punctul de

a trăi unul din acele momente care îţi pot schimba viaţa pentru totdeauna.

Mathias ezită între două vagoane. Nu o ştie, bineînţeles, dar în cel din stânga îl aşteaptă Elias Abbes şi cei doi complici ai lui, lovituri de cuţit, ani de chin, o călătorie în Infern. În cel din dreapta, un drum anodin.

Stânga sau dreapta?

Dintr-odată, apare pe peron silueta unei femei blonde, grăbite, îmbrăcate cu o geacă galbenă şi o cămaşă albă. De-a curmezişul pieptului, poartă un etui pentru flaut marca Pearl şi din sacoşă îi iese o partitură al cărei titlul reuşeşte să-l descifreze din zbor: *Syrinx,* de Claude Debussy.

Privirile li se încrucişează, se atrag ca un magnet. Mathias urcă în acelaşi vagon ca ea. Cel din stânga. Din cauza unui zâmbet, din cauza unei pete blonde într-o mare de cenuşiu, din cauza câtorva note de parfum *Miss Dior*, a unei promisiuni de muzică, a unei sclipiri de inteligenţă din ochi, din cauza unei gropiţe în bărbie.

Se aude semnalul sonor. Uşile se închid. Metroul pleacă.

Pecetluind pentru totdeauna soarta călătorilor din el.

Alice Bakker

Paris
Septembrie 2009

Venise doar cu scopul de-a o vedea. Luase trenul din Rotterdam la sfârşitul dimineţii şi se plimbase prin Paris pe lângă Grădina Marilor Exploratori unde se afla şcoala lui Louise. Acolo aşteptase „ora la care vin mamele”, un pic mai deoparte. Mama era ea, dar nu venise niciodată să-şi ia fiica de la şcoală.

Alice Bakker nu avusese niciodată acel instinct matern atât de lăudat pe plan social, dar când fusese anunţată că suferea de un cancer incurabil, la ea se gândise prima dată, la Louise, fiica ei de cinci ani.

„Tatăl” copilului, Laurent Collange, era cel care o luase pe Louise la ieşirea de la şcoală. Se îndreptaseră spre grădina Luxembourg pentru o gustare. Ea îi urmase la distanţă mare pentru a nu fi descoperită. Cabana micilor navigatori, marele bazin octogonal, râsetele copiilor, scaunele de culoare verde şi baletul porumbeilor: farmecul grădinii încă mai avea efect asupra ei. Dar ceea ce o hipnotiza era mai ales o fetiţă. O licărire în atmosferă. Oricât de incredibil putea să pară astăzi, era bine că o purtase în pântecul ei timp de nouă luni înainte de a-i da viaţă. Înainte ca mintea ei tulburată să decidă s-o abandoneze.

Perfecţiunea exista aşadar pe lumea asta sub chipul unei copile care sărea într-un picior printre benzile trasate de razele soarelui, răzbătând printre castani. Păr lung, blond şi ondulat, o pereche de ochelari de vedere cu lentile ovale, un guler rotund. Blonduţa asta era ea! Ea fusese blondă şi frumoasă altădată, înainte de a deveni o punkistă bătrână, descărnată şi tatuată, care nu mai avea nimic solar în ea.

În ciuda transformării ei fizice, Laurent Collange o recunoscuse de departe. Alice nu-i spusese niciodată fostului ei iubit că Louise

nu era fiica lui biologică. Laurent avusese cu siguranţă nişte îndoieli, dar se ferise să pună întrebări şi îşi asumase fericit paternitatea. Acum, Alice citea pe faţa lui panica la ideea că ea se afla acolo pentru a-i răpi odorul. Dar ea nu venise pentru aşa ceva. Ea nu venise decât ca să o vadă pentru ultima oară. Pentru a-şi întipări în minte chipul ei radios, sperând că această imagine o va linişti când va veni momentul să se cufunde în tenebrele morţii.

O primăvară libaneză

Beirut
Cartierul Achrafieh
Aprilie 2022

Taillefer ajunsese în ajun de la Paris cu ultimul zbor Middle East Airlines care avea trei ore întârziere. Se cazase într-un mic hotel din cartierul Gemmayzeh şi adormise rapid, în pofida aşternuturilor de pat precare şi a căldurii apăsătoare.

Abia în dimineaţa asta avusese timp să se plimbe pe străzile capitalei. Cunoscuse oraşul odinioară, pe la mijlocul anilor 1990, când Beirutul era „Elveţia Orientului Mijlociu”. Pe atunci, fusese cucerit de acest loc fabulos care nu semăna cu nici un alt oraş.

Astăzi totul se schimbase radical. Ţara Cedrului era zbuciumată, zguduită de multiple crize. Dubla explozie din portul Beirut, din mijlocul verii 2020, aruncase Libanul într-un cataclism inedit. Cotidianul era un drum al crucii. Să te hrăneşti, să ai electricitate, să faci plinul de benzină, să te îngrijeşti, toate astea deveneau adevărate curse cu obstacole. În ciuda resemnării, oamenii erau totuşi la fel de amabili. Taillefer îşi petrecuse dimineaţa discutând la întâmplare cu cei pe care-i întâlnise prin cafenele şi magazine.

Ora 13:00. Vremea era caldă şi umedă. Îşi luă inima în dinţi pentru a urca scara Sfântul Nicolae. O sută douăzeci şi cinci de trepte patinate care duceau la cartierul greco-ortodox Sursock, cea mai mare scară exterioară din Orientul Mijlociu. Locul fusese grav afectat de explozie. Multe case şi imobile nu-şi terminaseră de pansat rănile. Poliţistul îşi continuă drumul până la catedrala ortodoxă Sfântul Nicolae, înconjurată de o mare grădină publică. Se aşeză pe o bancă, lângă o fântână mare şi aşteptă. Aflase că acolo venea Lena să-şi ia masa de prânz când era vreme

frumoasă. Cabinetul veterinar în care lucra se afla la doi paşi, pe bulevardul Charles Malek.

Simţea cum i se accelerează bătăile inimii. O inimă care nu era de fapt a lui. Refăcuse în minte filmul de o mie de ori şi totuşi tremura ca o frunză. În ultimele luni, mulţumită lui Louise, începuse să-şi revină şi să-şi refacă viaţa. Regăsise un pic de bucurie, un pic de încredere în viaţă şi chiar îşi permisese să se gândească la viitor. Louise îl convinsese că această călătorie merita efortul şi că trebuia să aibă o explicaţie cu Lena. Aşteptase cu răbdare înainte de a face pasul hotărâtor. Astăzi nu se simţea în largul său, dar ştia că nu trebuie să aştepte mai mult. Trebuia să profite de micile lui progrese. Viaţa era prea imprevizibilă, capabilă să-ţi dărâme de la o zi la alta castelul din cărţi de joc.

Stătea pe bancă de vreo zece minute când silueta Lenei apăru în spatele jeturilor de apă ale fântânii. Taillefer se ridică, curajos, agăţându-se de ceea ce ştia el să facă mai bine: să meargă în linia întâi, dând dovadă de bravură, gata să înfrunte orice furtună.

Se gândi la Stella Petrenko cu care avea în comun această rezistenţă în ciuda tuturor greutăţilor, această capacitate de a se ridica, chiar dacă era rănit, stâlcit, lăsat să moară. Se gândi la Angélique Charvet care crezuse că poate să-şi schimbe destinul şi să-şi forţeze norocul. Se gândi la Louise, apărută dintr-un trecut despre care el nu ştia nimic, cadou neaşteptat pe care i-l făcuse viaţa şi care îl salvase din infern. Imaginea mentală a chipului fetei lui îl linişti şi-i dădu speranţă. Aşa că îşi lăsă inima să vorbească atunci când i se adresă Lenei.

Cimitirul Montparnasse

Paris
8 octombrie 2022

Mathias se trezise dis-de-dimineaţă după cum avea de-acum obiceiul. Casa era încă adormită, dar noaptea de veghe avea să ia sfârşit în câteva minute. Două tornade, Baptiste, de nouă ani, şi Anna, de şapte ani, se vor trezi în curând şi se vor năpusti în casă cu albumele lor Panini, cu construcţiile lor din piese Lego şi cu figurinele Harry Potter.

Mathias trebăluia în bucătărie: unt, miere cremoasă, dulceaţă, felii de pâine pentru prăjit, suc de portocale pe care îl storcea direct cu mâinile lui mari.

Cursurile începeau la ora 8:30. În fiecare dimineaţă îi ducea pe cei doi năzdrăvani la şcoală: 25 de minute de mers de acasă până în bulevardul Edgar Quinet, apoi din nou în celălalt sens, în fiecare după-amiază.

Acum simţea că şi-a găsit locul. Era o rotiţă în angrenajul unui proiect colectiv care îl depăşea. Viaţa comună cu Lena şi copiii dăduse un sens existenţei lui. O ancorare pozitivă pe care o căutase dintotdeauna. Îşi refăcuse inima din o mie de bucăţi, oarecum în maniera artei *kintsugi*, acea artă ancestrală japoneză care consta în repararea obiectelor din ceramică cu ajutorul unui lipici din lac şi pulbere de aur. Cicatricile rămâneau la vedere nu ca un trofeu, nu pretinzând în mod naiv că „ceea ce nu te omoară te face mai puternic”, ci doar în semn de acceptare. Loviturile primite îl puseseră la încercare, dar nu îl zdrobiseră într-atât încât să-i compromită viitorul.

După ce lăsa copiii la şcoală, se întorcea adesea luând-o prin cimitirul Montparnasse. Acolo, se plimba printre morminte. În cursul vizitelor, începuse să-i placă să fie în compania morţilor, să le vorbească şi aceste conversaţii îi făceau bine.

Simon Verger, bărbatul a cărui inimă o purta, nu era îngropat aici, ci în Loire-Atlantique. Nu contează. Mathias nu avea nevoie de acest tip de promiscuitate de vreme ce trăia cu inima lui Simon Verger în pieptul lui. Îi dădea aproape zilnic veşti despre copii şi despre Lena, îi povestea despre noua lor viaţă la Paris şi ţinea să-l facă să înţeleagă că nu-i luase locul, ci că se afla acolo ca protector. Şi dacă, într-o zi, un pericol le va ameninţa familia, el o va apăra cu trupul lui. Va încasa loviturile de pumn, loviturile de cuţit, proiectilele, gloanţele. Ştia să facă aşa ceva.

Mathias Taillefer nu credea în Dumnezeu, dar îşi spunea că, poate, de acolo de sus, Simon Verger vedea toate astea şi îi era recunoscător.

Referinţe

Pe copertă: Alfred Hitchcock, prefaţă la *L'inconnu du Nord-Express (Străinii din tren),* de Patricia Highsmith, Le Livre de poche, 1991; p. 7 Patricia Highsmith, *Les Écrits intimes 1941–1955, journaux et carnets (Scrieri intime 1941–1995, jurnale şi carnete)*, Calmann-Lévy, 2021/Georges Simenon, *Portrait souvenir de Georges Simenon: entretien avec Roger Stéphane* (*Portret amintire. Georges Simenon în dialog cu Roger Stéphane*), Quai Voltaire, 1989; p. 17: Gustave Flaubert, „Lettre à Louise Colet, 23 octobre 1851" („Scrisoare către Louise Colet, 23 octombrie 1851"), *Oeuvres complètes (Opere complete)*; p. 22: Haruki Murakami, *Kafka sur le rivage (Kafka pe malul mării)*, Belfond, 2006; p. 36: André Gide, *L'Immoraliste (Imoralistul)*, Mercure de France, 1902; p. 46: „Nu există o vârstă anume la care să iubeşti. Ceea ce există şi trece este vârsta la care să fii iubit.", Henri Béraud, *Le martyre de l'obèse (Calvarul obezului)*, Albin Michel, 1922; p. 53: Louis Aragon, „Bierstube Magie allemande", în *Le Roman inachevé (Romanul neterminat)*, Gallimard, 1956; p. 73: atribuit lui William Shakespeare; p. 79: Victor Hugo, *L'homme qui rit (Omul care râde)*, 1869; p. 83: Anatole France, *Le Crime de Sylvestre Bonnard (Crima lui Sylvestre Bonnard)*, 1881; p. 93: Georges Simenon, *Les Scrupules de Maigret (Maigret îşi face scrupule)*, Presses de la Cité, 1958; p. 103: Louis-Ferdinand Céline, *Mea Culpa*, Denoël et Steel, 1936; p. 112: *La Règle du jeu (Regula jocului)*, Jean Renoir, 1939; p. 123: Feodor Dostoievski, *Crime et Châtiment (Crimă şi pedeapsă*), Librairie Plon, 1866; p. 138: Anton Pavlovici Cehov, *Oncle Vania (Unchiul Vania),* 1897, Actes Sud, 2001; p. 152: André Malraux, *Le Miroir des Limbes (Oglinda limburilor), Antimémoires (Antimemorii)*, 1967; p. 162: Paul Valéry, *La crise de l'esprit (Criza spiritului)*, NRF, 1919; p. 166: Patricia Highsmith, *Small G*, 1994, Calmann-Lévy, 2021; p. 179: Alexandre Dumas, *Les Trois Mousquetaires (Cei trei muschetari)*,

Le Siècle, 1844; p. 189: Jean Giono, *La chasse au bonheur (Goana după fericire)*, Gallimard, 1988; p. 203: Jerzy Kosiński, *L'oiseau bariolé (Pasărea vopsită)*, Flammarion, 1966; p. 212: Roger Munier, *Requiem (Recviem)*, Arfuyen, 1989.

Alţi autori şi opere evocate

P. 20: *Pacostea*, film de Édouard Molinaro, 1973; p. 90: „S'il sufisait d'aimer" („Dacă ar fi de ajuns să iubeşti"), Céline Dion, versuri de Jean-Jacques Goldman; p. 116: „Il était un roi de Thulé" („Regele din Thule"), *Faust*, operă de Charles Gounod; p. 131: Omul este o „grămadă de secrete mizerabile", André Malraux, *Les Noyers de l'Altenburg* (*Nucii din Altenburg*), 1948/ p. 135: „Il n'est point de secret que le temps ne révèle" („Nu există secrete pe care timpul să nu le dezvăluie până la urmă"), Jean Racine, *Britannicus*; p. 156: Sean Lorenz; p. 249: despre *kintsugi*, citiţi frumosul text al lui Christophe André din revista *Kaizen* nr. 33, 2017.

Din raţiuni de realizare a decorului, unele evocări sunt puţin decalate în timp, aşa cum e cazul cu roata mare din Grădina Tuilleries (p. 53), opera lui Christo şi Jeanne-Claude (p. 152) sau cu proiectul MOSE de protejare a Veneţiei (p. 234).